

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 112 ΑΡ. 546

1934

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΑΛ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Ο ποιητής του «Πλού του Διονύσου» στο σπιτάκι της δόδου Πανεπιστημίου. Έργα και ημέρες του. Αναμνήσεις από τον Προσβεία Βερολίνου. Ίδαν Γεωργαντόπουλος, δ' Έλλην Δόν Ζουάν. Ο έρωας του 'Αλέξ. Ραγκαβή με μια Ρωσίδα. Η φίλη του με τον 'Αχιλλέα Παράχο. Ο Ραγκαβής και ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος. Ένα νεώτιμο έπεισόδιο. Η έκκληση του αλλάρχου. Ο θάνατος του 'Αλέξ. Ραγκαβή, κτλ.

Ε περασμένο τεύχος εγράψαμε για το ιστορικό εκείνο σπιτάκι του Βάμβα, στην δόδον Πανεπιστημίου (άντικρυ της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης), που τό γκρέμισαν τώρα και χτίζουν πολυκατοικία. Σ' αυτό έζησε τὰ τελευταία χρόνια της ζωής του ένας συγγραφέας μεγάλης αξίας για την εποχή του, δ' Αλέξανδρος Ραγκαβής. Γέρος πειά, κουρασμένος από την αδιάκοπη εργασία της διπλωματικής και λογοτεχνικής του ζωής, δ' Αλ. Ραγκαβής έγινε, έπειτα από μακρά χρόνια αποδημίας, στην Ελλάδα, για να περάσει τον υπόλοιπο βίο του. Έγυρσε από τό Βερολίνο, όπου διατελούσε πρόξενος μέχρι το 1875 και εγκαταστάθηκε στο μικρό σπιτάκι του Νεοφύτου Βάμβα. Στα δυο δωμάτια, που έβλεπαν στο δρόμο, είχε τό γραφείο του. Από τό πρωτό ζούσε κεί, μέσα σε βιβλία, άκατάστατα ριγμένα επάνω σε τραπέζια και πολυθρόνες. Παντού έβλεπε κανείς χειρόγραφα, και προτού ιδή τη σεμνή μορφή του κοντού γέροντα, ένοιωσε τη χαρακτηριστική μυρωδιά των παλιών βιβλίων. Ο Ραγκαβής περνούσε όλη την ημέρα του στο γραφείο, συντάσσοντας τ' Απομνημονεύματά του, την Ιστορία του περιπετειώδους δημοσίου βίου του, που άρχισε από τό 1830 και έτελειωσε στο 1892. Και δέν έπαυε να γράφει, παρά όταν έκλεισαν για πάντα τὰ μάτια του και έμεινε μάταιο τό χέρι που εγράψτηκε έβδομηντά δόκλιχρα χρόνια.

Στην Ιστορία των Νεοελληνικών γραμμάτων δέν υπάρχει άλλος συγγραφέας, που να έγραψε τόσο ποικίλης ύλης συγγράμματα, όπως δ' Αλ. Ραγκαβής. Ός τις τελευταίες ημέρες του εργαζόταν με νεανικό ένθουσιασμό και άρχισε συγγράμματα σαν να είχε μπροστά του μακρά ζωή άόκητη.

Ο 'Αλ. Ραγκαβής διαρίστηκε προσβεντής της Ελλάδος στο Βερολίνο στα 1875. Ο τότε γέρος αυτοκράτωρ Γουλιέλμος Α' τον άγαπούσε πολύ και εύχαριστιόταν με τη συναναστροφή του. Τόν διασκέδαζε πολύ τό πνεύμα του, δ' σπινθηροβόλος διάλογός του, ή μόρφωσής του. Γι' αυτό, όταν ή πολιτική τόν απέμακρυνε από την υπηρεσία, δ' Γερμανός αυτοκράτωρ έξέφρασε τη δυσάρεστιά του. Στα 1884 δ' Ραγκαβής είχε περάσει τὰ 75, αλλά κρατούσε καλά. Την εποχή εκείνη στην προεδρία του Βερολίνου υπηρετούσαν υπό τάς διαταγές του οί Μιχαήλ Δουρούτης, Άριστέλης Ρούκης και Ίδαν Γεωργαντόπουλος. Οί δύο πρώτοι ήσαν γνωστά μέλη της 'Αθηναϊκής κοινωνίας. Ο 'Ίδαν Γεωργαντόπουλος όμως ήταν τύπος, που έζησε λίγον καιρό στάς 'Αθήνας, διετέλεσε ένα φεγγάρι στη διπλωματική υπηρεσία της Ελλάδος, αλλά άπελύθη, κατόπιν ενός μεγάλου ερωτικού και χρηματικού σκανδάλου.

Στό Βερολίνο άφησε εποχή φοβερού κατακτητού γυναικείου καρδίου. Ο 'Ίδαν Γεωργαντόπουλος ήταν ωραϊώτατος άνδρας. Νέος, με ψηλό και θαυμάσιο παράστημα, με άρρενωπή, έκφραστική φυσιογνωμία, με μεγαλόπρεπη πλούσια κόμη, με γλυκά μάτια, με βελούδινα φωνή, μ' ένα σύνολο που μάγευε τις γυναίκες. Τέτοιος, δίχως άλλο, θα ήταν δ' περίφημος Δόν Ζουάν. Όπου περνούσε δ' Ίδαν Γεωργαντόπουλος σκορπούσε τόν θαυμασμό. Ε' Αντίονα τόν είχαν ονομάσει οί Βερολινέζοι, που έκτιμούσαν και τούς ευγενικούς του τρόπους, τη μόρφωσή του, την αριστοκρατική του εμφάνιση. Καταγότανε από 'Ελληνική οικογένεια της Ρωσίας, είχε σπουδάσει στη Βιέννη και είχε συνδεθί με στενή φίλη με τόν βασιλέα της 'Ισπανίας 'Αλφόνσο. Σε ηλικία 25 ετών είχε παντρευθί μία πλουσιωτάτη Ρωσίδα, αλλά γρήγορα χωρίστηκαν, γιατί δ' άδόξωτος Δόν Ζουάν τὰ είχε φτιάξει με μία ήθοποιό του μελοδράματος, την Δαρκλέ.

Ο 'Ίδαν Γεωργαντόπουλος, στα 1889, ήρθε στην 'Αθήνα και έπεσέφη τόν 'Αλέξανδρο Ραγκαβή, στο σπιτάκι της δόδου Πανεπιστημίου. Η συνάντησις των δύο απομάχων της διπλωματίας έδωσε άφορμή σε χίλιες άναμνήσεις. Ο Ραγκαβής θυμήθηκε τις μέρες του Βερολίνου και, κατά τό σύστημα του, άρχισε να πειράζει τις μέρες του Βερολίνου τους ερωτές του, που άρχιζε και διέλυε με διάφορες κόμησεις και βαρυνέσεις της Βερολινάιας αριστοκρατίας, με μία ευκολία, που έδειχνε ότι καμιά γυναίκα άπ' όσες τόν έλάτρευσαν, δέν κατάφωρε να α-

χαιλωτόση την Δονζουανική καρδιά του. Στη συνάντησις τους σαν παρόντες και άλλοι, λόγιοι και δημοσιογράφοι, αλλά δ' έρωτας Ρωσοελλήνων, και δ' Γεωργαντόπουλος χαμογέλασε, ίσως μινος για τις ερωτικές δόξες του. Υπενήμιος έπίσης δ' Ραγκαβή ζωγράφος, σε πίνακα που παρίστανε τη σπηλή του παραθύρου, ένα μα το Ρωμαιοί και της 'Ιουλιέτας. Οί παριστάμενοι λόγιοι είδαν τόν Ραγκαβή ενδυμότερο από την ημέρα εκείνη. Τό παρκο πνεύμα του βρισκότανε σε όλη του την ένταση. Πανερνότερος θρωπος του κόσμου, που πέρας ολόκληρη σχεδόν τη ζωή του στην Αύλεις της Εύρώπης και είχε συνήθει σε ένα είδος διαλογών με από πνεύμα και λεπτή ειρωνεία.

Και τί δέν έγραψε δ' Αλέξ. Ραγκαβής! Έγγραψε άρχαίοντα έξικά, χρηστομάθειες, έγχειριδια μετρικής, μυθιστορήματα, κωμωδίες, έπικά ποιήματα, λυρικά, χίλια - δυό άλλα. Ύπάρχουν της πολιτικής έφημερίδης, έκδοτης περιοδικών, άξιωματικών και βολικού, διευθυντής του 'Εθνικού Τυπογραφείου, τμηματάρχης τουργείου της Παιδείας, καθηγητής της 'Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο, ύπουργός των Έσωτερικών, προσβεντής, και πάλι Πανεπιστήμιο, ύπουργός άκούρατος άρχηγός των άναδημιουργών των ύπηρεσιών, άκούρατος άρχηγός των.

Μία από τις φροντίδες του ήταν και ή άνάληψις του θέατρου. Εκτός των θεατρικών τών δ' Ραγκαβής προσπαθούσε να μπει δ' Έλληνας ήθοποιός, θάσους έπαινων από στοργή στη νέα 'Ελληνική σκηνή, να προσελκύη νέους στο θέατρο, να έλκυσιν χίλιους τρόπους. Παραδείγματα της πειθής ή άρχαία λέξις είναι ορισμένα έργα, ή έντύπωσι, δ' Ραγκαβής έπαινων τών έφημοποιών, δηλαδή ανθρώπων που άποθη. Η νέα λέξις άρεσε, έπαινων τών κείνη, τούς γυναικείους όλους τούς οί άνδρες, κ' έτσι ή τραγωδία τών πολλών φορέσ... κωμωδία, άπό δ' άποθη τών έφερε μετ' άκρας δειλίας, τὰ πρωτό-άλλά μόνον να τό κολήσουν στο άσπριμένο!

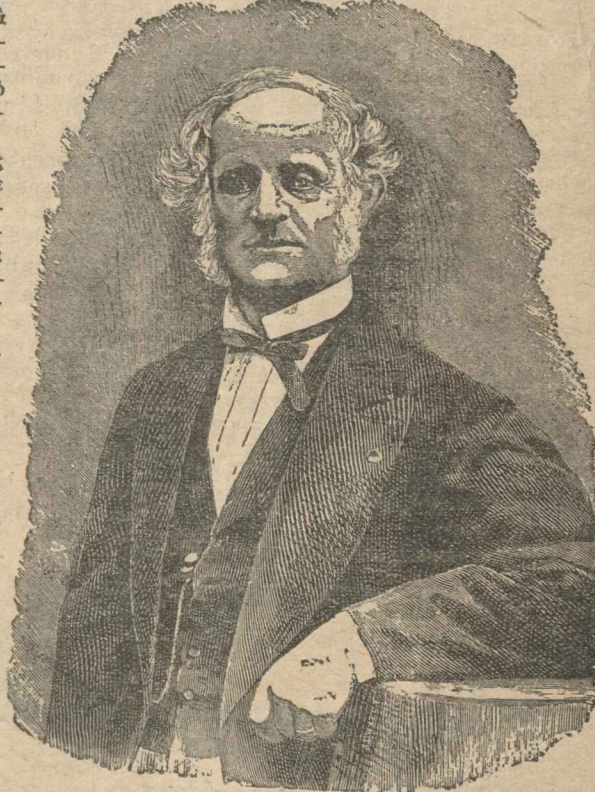
Τὰ καλοκαίρια δ' Αλέξ. Ραγκαβής πνύσε στην Κηφισιά. Ήταν τόν έμπαθικό γεροντάκι, περικλυτός συγχά από όράσις έδέσπονας τών σήνερ, που εύχαριστιόταν με τ' άπαι και τὰ λεπτά περιάγμια του. Έπειτα παρέκλιναν ν' άπαγγείλ η σήνερ τόν άρχισε, με την ήρεμη και γλυκύτητα ένα παλιό ποιήμα του :

Της ζωής άπαυδών και ψυχρού έφερόμην άσκόπως, άνάπνοιστάς δταν είδον έμπρός μου τόν άγγέλου.

ήτον όλη μειδία, όλη γλυκύτητα ή ώραία άδελφή των άγγέλων. Ποιά να ήταν άραγε αυτή ή ώραία άδελφή των άγγέλων; σαναυόσε τη μνήμη του γέροντα ποιητή, τώρα που ζώντα τόν τάφο ; Κανείς δέν ξέρει. Για τόν 'Αλέξ. Ραγκαβή έπαινων τόν ότι όχι μία, αλλά πολλές ήσαν εκείνες, που τόν είχαν έρωτήσει. Αλλά φαίνεται ότι εκείνη που τόν έκανε βαθύτερα άποθη, σινετάρσε περισσότερο την ποιητική ψυχή του, ήταν μία γυναίκα, τρεμένη μάλιστα μ' έναν έυλογητό. Ο Ραγκαβής θά μινος χωρίσι από τόν άνδρα της, δέν τόν έκανε ζωός, ίσως για τόν τόν σκάνδαλο, ίσως γιατί ή φωνή του καθήκοντος ύπερίστανε ται μάλιστα ότι είχε εκμανισρευθί τόν έρωτά του αϊτόν τόν Παράχο, έπιστότό του φίλο, και εκείνος τόν έλε :

Τόλημυσον, λοιπόν, 'Αλέξανδρε ! Η καρδιά δέν γινέται 'Εχει τούς ιδιούς της !..

'Αλλ' δ' Αλέξανδρος δέν έτόλμωσε. Έφινε πάλι για τόν άπαι και δ' έρωας του έμεινε πλατωνικός. Ο 'Αχιλλέας Παράχος

Ο 'Αλέξανδρος Ραγκαβής

Η Πηνελόπη του Ροδακίου θύμισε την ώραία Φορναρίνα, την Ιστορική γυναίκα, που ένέντευσε τόν μεγάλο 'Ιταλό ζωγράφο Ραφαήλ.

Αλλά όιος άνίκαν στις νεανικές άναμνήσεις του Ραγκαβή. Τώρα ένοιωσε τόν χιόνα των γηρατειών, και δ' ποιητής του «Πλού του Διονύσου» ένοιωσε τόν έαυτό του πολύ άσχημα. Έκάλεσε έναν από τούς υπαλλήτους γιστρούς της εποχής του και τόν έλεπε την κατάστασή του. Ο γιστρος τόν έκάλεσε στο κρεβάτι και άρχισε να τόν στηθοπαθί, να τόν άφρατά την καρδιά, να τόν έξετάζει την άντοχή των τών κτλ. Έπειτα από μακρά έξετάσι, τόν έλε :

—Κίμε Ραγκαβή, ή καρδιά σας εινε καλά... Τὰ νεφρά σας έπίσης... Ανεμώνας σας λειτουργούν θαυμάσια...

Και δ' Ραγκαβής, θμιοσφός : —Γιατό μου, και ή καρδιά μου εινε καλά, και τὰ νεφρά μου, και άνεμώνας μου. Εγώ όμως δέν είμαι καλός !.. Και πράγματι, ύστερα από ένα μήνα, στις 16 'Ιανουαρίου 1892, δ' Αλέξ. Ραγκαβής πέθανε στο μικρό σπιτάκι της δόδου Πανεπιστημίου. Ο κόσμος των γραμμάτων έθρήνησε την άπώλειά του.

Αναφέρονται πολλά άνέκδοτα, χαρακτηριστικά του εθόμου, φιλοσοφικού χαρακτήρα του. Κάποτε, εκεί που κουνέντιασε με τόν φίλο του αυτοκράτορα της Γερμανίας για την ποίση τόν Γκαίτε, στάθηκε άξαφνα και έλε :

—Έστέ πολλή σήμερα, Μεγαλειότατε. Μου επιτρέπετε να βγάλω τό ποίημά μου ;

—Ναι, απάντησε δ' αυτοκράτωρ, χαμογελώντας.

Ο Ραγκαβής έβγαλε άμέσως τό σακάκι του και τό κρέμασε στη γρή μιάς καρέκλας, λέγοντας :

—Νά, έτσι κάνουμε έμεις στην 'Ελλάδα, όταν ψηφίζουμε από τη καρδιά...

Και όταν δ' Αύλαρχος των άνακτόρων του Πότσδαμ μίλησε να πησιν τόν αυτοκράτορα, έμεινε κατάκλητος, βλέποντας να κάθεται άντίκρυ του δ' προσβεντής της 'Ελλάδας με τό πονηρό... Απτό για τη Γερμανική έ-κείναι ήταν φοβερό, πρωτοφανές !..

Από τ' Απομνημονεύματά του 'Αλ. Ραγκαβή έναπόμνησε εινε και μερικέ σελίδες από τη ζωή του Χαλκίον, έπί Κυβερνήτου. Ίδου, παραδείγματος χάριν, τί γράφει για τόν περίφημο 'Ιατροφιλόσοφο τών Ζακύνθου, που τόν άποθανάτισε ένα σατυρικό ποίημα τού Διονυσίου Σολωμού :

...Μίαν ημέραν δ' κ. Π. Σουττος με παρου-σασε εις τόν φίλον του κ. Ταλλιαπιέτραν, Ιωνικό Κυβερνήτην. Ο Ταλλιαπιέτρας, άνήρ γήινος, ήτο κάτοχος εύρείας παιδείας και ήθελε τήν και ήσηκμήνην την κρίσιν.

Όταν δ' Ταλλιαπιέτρας έμαθε ότι δ' νεαρός Ραγκαβής γράφει ποιήματα, έήτησε να διαβάση μερικά. Ο Ραγκαβής τόν έφερε μετ' άκρας δειλίας, τὰ πρωτό-άλλά τόν «Συνέψεις της 'Ερημιάς». Ο Ζωηρός γέρος ένθουσιάστηκε και έμεινε :

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. Μ' αυτοΐνα μπορείς να γυρίσης τό ποίημά σου...

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΕΝΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

(ΑΠΟ ΤΟ «IL TRAVASO DELLE IDEE»)

Ο Ριχάρδος Μάρκι, δ' γνωστός (μπρεσσάριος και λόγιος, άργάνωσε τις προάλλες στην γραφική πόλη Άρδέντζα, μία σειρά φιλολογικών διαλέξεων, με όμιλήτη τόν Λουκιανό Φολγκόρε. Τόση δέ ήταν ή έπιτυχία των και τό θέλητρο του όμιλήτου, ώστε δ' κόσμος γέμιζε κάθε θράδυ άσφυκτικά την αίθουσα, πολλοί έμεναν χωρίς θέσι—άν και τό εισιτήριο ήταν πανάκριβο—δ' άτυχος μπρεσσάριος έβρισκε τόν μπλεά του άπ' τούς διαφύρους...θεσιθρας !..

Μιά θραδεία, κ' ένδ' δ' κόσμος είχε πλημμυρίσει τὰ ταμεία, ένας παύλινωτος τραπέζιτης και πολυεκατομμυριοχός της Γενούης, κατάφερε επιτέλους να τσάκισι τόν Μάρκι, και άπα-τόδσε έννοχλητικά να τόν θρη μία θέσι.

Κ' δ' Μάρκι, για να τόν ξεφορτωθί, τόν έλεπε με άφέλεια, κά-νοντας πώς δέν τόν άναγνώρισε :

—Μιά θείσι, έίπατε ;...Χμ...Είμαι πνιγμένος τώρα... Πέρασε όμως άβριο άπ' τό γραφείο μου... Θα δώ τότε που μπορώ να σας οικονομίσω, ώστε να κερδίσετε τό ψωμάκι σας κ' έσεις !..

Και τόσκασε, άφίνοντας τόν πολυεκατομμυριοχό άναυδο...

Ο Κάμλλος Πιλόττο, ένας νεαρός θεατρικός συγγραφέας με άρκετό μέλλον μπροστά του, έστειλε στόν διαπρεπή κριτικό Σιλ-βιο ντ' Αμικό μία καινούργια κωμωδία σ' ένα συρτάρι τού γραφείου του. Κ' δ' καμαριέρης τόν έδιωχνε διαρκώς τόν ά-μοιρο συγγραφέα.

Αποφασισμένος επιτέλους δ' Πιλόττο να δή τόν ντ' Αμικό και να τόν μιλήσι, χτύπησε κάπως πύθ θύρα τό κουδούνι, στην είκοστή έπίσκεψή του.

—Μπορεί να με δεχθί δ' κύριός σου τώρα ; εί-πε στόν καμαριέρη που φάνηκε.

—Δυστυχώς... όχι !..

—Μά ένα μήνα τώρα εινε άρρωστος... Δεν έ-γινε καλά άκόμη ;...

—Έγινε, μά εινε καταβεβλημένος !..

—Βρέ άδελφέ, ξεφώνισε άκράτητος δ' Πιλό-το, να τόν μιλήσω ήρθα κ' όχι να τόν προκα-λέσω σε μάτς πυγμαχίας !.. Τί θα πη 'εινε κα-ταβεβλημένος ;...

Και παραμερίζοντας τόν καμαριέρη, εισήλα-σε στό δωμάτιο τού κριτικού.

Ο γιατρός Μάριος Μουζέλλα, τό σπάνιο α-τό φαινόμενο του συνδυασμού έπιστημονικής Ι-κανότητας και φιλολογικής άξίας, είχε γιαντρέ-ψει κάποτε από σοβαρό κρυολόγημα τόν δια-πρεπή δσο και πλούσιο καλλιτέχνη Άρμάνδο Φαλκόνι, σπενό του φίλο.

Μόλις άνάρρωσε δ' Φαλκόνι, έτρεξε παρεθύς να εύχαριστή-σι τόν φίλο του για τις ιατρικές του φροντίδες.

—Α, φίλτατέ μου γιαντρέ !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

—Μαρό για σου, τζόγια μου !.. τόν έλεπε με συγκίνηση.

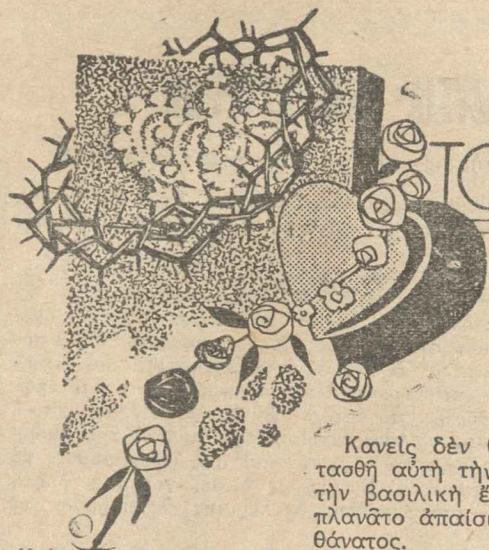

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΛΓ'

Κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί αυτή την εποχή ότι πάνω από την βασιλική έπαυλη του Τατοΐου έπλανατο άπαισιος και τρομερός ό θάνατος.

Και όμως, τó κακό συνέβη, ή συμφορά έπληθρε, προελαθούσα από εκεί που κανείς δεν φαντάζεται και δεν τó περίμενε.

Ήταν μιά μέρα ήλιόλουστη. Ή Άσπασία είχε έτοιμασθή για νά πάη νά έπισκεφθή στην Κηφισιά την άδελφή της κ. Ζαλοκώστα. Ή κ. Ζαλοκώστα ήταν άρρωστη από καιρό και βρισκόταν πλέον στο στάδιο της αναρρώσεως.

—Θά πäs μόνη σου, Μπίκα; ρώτησε ό Άλέξανδρος την σύζυγό του.

—Ναί, Άλέξανδρε, άπάντησε ή Άσπασία. Θά πάρω τó μικρό μας αυτοκίνητο και θά γυρίσω γρήγορα.

—Θά τó οδηγήσεις μόνη σου;

—Ναί, προτιμώ μόνη μου. Έκτός αν θάρρης και σū μαζί μου, όποτε...

Ό Άλέξανδρος όμως ήταν άπασχολημένος την ήμέρα αυτή. Ή Μαίρα τόν κρατούσε στο Τατόι, για νά πραγματοποιήση τόν άπαισιο σκοπό της.

—Κάμε όπως στού άρέσει, Μπίκα, είπε στη σύζυγό του. Πάντως, θά σε συνοδεύσω κάμποσο με τή μοτοσυκλέτα μου.

Κί' έτσι έγινε πράγματι.

Ό Άλέξανδρος κατέβηκε στον κήπο, άνέβηκε στο μικρό αυτοκίνητο του βασιλέως και ξεκίνησε.

Ό Άλέξανδρος έσπευσε κατόπιν της, έπιβαίνων της μοτοσυκλέτας του και άκολουθούμενος από τά λυκόσκυλά του, τά άγαπημένα του λυκόσκυλα, πέντε έως έξ τόν άριθμό.

Προχώρησαν έτσι μαζί σ' άρκετό διάστημα.

Ό Άλέξανδρος πήγαινε πλάι στο αυτοκίνητο της συζύγου του. Μιλούσε μαζί της, της άστειούνταν, γελούσαν πρόσοχα...

Τά λυκόσκυλα έτρεχαν κατόπιν τους λαχανιασμένα κι' εγαύγιζαν.

Ήταν μιά πολύ ευχάριστη διαδρομή, άνάμεσα στα πεδία που μοσχοβολούσαν, άνάμεσα στη γελαστή φύση.

Ό Άλέξανδρος και ή Άσπασία ήσαν κατευχρηστημένοι, εϋτυχισμένοι.

Κανένα σύννεφο στο γαλανό ούρανό της άγάπης τών.

Καμιά κακή και δυσάρεστη σκέψη.

Όλα γαλανά, φωτεινά και όραία.

Μά αλλοίμονο!...

Πίσω από τή φωτεινότητα αυτή, πάνω από τή γελαστή αυτή εϋτυχία, παραμόνευε ό θάνατος.

Κανένα σύννεφο στο γαλανό ούρανό της άγάπης τών.

Σ' ένα στρίψιμο του δρόμου, που πάει άπ' τó Τατόι στην Κηφισιά, τó έρωτευμένο βασιλικό ζευγάρι άποχωρίστηκε.

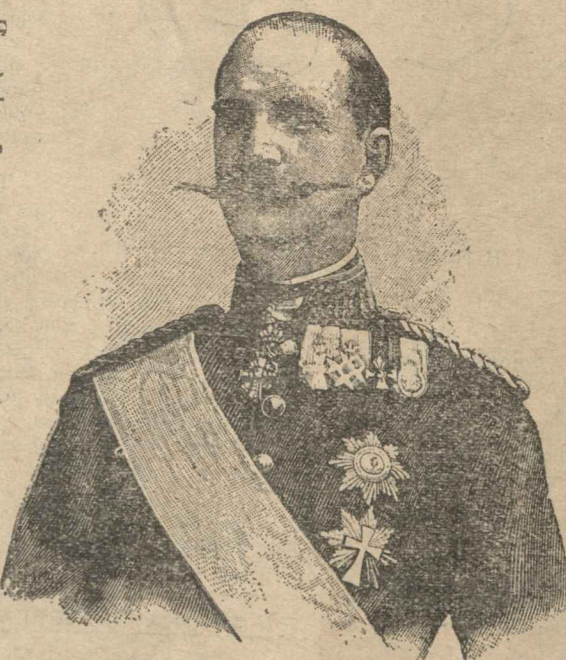
Ενώ δηλαδή τó μικρό αυτοκίνητο της Άσπασίας έτρεχε ήλιγγιωδώς, ό Άλέξανδρος, τρέχοντας κι' αυτός με τή μοτοσυκλέτα του, διπλόρωσε και με μιά έπιδειξίότητα, την όποια μόνον αυτός είχε σε τέτοιες περιστάσεις, έσκυψε και ένωσε τó χέιλι του με τά χέιλι της λατρευτής του συζύγου, σ' ένα φίλημα πεταχτό, φευγάλο, τρελλό, κλέφτικο... ήλιγγιώδες!...

—Αντίο, άγαπημένη μου! φώναξε ό Άλέξανδρος στην Άσπασία.

—Αντίο, βασιλιά μου.

—Μή με λες βασιλιά, Μπίκα.

—Όχι δά... Είσαι ό βασιλιάς της καρδιάς μου, δεν τó παραδέχεσαι;

George II

Ό παππούς του βασιλέως Άλέξανδρου, βασιλέως Γεώργιος Α'. Κάτωθεν της εικόνας ή αύτογραφος ύπογραφη του Γεωργίου.

(Αύθεντική ύιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Άσπασίας, χήρας του άληομένου βασιλέως Άλέξανδρου)

Copyright ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.—Απαγορεύεται ή άναδημοσίευση)

—Άφού τó θές, ναί, Μπίκα μου.

—Αντίο λοιπόν.

—Στό καλό. Και μην άργήσης... Τους χαιρετισμούς μου στη άδελφή σας.

—Εϋχαρίστως. Θά ρθώ γρήγορα. Χαίρε... Και νά είσαι... νίμος. Συμφωνοί;

—Σύμφωνοι, άγάπη μου...

Κί' ένα πλατύ, ήχηρό γέλιο άντήχησε μέσα στην έρμητιά τών δάσους.

Ό Άλέξανδρος γελούσε πάντα, όταν ή Άσπασία του έκανε τή σύσταση αυτή, σαν νάταν μικρό παιδί:

—Νά είσαι φρόνιμος!

Ήταν λοιπόν τόσο φασαρία και δεν τó ήξερε: φρόνιμα-φρόνιμα λοιπόν γύρισε με τή μοτοσυκλέτα του τó Τατόι, άκολουθούμενος από τά λυκόσκυλά του...

Τό ζευγάρι τών πιθήκων, τó όποιο έγινε άφορμή τού θανάτου του βασιλέως Άλεξάνδρου, βρισκόταν στο δάσος του Τατοΐου από άρκετόν καιρό και άνήκε στο διευθυντή τών κτημάτων της βασιλικής έπαύλεως.

Τους πιθήκους αυτούς τους είχε δει και άλλοτε ό Άλέξανδρος. Έγνώριζε ότι «φιλοξενούνται» στο Τατόι. Πολλές φορές είχε παίξει μαζί τους. Γιατί ήσαν πραγματικά άκίνδυνοι, έπαιζαν ήμεροί και άκακοί. Δεν ένοχλούσαν κανένα, δεν μηνιακούσαν έναντιόν ούδενός...

—Ενα μόνον έχθρό είχαν οι πιθήκοι αυτοί.

—Εναν έχθρό, με τó όποιο και άλλοτε είχαν άρπαγή, έταμα ν' αλληλοσπαρχαθόν.

Και ό έχθρός τους αυτός ήταν τó γκροϋπ των λυκόσκυλων του Άλεξάνδρου και κυρίως και ίδιαίτερως τó πύ άγαπημένο του βασιλέως λυκόσκυλο, τó όποιο ό βασιλέως έπαιρνε πάντα μαζί του και με τó όποιο είχε κάποτε ποζάρει και πρό τού τογραφικού φακού. (*)

Οί δύο έκείνοι πιθήκοι, οι κενταυροί, ήσαν πιθήκοι τών βασιλικών λυκόσκυλων, ήσαν συζυγικό ζευγάρι. Ένα θηλυκό και ένας σερικός. Ζούσαν μονιασμένα μεταξύ τους κι' ή μεγάλη αυτή άγάπη που τους συνέδεε, έπαιρνε πάντα μαζί τους τή μοτοσυκλέτα του Άλεξάνδρου.

Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

Στις άρχές, λοιπόν, του περασμένου Μάρτη, όλες ή έρμεριές του Λονδίνου άνήγγειλαν μιά έκπληκτη είδηση, που άναστάωσε τόν διεθνή κόσμο τών συλλεκτών. Στη σοφία ενός παλιού σπατιού του Λονδίνου, που άνήκε σε μιά οικογένεια «Κονάκερ», ήρπαδη τών πρώτων άποίκων της Άμερικής, βρέθηκε ένα σιδερένιο μπαούλο, τού όποιου κάτοχος ήταν ό Ούίλλιαμ Πέν!

Μά πäs; Δεν ξέρετε ποίος είνε ό Ούίλλιαμ Πέν; Περίεργο! Είνε ένα είδωλο τών Άγγλων και τών Αμερικανών. Ό Ούίλλιαμ Πέν ήταν ένας Άγγλος «Κονάκερ», που έζησε από τó 1644 ως τó 1718 και ίδρυσε στην Άμερική τή Πενσυλβανία και την Φιλαδέλφεια.

Μέσα, λοιπόν, στο σιδερένιο μπαούλο αυτού τού μεγάλου Άγγλου βρέθηκαν διάφορα γράμματα ήψηλών προσώπων της εποχής του, με τήν άξια, καθώς και ή προσωπογραφία της λαίδης Τρουλιάνας Πέν, έργο τού μεγάλου ζωγράφου Ρόινεϊ, όπως και τó ξύλινο φτυάρι τού Πέν, τó φτυάρι που μεταχειριστήθηκε γιά ν' άνακατέψη τή λάσπη, όταν άρχισε νά χιζή την πόλη της Φιλαδέλφειας!...

Φαντάζεστε λοιπόν τί θρόνιστο που προκάλεσε μιά τέτοια είδηση. Όλοι ή άρχαιοπαλαιοί της Νέας Υόρκης ήσαν τó πρώτο ύπερωκεάνειο και έμπιστοτατο στο Λονδίνο, μαζί μ' ένα πλήθος από βοήθηνλους ενάγκηδες, μαγιάδες συλλέκτες σπανίων αντικειμένων. Έπειτα, ήσαν έπίσης γρήγοροι γιά τους Άμερικανούς. Θ' άφηναν τους ξένους ν' άποκτήσουν αυτά τά άερά λείψανα τού μεγάλου «Κονάκερ», τού έθνικού ήρώος τών, τού Ούίλλιαμ Πέν;

Τά γράμματα λοιπόν που βρέθηκαν μέσα στο σιδερένιο μπαούλο άγορεύσαν σάν κομμάτια χρυσού από τούς διαφόρους συλλέκτες. Ή προσωπογραφία της λαίδης Πέν άγοράστηκε από έναν πολυεκατομμυριόχο άπόγονό της, αντί 100.000 δολλαρίων και τó σιδερένιο μπαούλο τού Ούίλλιαμ Πέν σημείωσε ένα καταπληκτικό ρεκόρ. Άγοράστηκε ά-

να Άγγλικό χιούμορ, που περιβάλλει με μιά λεπτή ειρωνεία άκόμη και τίς πύ τραγικές ύποθέσεις. Άκούστε λοιπόν τί δήλωσε πρós τους δημοσιογράφους, μετά την πολύροστη σύλληψή του, αυτός ό τρομερός Άγγλος άπάτερος.

—Δεν είμαι άρχαιοκάπηλος, τζέντλεμεν! Είμαι ένας μαριώδης συλλέκτης έργων τέχνης, σπανίων χειρογράφων και άρχαιολογικών εύρημάτων. Μά, τί τά θέλετε; Δεν είνε εύκολο πάντα νά βρούμε κανείς χειρόγραφο τού Σαίξπηρ ή άρχαία άγάλματα και άγγεια άνυπολόγιστου άξιας. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω νά βρω ένα μέσο γιά νά εύχαριστήσω την πατριό μου πελατεία μου.

Έτσι, νά, διάφορα εσπάνια έπιμνηνα τού παρελθόντος, με παλιά όπλα, με τέτοιο τρόπο, όποτε ή άξία των έργων μου ήταν πάντα άναμφισβήτητη!

—Επειτα, δεν έγγυμουν ποτέ γιά τήν αυθεντικότητα τους. Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

Στις άρχές, λοιπόν, του περασμένου Μάρτη, όλες ή έρμεριές του Λονδίνου άνήγγειλαν μιά έκπληκτη είδηση, που άναστάωσε τόν διεθνή κόσμο τών συλλεκτών. Στη σοφία ενός παλιού σπατιού του Λονδίνου, που άνήκε σε μιά οικογένεια «Κονάκερ», ήρπαδη τών πρώτων άποίκων της Άμερικής, βρέθηκε ένα σιδερένιο μπαούλο, τού όποιου κάτοχος ήταν ό Ούίλλιαμ Πέν!

Μά πäs; Δεν ξέρετε ποίος είνε ό Ούίλλιαμ Πέν; Περίεργο! Είνε ένα είδωλο τών Άγγλων και τών Αμερικανών. Ό Ούίλλιαμ Πέν ήταν ένας Άγγλος «Κονάκερ», που έζησε από τó 1644 ως τó 1718 και ίδρυσε στην Άμερική τή Πενσυλβανία και την Φιλαδέλφεια.

Μέσα, λοιπόν, στο σιδερένιο μπαούλο αυτού τού μεγάλου Άγγλου βρέθηκαν διάφορα γράμματα ήψηλών προσώπων της εποχής του, με τήν άξια, καθώς και ή προσωπογραφία της λαίδης Τρουλιάνας Πέν, έργο τού μεγάλου ζωγράφου Ρόινεϊ, όπως και τó ξύλινο φτυάρι τού Πέν, τó φτυάρι που μεταχειριστήθηκε γιά ν' άνακατέψη τή λάσπη, όταν άρχισε νά χιζή την πόλη της Φιλαδέλφειας!...

Φαντάζεστε λοιπόν τί θρόνιστο που προκάλεσε μιά τέτοια είδηση. Όλοι ή άρχαιοπαλαιοί της Νέας Υόρκης ήσαν τó πρώτο ύπερωκεάνειο και έμπιστοτατο στο Λονδίνο, μαζί μ' ένα πλήθος από βοήθηνλους ενάγκηδες, μαγιάδες συλλέκτες σπανίων αντικειμένων. Έπειτα, ήσαν έπίσης γρήγοροι γιά τους Άμερικανούς. Θ' άφηναν τους ξένους ν' άποκτήσουν αυτά τά άερά λείψανα τού μεγάλου «Κονάκερ», τού έθνικού ήρώος τών, τού Ούίλλιαμ Πέν;

Τά γράμματα λοιπόν που βρέθηκαν μέσα στο σιδερένιο μπαούλο άγορεύσαν σάν κομμάτια χρυσού από τούς διαφόρους συλλέκτες. Ή προσωπογραφία της λαίδης Πέν άγοράστηκε από έναν πολυεκατομμυριόχο άπόγονό της, αντί 100.000 δολλαρίων και τó σιδερένιο μπαούλο τού Ούίλλιαμ Πέν σημείωσε ένα καταπληκτικό ρεκόρ. Άγοράστηκε ά-

να Άγγλικό χιούμορ, που περιβάλλει με μιά λεπτή ειρωνεία άκόμη και τίς πύ τραγικές ύποθέσεις. Άκούστε λοιπόν τί δήλωσε πρós τους δημοσιογράφους, μετά την πολύροστη σύλληψή του, αυτός ό τρομερός Άγγλος άπάτερος.

—Δεν είμαι άρχαιοκάπηλος, τζέντλεμεν! Είμαι ένας μαριώδης συλλέκτης έργων τέχνης, σπανίων χειρογράφων και άρχαιολογικών εύρημάτων. Μά, τί τά θέλετε; Δεν είνε εύκολο πάντα νά βρούμε κανείς χειρόγραφο τού Σαίξπηρ ή άρχαία άγάλματα και άγγεια άνυπολόγιστου άξιας. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω νά βρω ένα μέσο γιά νά εύχαριστήσω την πατριό μου πελατεία μου.

Έτσι, νά, διάφορα εσπάνια έπιμνηνα τού παρελθόντος, με παλιά όπλα, με τέτοιο τρόπο, όποτε ή άξία των έργων μου ήταν πάντα άναμφισβήτητη!

—Επειτα, δεν έγγυμουν ποτέ γιά τήν αυθεντικότητα τους. Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

Στις άρχές, λοιπόν, του περασμένου Μάρτη, όλες ή έρμεριές του Λονδίνου άνήγγειλαν μιά έκπληκτη είδηση, που άναστάωσε τόν διεθνή κόσμο τών συλλεκτών. Στη σοφία ενός παλιού σπατιού του Λονδίνου, που άνήκε σε μιά οικογένεια «Κονάκερ», ήρπαδη τών πρώτων άποίκων της Άμερικής, βρέθηκε ένα σιδερένιο μπαούλο, τού όποιου κάτοχος ήταν ό Ούίλλιαμ Πέν!

Μά πäs; Δεν ξέρετε ποίος είνε ό Ούίλλιαμ Πέν; Περίεργο! Είνε ένα είδωλο τών Άγγλων και τών Αμερικανών. Ό Ούίλλιαμ Πέν ήταν ένας Άγγλος «Κονάκερ», που έζησε από τó 1644 ως τó 1718 και ίδρυσε στην Άμερική τή Πενσυλβανία και την Φιλαδέλφεια.

Μέσα, λοιπόν, στο σιδερένιο μπαούλο αυτού τού μεγάλου Άγγλου βρέθηκαν διάφορα γράμματα ήψηλών προσώπων της εποχής του, με τήν άξια, καθώς και ή προσωπογραφία της λαίδης Τρουλιάνας Πέν, έργο τού μεγάλου ζωγράφου Ρόινεϊ, όπως και τó ξύλινο φτυάρι τού Πέν, τó φτυάρι που μεταχειριστήθηκε γιά ν' άνακατέψη τή λάσπη, όταν άρχισε νά χιζή την πόλη της Φιλαδέλφειας!...

Φαντάζεστε λοιπόν τί θρόνιστο που προκάλεσε μιά τέτοια είδηση. Όλοι ή άρχαιοπαλαιοί της Νέας Υόρκης ήσαν τó πρώτο ύπερωκεάνειο και έμπιστοτατο στο Λονδίνο, μαζί μ' ένα πλήθος από βοήθηνλους ενάγκηδες, μαγιάδες συλλέκτες σπανίων αντικειμένων. Έπειτα, ήσαν έπίσης γρήγοροι γιά τους Άμερικανούς. Θ' άφηναν τους ξένους ν' άποκτήσουν αυτά τά άερά λείψανα τού μεγάλου «Κονάκερ», τού έθνικού ήρώος τών, τού Ούίλλιαμ Πέν;

Τά γράμματα λοιπόν που βρέθηκαν μέσα στο σιδερένιο μπαούλο άγορεύσαν σάν κομμάτια χρυσού από τούς διαφόρους συλλέκτες. Ή προσωπογραφία της λαίδης Πέν άγοράστηκε από έναν πολυεκατομμυριόχο άπόγονό της, αντί 100.000 δολλαρίων και τó σιδερένιο μπαούλο τού Ούίλλιαμ Πέν σημείωσε ένα καταπληκτικό ρεκόρ. Άγοράστηκε ά-

να Άγγλικό χιούμορ, που περιβάλλει με μιά λεπτή ειρωνεία άκόμη και τίς πύ τραγικές ύποθέσεις. Άκούστε λοιπόν τί δήλωσε πρós τους δημοσιογράφους, μετά την πολύροστη σύλληψή του, αυτός ό τρομερός Άγγλος άπάτερος.

—Δεν είμαι άρχαιοκάπηλος, τζέντλεμεν! Είμαι ένας μαριώδης συλλέκτης έργων τέχνης, σπανίων χειρογράφων και άρχαιολογικών εύρημάτων. Μά, τί τά θέλετε; Δεν είνε εύκολο πάντα νά βρούμε κανείς χειρόγραφο τού Σαίξπηρ ή άρχαία άγάλματα και άγγεια άνυπολόγιστου άξιας. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω νά βρω ένα μέσο γιά νά εύχαριστήσω την πατριό μου πελατεία μου.

Έτσι, νά, διάφορα εσπάνια έπιμνηνα τού παρελθόντος, με παλιά όπλα, με τέτοιο τρόπο, όποτε ή άξία των έργων μου ήταν πάντα άναμφισβήτητη!

—Επειτα, δεν έγγυμουν ποτέ γιά τήν αυθεντικότητα τους. Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

Η ΑΠΑΤΕΣ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΣΤΑΒΙΣΚΥ

Ο "ΒΑΣΙΛΕΥΣ", ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΚΑΤΗΛΩΝ

Τό συνταρακτικό σκάνδαλο της «Υποθέσεως Ρόγκερς». Τά «ιερά λείψανα» τού Ούίλλιαμ Πέν. Τό ξύλινο φτυάρι τού ίδρυ τού Φιλαδέλφειας. Τό φαντάρι τού πειητού Γκραβί. Τό χειρόγραφο τού «Χαμένου Παραδείσου». Τό πολύροστο σκάνδαλο τών χειρογράφων τού Σαίξπηρ, κλπ.

ΙΣ άρχές της περασμένης έβδομάδος ξέσπασε έξαφνα στο Λονδίνο ένα συνταρακτικό σκάνδαλο, που δεν άργησε κι' αυτό νά πάρη τις τρομακτικές διαστάσεις της «Υποθέσεως Σταβίσκν». Ό κόσμος όμως που άναστατώθηκε αυτή τη φορά δεν άνακατεύονταν με τίς Τράπεζες και τó Χρηματιστήριο: Ήταν ό κόσμος τών καλλιτεχνών, τών άρχαιολόγων και τών φιλοτέχνων.

Ποίος ήταν τώρα ό Άγγλος Σταβίσκν; Ένας σατανικός άνθρωπος, έξυπνος, επιδέξιος και τολμηρός σ' άφάνταστο σημείο. Ένας άσύγκριτος άπατεών! Τόν λένε Χούντερ-Ρόγκερς και είνε ό μεγαλύτερος άρχαιοκάπηλος τού κόσμου.

Ό Ρόγκερς είχε την κυνικήτητα τών «άσων» τού έρλήματος και της άπάτης. Έχει άκόμη και τó πικάντικο Άγγλικό χιούμορ, που περιβάλλει με μιά λεπτή ειρωνεία άκόμη και τίς πύ τραγικές ύποθέσεις. Άκούστε λοιπόν τί δήλωσε πρós τους δημοσιογράφους, μετά την πολύροστη σύλληψή του, αυτός ό τρομερός Άγγλος άπάτερος.

—Δεν είμαι άρχαιοκάπηλος, τζέντλεμεν! Είμαι ένας μαριώδης συλλέκτης έργων τέχνης, σπανίων χειρογράφων και άρχαιολογικών εύρημάτων. Μά, τί τά θέλετε; Δεν είνε εύκολο πάντα νά βρούμε κανείς χειρόγραφο τού Σαίξπηρ ή άρχαία άγάλματα και άγγεια άνυπολόγιστου άξιας. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω νά βρω ένα μέσο γιά νά εύχαριστήσω την πατριό μου πελατεία μου.

Έτσι, νά, διάφορα εσπάνια έπιμνηνα τού παρελθόντος, με παλιά όπλα, με τέτοιο τρόπο, όποτε ή άξία των έργων μου ήταν πάντα άναμφισβήτητη!

—Επειτα, δεν έγγυμουν ποτέ γιά τήν αυθεντικότητα τους. Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

Στις άρχές, λοιπόν, του περασμένου Μάρτη, όλες ή έρμεριές του Λονδίνου άνήγγειλαν μιά έκπληκτη είδηση, που άναστάωσε τόν διεθνή κόσμο τών συλλεκτών. Στη σοφία ενός παλιού σπατιού του Λονδίνου, που άνήκε σε μιά οικογένεια «Κονάκερ», ήρπαδη τών πρώτων άποίκων της Άμερικής, βρέθηκε ένα σιδερένιο μπαούλο, τού όποιου κάτοχος ήταν ό Ούίλλιαμ Πέν!

Μά πäs; Δεν ξέρετε ποίος είνε ό Ούίλλιαμ Πέν; Περίεργο! Είνε ένα είδωλο τών Άγγλων και τών Αμερικανών. Ό Ούίλλιαμ Πέν ήταν ένας Άγγλος «Κονάκερ», που έζησε από τó 1644 ως τó 1718 και ίδρυσε στην Άμερική τή Πενσυλβανία και την Φιλαδέλφεια.

Μέσα, λοιπόν, στο σιδερένιο μπαούλο αυτού τού μεγάλου Άγγλου βρέθηκαν διάφορα γράμματα ήψηλών προσώπων της εποχής του, με τήν άξια, καθώς και ή προσωπογραφία της λαίδης Τρουλιάνας Πέν, έργο τού μεγάλου ζωγράφου Ρόινεϊ, όπως και τó ξύλινο φτυάρι τού Πέν, τó φτυάρι που μεταχειριστήθηκε γιά ν' άνακατέψη τή λάσπη, όταν άρχισε νά χιζή την πόλη της Φιλαδέλφειας!...

Φαντάζεστε λοιπόν τί θρόνιστο που προκάλεσε μιά τέτοια είδηση. Όλοι ή άρχαιοπαλαιοί της Νέας Υόρκης ήσαν τó πρώτο ύπερωκεάνειο και έμπιστοτατο στο Λονδίνο, μαζί μ' ένα πλήθος από βοήθηνλους ενάγκηδες, μαγιάδες συλλέκτες σπανίων αντικειμένων. Έπειτα, ήσαν έπίσης γρήγοροι γιά τους Άμερικανούς. Θ' άφηναν τους ξένους ν' άποκτήσουν αυτά τά άερά λείψανα τού μεγάλου «Κονάκερ», τού έθνικού ήρώος τών, τού Ούίλλιαμ Πέν;

Τά γράμματα λοιπόν που βρέθηκαν μέσα στο σιδερένιο μπαούλο άγορεύσαν σάν κομμάτια χρυσού από τούς διαφόρους συλλέκτες. Ή προσωπογραφία της λαίδης Πέν άγοράστηκε από έναν πολυεκατομμυριόχο άπόγονό της, αντί 100.000 δολλαρίων και τó σιδερένιο μπαούλο τού Ούίλλιαμ Πέν σημείωσε ένα καταπληκτικό ρεκόρ. Άγοράστηκε ά-

να Άγγλικό χιούμορ, που περιβάλλει με μιά λεπτή ειρωνεία άκόμη και τίς πύ τραγικές ύποθέσεις. Άκούστε λοιπόν τί δήλωσε πρós τους δημοσιογράφους, μετά την πολύροστη σύλληψή του, αυτός ό τρομερός Άγγλος άπάτερος.

—Δεν είμαι άρχαιοκάπηλος, τζέντλεμεν! Είμαι ένας μαριώδης συλλέκτης έργων τέχνης, σπανίων χειρογράφων και άρχαιολογικών εύρημάτων. Μά, τί τά θέλετε; Δεν είνε εύκολο πάντα νά βρούμε κανείς χειρόγραφο τού Σαίξπηρ ή άρχαία άγάλματα και άγγεια άνυπολόγιστου άξιας. Γι' αυτό κι' εγώ θέλω νά βρω ένα μέσο γιά νά εύχαριστήσω την πατριό μου πελατεία μου.

Έτσι, νά, διάφορα εσπάνια έπιμνηνα τού παρελθόντος, με παλιά όπλα, με τέτοιο τρόπο, όποτε ή άξία των έργων μου ήταν πάντα άναμφισβήτητη!

—Επειτα, δεν έγγυμουν ποτέ γιά τήν αυθεντικότητα τους. Τά έδειχνα μόνο στους πελάτες μου και τους ζητούσας τη γνώμη τους. Έ, λοιπόν, δά τó πιστεύετε; Δεν έπαρχον πύ άρελεις και πύ ματαιόδοξοι άνθρωποι από τους συλλέκτες. Μόνον τους έφεταν στην καρδιά και πλήρωναν όσα κι' όσα γιά ν' άποκτήσουν τά άριστοτεργήματά μου και κάθε παλιό και σπάνιο αντικείμενο, που άνήκε σ' ένα ιστορικό πρόσωπο ή σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη...

Τί διαβολάνθρωπος αυτός ό Ρόγκερς! Ή άπάτες του είνε άνεκδιήγητες. Άς άρχίσουμε από την τελευταία, την πύ συνταρακτική, μά και την πύ άτυχη.

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο "ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ,"

Ἡ παράξενη ζωή τοῦ Μιλάν Γκιόριτς. Τὰ παιδικὰ χρόνια του σ' ἓνα Λύκειο τῆς Βιέννης. Ἡ πρώτη κλοπὴ του. Λωποδύτης δίχως νὰ τὸ θέλῃ! Ἡ συνταρακτικὴ διάρρηξις τοῦ χρηματικῆς ἐνὸς χρηματιστοῦ. Ἐνας δὲν ζεῖν στὸ Βελιγράδι. Ὁ «γυιὸς τοῦ Ἀρσέν Λουπέν» καὶ ἡ πολυκρητὲς κλοπὴς του. Ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς φρενολόγου, κτλ. κτλ.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐκπληκτικῆς ἱστορίας δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας ἐνὸς συγγραφέως ἀστυνομικῶν διηγημάτων. Εἶνε αὐθεντικός, πραγματικός. Τὸν λένε Μιλάν Γκιόριτς, εἶνε ἡλικίας τριάντα χρόνων καὶ ἀνήκει σὲ μὴ ἀπὸ τῆς πρὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας τοῦ Βελιγραδίου.

Ὁ Μιλάν Γκιόριτς, ὅπως θὰ δῇτε πρὸς κάτω, ἀποτελεῖ μὴ σπανία περίπτωση ἀριστοκράτου λωποδύτη. Ὁ ἴδιος μάλιστα ἔλεγε μ' ἓνα ἀμύμητο χιούμορ, ὅτι ἦταν ἐγγυὸς τοῦ Ἀρσέν Λουπέν!...

Ὁ παρόμοιος αὐτὸς νέος εἶχε ἀγατασταθῇ ἀπὸ μικρὸς ἐν τῇ Βιέννῃ, στὸ σπῆτι μὴς βασιλικῆς θείας του, ἡ ὁποία τὸν ἔκλεισε ἀμέσως σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα Λύκεια.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία του, λοιπόν, πέρασε ἡσυχᾶ καὶ εὐτυχισμένα. Ὁ μικρὸς Μιλάν ἦταν ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ εἶχε μὴ ἐξυπνάδα πρὸς προκαλοῦσε τὸ θαυμασμὸ τῶν καθηγητῶν του. Ὅλοι συμφωνοῦσαν ὅτι μὴ μὲρα θὰ γινόταν μεγάλος ἄνθρωπος: Ἐνα πρόσωπο πρὸς θ' ἀναστάτωνε τὴν Εὐρώπην...

Κανείς, ὥστόσο, δὲν ὑποψιάστηκε ὅτι αὐτὸ τὸ μεγαλοφυὲς παιδί ἦταν σημαδεμένο ἀπὸ τὴ μοῖρα καὶ ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πέσῃ σ' ἓνα σωρὸ ἀποδοκιμασιῶν, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστων περιπέτειας.

Ὅταν ἔκλεισε τὰ δεκάξι χρόνια, ὁ Μιλάν Γκιόριτς, ὁ πρῶτος μαθητὴς τοῦ Λυκείου, ἀπεβλήθη μὴ μὲρα γιὰ εἶχε κλέψῃ τὸ πορτοφόλι ἐνὸς συμμαθητοῦ του! Κι' ὅμως, ὁ νεαρὸς Μιλάν δὲν εἶχε καμμία ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὰ τὰ ξένα λεφτά. Τόσο οἱ γονεῖς του ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, ὅσο καὶ ἡ βασιλικὴ θεία του, τοῦ ἔδιναν ἓνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ καθε μῆνα. Παρ' ὅλες δὲ τὶς τρέλλες του καὶ τὶς σπατάλες του, τοῦ ἔμεναν πάντα πάρα πολλὰ λεφτά. Γιὰ τοῦτο λοιπὸν εἶχε κλέψῃ;

Ὅταν τὸν ἐπῆγαν μπροστὰ στὸ διευθυντὴ τοῦ Λυκείου, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κλοπῆς, ὁ Μιλάν εἶχε τὸ ἄρτος ἀνθρώπου πρὸς μετανόησιν πικρὰ γιὰ τὴν πράξιν του. Ἦταν ἀπελπισμένος καὶ ἔκλαιγε γοερὰ μὲ χοντὰ δάκρυα.

—Δὲν ξέρω γιὰτί ἔκλεψα..., θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν διευθυντὴ του. Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Μὰ μὴ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία μ' ἐσπρωχνε νὰ κλέψω τὸ πορτοφόλι τοῦ φίλου μου. Ὅταν κατὰφερα νὰ τοῦ τὸ πάρω κορυφῇ, ἐνοιώσα τὴ μεγαλειότητα τῆς χαρᾶς μου...

Οἱ γονεῖς του λοιπὸν τρομοκρατήθηκαν καὶ τὸν ἔκλεισαν πάλιν σ' ἓνα ἄλλο πρὸς ἀσθηρὸ Λύκειο, στὰ βάθη μὴς ἐπαρχίας, μὴπως ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Βιέννης εἶχε πειράξει στὰ νεύρα τὸν νεαρὸ Μιλάν.

Διὰ δὲ δὲ χρόνια ὁ Μιλάν ἔγινε πάλιν ὑπόδειγμα ἐπιμελούς καὶ ἐξυπνοῦ μαθητοῦ. Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε τὶς Γυμνασιακὰς σπουδὰς του, ξαναγύρισε ἐν τῇ Βιέννῃ καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς ὑπάλληλος ἐν τῇ Γραμματείᾳ τοῦ θείου του.

Ἐπειτὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἐνὸς μὲρος τότε ἦταν τελείως ἡσυχῆς, πλαστογράφησε τὴν ὑπογραφήν τοῦ πατέρα του καὶ ἐξαργύρωσε ἐν τῇ Τραπεζᾷ ἓνα τσέκ ἀπὸ 25.000 Γαλλικὰ φράγκα. Ὁ θεὸς του ὅμως δὲν ἀργήσῃ νὰ ὑποψιασθῇ αὐτὸ τὸ τσέκ καὶ ὁ Μιλάν, σὲ μὴ στιγμή εἰλικρινούς ἐξομολογήσεως, ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ τσέκ ἦταν ψεύτικον καὶ ὅτι αὐτὸς εἶχε πλαστογραφήσει τὴν ὑπογραφήν τοῦ πατέρα του. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ γιὰ ποῦ λόγῳ εἶχε κλέψῃ. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Εἶχε τόσα πολλά, ὥστε δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ ἐξοδέσῃ.

Τότε οἱ καλύτεροι ψυχίατροι καὶ φρενολόγοι τῆς Βιέννης ἐξέτασαν αὐτὸν τὸν παράξενο νέον, βεβαίως ὅτι θὰ διεπίστωναν τὴν ἀνισορροπία του, τὴν ἐκφυλισμένην του. Μὰ φαντάζεται κανεὶς τὴν κατάληξιν τους, ὅταν ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ἦταν τελείως ὀγιῆς. Δὲν ἦταν οὔτε κλειστομανής, οὔτε ἐγκληματικὸς τύπος, οὔτε τρελλός. Ἦταν ἓνας λογικὸς καὶ εὐφρέστατος ἄνθρωπος!...

Πέρασαν λοιπὸν ἀρκετὰς μέρες ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίεργον ἐπεισόδιον, καὶ ἄξαφνα, ἓνα πρωὶ, ὅλες ἡ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης ἐδημοσίευσαν τὴν περιγραφήν μίαν συνταρακτικῆς κλοπῆς, πρὸς εἶναι γίνετο μὴ μὲρα πρωτοφανὴ τὸλμῃ καὶ ψυχραιμίᾳ. Ἐνας ἄσχετος τοῦ λωποδυτικῆς πανθέου εἶχε τροπώσει κορυφῇ, τὴ νύκτα, στὸ γραφεῖο ἐνὸς χρηματιστοῦ, εἶχε διάρρηξιν τὸ χρηματοκιβώτιόν του καὶ εἶχε κλέψῃ ἓνα τεράστιον χρηματικὸ ποσόν!

Τὰ καλύτερα «λαγωνικά» τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἀμέσως ἀπεστάλθησαν ἐρευνᾶν γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τοῦ ἐπιδυνάτου λωποδύτη. Μὰ ὅλες γενικῶς ἡ προσπάθειες τους πῆγαν χαμένες. Ὁ λωποδύτης εἶχε γίνετο ἀφαντός. Μὴ μὲρα, ὥστόσο, εἶχε πρὸς δὲν τὸν ἀρσέν κανεὶς, ὁ ἐνοχὸς συνελήφθη: Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς!

Μέσα στὸ σπασμένο χρηματοκιβώτιον οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν βρῆναι χοντὸ κομμάτι μανικετιῶν, πρὸς εἶναι ἓνα πέταλο ἀπὸ πλῆθος. Ἄλλο κομμάτι εἶχε πέσει τυχαίως ἀπὸ τὴν ἰσότην τοῦ Μιλάν Γκιόριτς σὲ ἓνα νυκτερινὸν κέντρο, μπροστὰ στὰ μᾶτια ἐνὸς ἀστυνομικοῦ ἐκδομικῆς ζωῆς. Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ συλληφθῇ ὁ Μιλάν καὶ νὰ ὑποβληθῇ σὲ μὴ διεξονυχιστικὴ ἀνάκρισιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε διάρρηξιν τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ χρηματιστοῦ.

Στὸ δικαστήριον κατόπιν, ὁ Μιλάν Γκιόριτς δὲν ἔπαυε οὔτε μὴ γιὰ νὰ διαμαρτύρηται ὅτι εἶνε ἀθώος.

—Ἐκλεψα, ναί, μὰ δὲν ξέρω γιὰτί..., ἔλεγε στοὺς δικαστὰς. Εἶμαι πλούσιος! Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά... Εἶμαι ἀθώος, ἀθώος! Μὴ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία μ' ἐσπρωχνε νὰ κλέψω!... Ἐκλεψα πρὸς τὴν θέλησιν μου...

Τὸ δικαστήριον βρόδῃκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Ἦταν ἡ δὲν ἦσαν ἄλλος ὁ Μιλάν Γκιόριτς; Τέλος, μὴ μποροῦντας νὰ δώσῃ καμμία ἀπάντησιν σ' αὐτὸ τὸ ἀνίμῳ, ἔστειλε γιὰ διὰ χρόνια ἐν τῇ φυλακῇ τὸν παρῆντα λωποδύτη.

Ὁ Μιλάν Γκιόριτς ἐξέτισε τὴν ποινὴν του, ὅταν ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ὕστερα, ὅταν ἐλευθερώθηκε, γύρισε ἐν τῇ Βιέννῃ, καὶ τὰ στοὺς γονεῖς του.

Ἦταν κομψός, ὁμορφος, πνευματώδης καὶ εὐχάριτος ἀνθρώπος. Διὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν, κάθησε ἐν τῇ ξενοδοχείᾳ «Κρόντιν», καὶ ἐν τῇ ψευδωνυμῇ ὀνόματι «Αἰλιαν».

Σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος σ' ἀνεκάλυψε τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμίαν γιὰ αὐτόν. Ἦταν ἓνας γόης, ἓνας μεγάλος δαντὴς, ἓνας περιήγητος ἄνθρωπος.

Μὴ μὲρα ὁ φωνὴ «Αἰλιαν» ἔγινε ἀπὸ τὴν Γενικοὶν ἀστυνομικῶν ἀρρέων. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ ἔξι μῆνες ὅμως ὅταν ἐπὶ τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμίαν τοῦ Βελιγραδίου ἀνεκάλυψε τὸν λωποδύτην, καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ φιλίᾳ του καὶ τὸν ἀρσέν.

Ἐνα βράδι ὅμως, τὴν ὅρα πρὸς τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμίαν καὶ τὸν ἀρσέν, ὁ Μιλάν Γκιόριτς ἀπεκάλυψε τὸν ἀρσέν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

Ἦταν ὁ Μιλάν Γκιόριτς, δὲν δίστασε νὰ τοῦ δηλώσῃ μὴ στιγμήν.

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

TOY MICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ θυμάμαι... εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα. Μὰ δὲν μετανοῶ.
—Δὲν μετανοεῖτε; ἔκανε ἡ κ. Βιλάν, στῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο ζωγραφίστηκε μὴ ὀδυνηρὴ ἐκπληξίς.

Ἡ Ἰσαβέλλα κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι της.
—Ὅχι. Τὸν θέλησα δολοφονεῖν διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἔκανα... διὰ τοῦτο ἀποκλειστικὰ, ἀκούτε; Τὸ Θεὸς τοῦ, τὴν οἰκογένειάν του, τὸν τόπο τῆς γεννησεῶς του, τὰ θυσιάσει ὅλα ἐπὶ μῆνης δολοφονίας. Σὰς ἐγκατέλειψε, σὰς ἐλησμόνησε, σὰς συντρίψε τὴν καρδίαν, γιὰ μένα, γιὰ μένα! Ἄν πεθάνει τώρα, δὲν θὰ ξεχάσετε ποτὲ ὅτι ἡ ἀγάπη περισσότερο ἀπὸ σὰς, περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τί!...

Ἡ φωνὴ τῆς ἔμενε σιγανὴ καὶ γαλήνεια.
Μὰ ἡ κ. Βιλάν ἤξερε ποιά ἐπιθυμία καὶ φλογερὴ δύναμι κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὴ τῇ γαλήνῃ.

Πράγματι, τὰ μᾶτια τῆς Ἰσαβέλλας μὲ τὸ ἀπροσδόκητο χρομαῖον φατίστην μὴ μὴ φλόγα θριαμβευτικῆς χαρᾶς, πρὸς ἔκαστη τῆς φλογερῆς ν' ἀνασκιρτήσῃ.

—Νομίζετε ὅτι μὰς ἐξέλασε ποτὲ ἐντελὲς; ρώτησε ἡ κ. Βιλάν.
—Ὅχι, ὅχι, τὸ ξέρω, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό... Δὲν ληισμονεῖ κανεὶς ποτὲ ἓνα παρελθόν ὅταν τὸ δικό του. Μὴ μὲρα τὸ παρελθόν αὐτὸ ἐξαπατρεῖ μὴ ὅλες τοῦ τῆς ἀναμνήσεως καὶ ἐξαπατρεῖ τὴν ἀποπλανημένην ψυχὴν. Ἰσαβέλλα, δὲν θέλετε νὰ καταλάβετε...

Ἡ νέα γυναῖκα τὴν δέχοιτο μὴ μὴ σὺντομη κίνησι.
—Ὅχι, ποτὲ, εἶπε. Ἐλάτρευσα τὸν Ροβέρτον. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν ἡ χαρὰ μου καὶ ἔγινε τὸ μαρτύριόν μου ἀπὸ τότε πρὸς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ μένα. Μὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε τίποτε ἄλλο. Μισῶ τὴν θρησκείαν του, τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς φίλους του, ὅτι ἀποτελοῦσε τὴν ζωὴν μου πρὶν μὴ γνωρίσει, ὅτι ἐξαπατρεῖ γιὰ νὰ μὴ τὸν πᾶρῃ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, τὴ μορφή τῆς ἀναμνήσεως. Μισῶ ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς καὶ ἐγώ.

—Δυστυχισμένο μου παιδί!

Ἡ κυρία Βιλάν κύτταξε μὴ ἓνα ἀπέραντον οἶκτον τὴν νέα γυναῖκα, πρὸς στεκόταν ὀρθῶς μπροστὰ της, μὴ τὸ λυγρὸ τῆς ἀνάστη-μα, πρὸς ἔκαστη λίγο καὶ ὅπως μιλῶσε καὶ μὴ τὰ φλογερὰ μᾶτια τῆς πρὸς τὰ πλημυρίζε μὴ ἐντονὴ ζωὴ.

Ἡ Ἰσαβέλλα τῆς ἀπάντησε ψυχρὰ:
—Μὴ μὴ λυπᾶστε... Ἀπόκτησα ὅτι ἤθελα, γιὰ λίγο καιρὸ βέβαιον, μὰ τὸ ἀπέκτησα. Ὅλα τὰ ἄλλα, δὲν εἶνε τίποτε...

Λίγος ἥλιος ἔμελλε μὴ μὴ στὸ δωμάτιόν καὶ ἔπειτα ἀπᾶν ὅταν γραφεῖο, στὸ ὁποῖο ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ ἐργαζόταν ποτὲ πλεῖν, ἐνὸς συγχρόνως ἔκανε τὸ χροσφῶν τῶν μαλλιών τῆς Ἰσαβέλλας νὰ πετᾶ ἀνολαμπές.

Ἡ κ. Βιλάν κύτταξε πρὸς τὴν νέα γυναῖκα ἐπὶ ὅρα καὶ ἀναστέναξε. Καταλάβαινε ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς, μὴ ψυχὴ ἐγωιστικὴ καὶ γεμάτη πάθος, θ' ἀπόμεινε ἐν τῇ μετάνοιᾳ καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι τοῦ καλοῦ.

XX

Ἡ μέρα τελείωνε, μὰ ἡ κόμαρ ἔμενε φωτεινὴ, γιὰ τὸ ἥλιος βασιλεύει ἐν τῇ ἀπέναντι ἀκριβὸς μερίᾳ.

Ἐνα φῶς χλωμὸ χάραινε τὰ τᾶμα, τὸν ὅποιον ἡ κορυφὴν εἶχαν τρανή, ἐνὸς ὁ Ροβέρτος μεταλάβαινε γιὰ τελευταία φορὰ τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἡ μητέρα του στεκόταν σκυμμένη πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγε μὴ ἅγιον μῦρον τὰ φτωχὰ μέλη του, πρὸς εἶναι γιὰ ἀπὸ τὴν σάρκα τῆς καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς, τὰ μέλη αὐτὰ πρὸς τὸ θάνατον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

"Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ"

Λιθωματικὸ μυστήριον τῆς κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ, συζύγου τοῦ πρῶτου Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ νῦν Πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας, πρὸς θὰ γοητεύσῃ καὶ θὰ συναρπάσῃ τὰς ἀναγνώστριάς μας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας.

τοὺς θὰ τάπαιρνε σὲ λίγο καὶ πρὸς ἡ ἀνάστασι τὰ περίμενε...

Ἀπέναντι στὸν Ροβέρτον, ἡ Ἰσαβέλλα στεκόταν ὀρθῶς. Ὁ ἴδιος ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶχε θέλῃ τὴν παρουσίαν τῆς ἐκεῖ. Ἐνὸς ὁ ἱερεὺς τὸν μεταλάβαινε, τὰ μᾶτια του ἦσαν καρφωμένα ἐπᾶν τῆς. Καὶ τὰ φτωχὰ αὐτὰ μᾶτια ἔλεγαν: «Γιὰ σένα, γιὰ σένα ἀμάρτησα». Μὰ τίποτε δὲν ἔσβησε ἐν τῇ λευκῇ τῆς ὀψι καὶ ἡ μακρὴς πυρρὴς βλεφαρίδες τῆς δὲν ἔπαυον καὶ κατὰ ὅρα τὰ μᾶτια τῆς πρὸς τὰ μισοσκέπαζαν.

Ὅταν ἡ μετάληψις τελείωσε, ὁ Ροβέρτος τῆς ἔγνεψε νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ζύγωνε καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι. Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔκανε μὴ κίνησιν νὰ τὸν τραβήξῃ, μὰ ἀμέσως συγκρατήθηκε. Καὶ τῆς εἶπε μὴ τὴν ἀφαιρήσῃ τὴν φωνὴν του, πρὸς προζενόουσε πόνον σ' ὅποιον τὴν ἄκουγε!

—Σὲ συγχωρᾶ!

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε γαλήνεια:
—Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ συγχωρεῖς τίποτε... Σοὺ ἔδωσα τὴν εὐτυχίαν!

Ἦν ἐντυχία! τραύλισε ὁ Ροβέρτος. «ὦ! ὅχι... Δὲν εἶνε αὐτό... δὲν εἶν' αὐτὸ ἡ εὐτυχία... Εἶνε ἡ σκιά... ἡ σκιά τῆς εὐτυχίας...»

Στάθηκε...

Ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ κ. Βιλάν, ὁ σύζυγός της, ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ροβέρτου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φτάσει πρὸς ὀλίγου, ὁ ἐφημέριος τῆς Ἁγίας Καικιλίας καὶ ὁ κόμης ντὲ Φόρς στεκότουσαν ὀρθοί, κυττάζοντας ἐκεῖνον, πρὸς ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀφήσῃ γιὰ τὸ ταξεῖδι τῆς αἰωνιότητος.

Σὲ λίγο ὁ Ροβέρτος ψιθύρισε:

—Σκύψε. Θέλω νὰ σοὺ πῶ κάτι...

Ἡ Ἰσαβέλλα πλησίασε τὸ αὐτὴ τῆς στὸ στόμα του, πρὸς ἀνοιγε μὴ δυσκολία.

Τότε ὁ Ροβέρτος πρόφερε μερικὰ λόγια, πρὸς κανεὶς δὲν τὰ ἄκουσε. Τὰ μᾶτια του φατίστηκαν ἀπὸ μὴ τελευταία λάμψι ζωῆς, καὶ κύτταζαν τὴν Ἰσαβέλλα ἱκετευτικά.

Ἐκείνη ὅμως γύρισε ἄλλοι τὰ δικά της, ἀνορθώθηκε καὶ εἶπε μὴ τὸν γαλήνιον:

—Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶς αὐτό. Ἡ θρησκεία σου δὲν θὰ γῇ ποτὲ διὰ καὶ μου. Τὴν ἐνοιῶσα πάντοτε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ μὴ πικρὰ ἀνὰ μέσῃ σὲς χαρὰς σου... Οὐτὴ καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην σου, δὲν θὰ ἀποσπασθῇ τὴν θρησκείαν σου...

Ἀπὸ τὰ μᾶτια τοῦ Ροβέρτου διὰ δάκρυα κύλησαν πολλὰ βαρεῖα ἐπᾶν στὰ χλωμά μάγουλά του.

—Δυστυχισμένο μου παιδί!

Μὴ ἔλαφρὰ καλύτερευσιν παρατηρήθηκε στὸν Ροβέρτον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπόμενὴν μέρα. Κανένας δὲν ἐξεγέλασθε ὡς τόσο μεταδὲ ἐκεῖνον, πρὸς περὶ ριστοῦζαν τὸν ἐτοιμοθάνατον.

Ἡ κ. Βιλάν δὲν τὸν ἐγκατέλειπε, ἀπολαμβάνοντας μὴ πόνον αὐτὴς τῆς τελευταίας ὥρας, κατὰ τῆς ὁποίας ὁ γυιὸς τῆς ἦταν δικός της, ὅπως ἄλλοτε.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀποτραβιάταν, μὰ καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἔφησε.

Ἀντι

ΤΟΥ Χ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

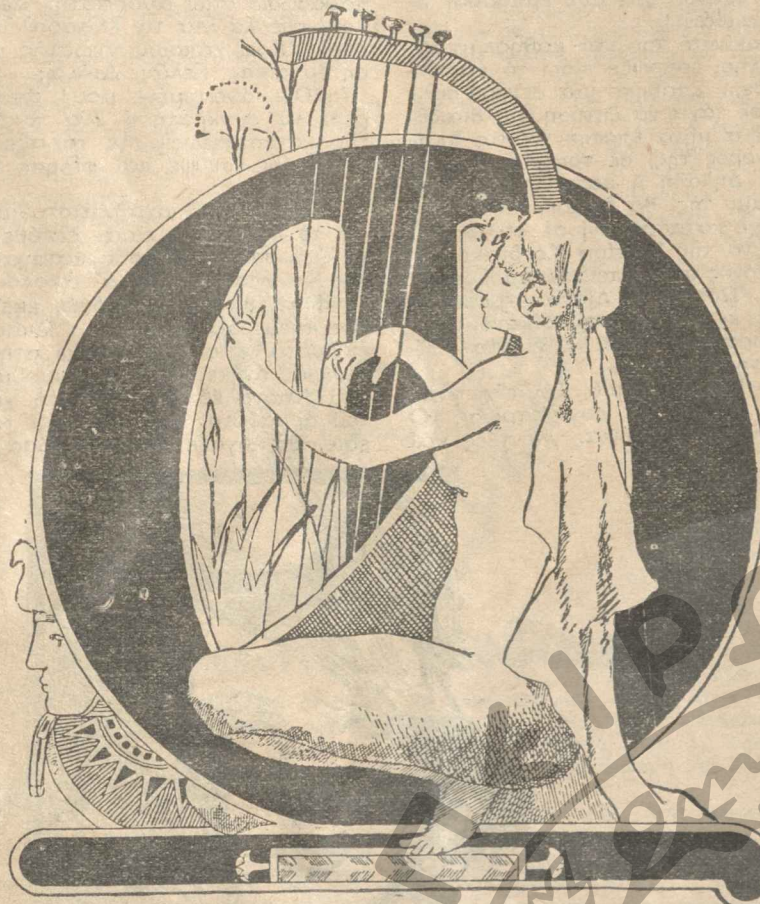
—Αρχισα να κλαίω.
—Ο Λέανδρος ήταν έπισης ταραγμένος.
—Η σκέψις ότι θα πέθαινε από το ίδιο το χέρι μου, από ένα δλέθριο λάθος, τον έπαγωνε.
—Μην κλαίς, Φλώρα, μου είπε με τρυφερότητα.
Μα ο πόνος μου, η συγκίνησής μου, η άπελπισία μου, δεν είχαν όρια. Και τα δάκρυα ποχύναν μ' ανακούφιζαν, μ' ανακούφιζαν πολύ...
Κι αν ακόμα δεν έπρόκειτο για το Λέανδρο, κι αν ακόμα πρόβαλε μπρός μου ο πατέρας του, η πράξις μου θα ήταν τριμερής, φρικτή, αδικαιολόγητη.
—Εκλαψα, ξεχνώντας τους κινδύνους που μ' απειλούσαν ακόμα, ξεχνώντας να ρωτήσω το Λέανδρο, τί είχε συμβεί με τον πατέρα του κι αν ο Άρτέμις βρισκόταν σπίτι.
—Η σκέψις αυτή ήρθε άξαφνα στο θολό μυαλό μου.
Τινάχτηκα έντονη και γύρισα προς το Λέανδρο.
—Τι είναι, αγάπη μου; με ρώτησε.
—Πού είναι ο πατέρας σου; Είν' εδώ;
—Οχι, Φλώρα, ήσυχασε.
—Πού είναι;
—Δεν ξέρω, αγάπη μου...
—Έφυγε πάλι;
—Ναί, έφυγε... 'Ησυχασε...
—Να ήσυχάσω;
—Έτρεμα τώρα περισσότερο. 'Ηθελα να μάθω τί συνέβη.
Και πρό πάντων ήθελα να φύνω το γρηγορότερο από το σπίτι αυτό της κατάρας και της δόνης.
Σηκώθηκα όρθη.
—Πού πηγαίνεις, Φλώρα; με ρώτησε ο Λέανδρος.
—Πρέπει να φύγω, να φύγω...
—Να φύγεις;
—Ναί, ναί και τώρα άμέσως μάλιστα.
—Πού θες να πάς, αγάπη μου...
—Σου το είπα, Λέανδρε. Στο σπίτι μου. Δεν μπορώ να μένω εδώ, δεν πρέπει... δεν πρέπει, ύστερα μάλιστα απ' ό,τι συνέβη.
—Έστο, Φλώρα... Μα άφησε να ημιερώση.
—Οχι, όχι.
—Δεν είσαι σε κατάσταση να βγής τέτοια ώρα έξω, αγαπημένη μου.
—Θα με συνοδέψης σύ, Λέανδρε.
—Θ' άνησυχήσης τους δικούς σου. Σκέψου λίγο. Έξ' άλλου, άκουσέ με. Δεν σου είπα ακόμα τί συνέβη με τον πατέρα μου.
Ξανακάθησα στη θέσι μου.
—Ναί, είπα, πές μου, θέλω να μάθω. Σε χτύπησε;
—Να με χτύπησε; 'Οχι δά... Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα;
—Τον ξέρω τόσο άγριο, τόσο θηριώδη!...
—Και τέτοιος είναι πράγματι. Μα δεν τόλμησε να σηκώσει γέρι άπάνω μου, παρ' όλο το θυμό του. Μου είπε ύμους λόγια φρικτά. Μ' άπεκάλεσε...
—Μή, Λέανδρε!... Σε έκτενύω. Μη μου πής τά λόγια

του...

—Μην άνησυχής, Φλώρα. Δεν θα σου πω τίποτα που να σε γη, που να μπορεί να σε πληγώσει.
—Ναί, Λέανδρε. Πές μου μόνον τί άπέγινε. Τι συνέβη με τον λιποθυμία μου;
—Δεν το μαντεύεις, Φλώρα μου; 'Ο πατέρας φώναζε άσπασε, έτριξε τά δόντια του και τέλος έφυγε.
—Θέε μου, ήταν φρικτό, Λέανδρε! Είπε η μόνη φορά που πατέρας σου έχει δική. 'Ω, ναί, Λέανδρε! Για σκέψου, βρήκε σε μία στάσι πούδεινε φανερά, ολοφάνερα τον έρωτά μας. 'Αν αυτό συνέβαινε μετά το χωρισμό μας, μετά το λόγο για τον θάδε καμιά σημασία. Μα τώρα!... Τώρα ο Άρτέμις είναι άνδρας μου και σύ παιδί μου... Είμαι στά μάτια του με πρόστυχη, μία γυναίκα άνήθικη, μία άμαρτωλή!...
—Δάκρυα βούρκωσαν τά μάτια μου.
—'Ησυχασε. Φλώρα, μου είπε. Μην κάνεις έτσι, αγάπη μου. Είμαι τόσο άπελπισμένη, Θεέ μου! Τώρα παιδί ο πατέρας σου θα με βλέπει με περιφρόνησι. Και θάξη δική. 'Αν έμπορώ, δεν έχω την τόλμη να τον ξαναπικρίσω στα μάτια. Πρέπει να φύγω... να φύγω...
—Έστο, Φλώρα... 'Εχεις δική, το καταλαβαίνω. Μήν ξέρεις, θα σε συνοδέψω εγώ στο σπίτι σου. 'Ακόμα σου ζητώ γνώμην, γιατί έχω ατία όλης αυτής της συμφοράς.
—Εσύ, Λέανδρε;
—Ναί, Φλώρα, εγώ. Μη ζητάς να με δικαιολογήσης. Έσ' φταίω. 'Αν δεν ήμουν εγώ...
—'Αν δεν ήσουν εσύ, Λέανδρε, θα είχα πεθάνει στο μεταξύ, πό τη λύπη μου, από την άπόγνωσί μου. Θα είχα ύπαινος τον πατέρα σου και θάχα αυτοκτονήσει από ντροπή, από άπαι. Μην κατηγορής λοιπόν τον εαυτό σου, παιδί μου. Φταίει η τύχη μου, η σκληρή και κακή μου τύχη. 'Από αύριο θα ταξιδεύω σπίτι μου και θα περμιέω να γονιά να τελειώση η άπορία αυτή. Μα θα τελειώση ποτέ; 'Ο Άρτέμις θ' άσπασε σκοπίμως να πάρη το δάχτυλό μου να με βασανίσω...
—Δεν το πιστεύω, Φλώρα.
—Δεν το πιστεύω; Μα σαν να μη γνωρίζεις τον πατέρα σου. Δεν σκέπτεσαι τί λλάθρη έναντίον μας; Θέε μου, πώς η σχέση μας γονιεύεται από την έποχή που μουν έλευθερη...
—Οχι, Φλώρα.
—Ναί, Λέανδρε. Και θ' άσπασε σε σένα, σ' ό,τι έρωτα είχα, το ότι δεν θέλησα να γίνω δική του, το ότι τον άποστρέφθηκα πάντα.
—Τό πιστεύω αυτό, Φλώρα μου, αλλά δεν το πιστεύω πειά.
—Γιατί;
—Γιατί άπόψε, όταν έπαι να φωνάξω και να μ' άπαι το μίλησα με ειλικρίνεια, τοόκανε έντόπωσι, άν και έμεινα να κρύβω τά αισθηματά μου. Τού είπα πως άδικα μ' άπαι άζεται. Πώς δεν μ' άσπασε ύποπτες σχέσεις. Πώς άπαι πη για σάς, άπαι τη λύπη του παιδιού προς τη μητέρα του, σάς έδειξε μεγάλη άγάπη και τρυφερότητα.
—Και νομίζεις πως σε απει

—Τό κλειδάκι του συρταριού, Λέανδρε, τού είπα. Με κίτταζε, σαν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο.
—Γιατί μου το δίνεις, Φλώρα; με ρώτησε.
—Να τό δώσης του πατέρα σου, Λέανδρε. Θέλω να πάρη πίσω άσφαλώς τά πράγματα αυτά που τού άνήκουν.
—'Ο Λέανδρος δίσταζε.
—'Οχι, Φλώρα, μου είπε. Δεν θα κρατήσω εγώ τό κλειδί.
—Γιατί;
—Γιατί δεν θα ξαναϊδω ίσως τον πατέρα μου.
—'Εμεινα σιωπηλή.
Τι μπορούσα να πω;
Τη στιγμή αυτή, ένα σιγαλό θάδισμα άκούστηκε πίσω μας. Γυρίσαμε άπότομα εαφισσμένοι. 'Η, αν η κυρά Μάρθα. Μολις είχε ξυπνήσει φαίνεται η μάλλον είχε άγρυπνήσει, γιατί τά μάτια της ήσαν κόκκινα. Μας κίτταζε με κάποια σαστισμάρια.
—Θα φύγετε; ρώτησε τέλος. Τέτοια ώρα;
—Είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη στην άγάπη αυτή γερόντισσα. 'Η ξερα πως με συμπαθούσε και πως δεν δικαιολογούσε τον Άρτέμη, για τίς πράξεις του. 'Επίσης, άγαπούσε υπερβολικά τό Λέανδρο.
—Ναί, καλή μου κυρά Μάρθα, της είπα. Θα φύγω.
—Θα φύγουμε, έπρόσθεσε ο Λέανδρος.
—'Η κυρά Μάρθα τάχε χαμένα.
—Θα φύγετε; ψιθύρισε. Πού θα πάτε, κύριε; Τό σκεφθήκατε καλά αυτό;
—Μην άνησυχής, κυρά Μάρθα, της είπε ο Λέανδρος. 'Η μαμά θα πη νά μείνη κοντά στη μητέρα της.
—Και σύ, παιδί μου;
—'Εγώ; 'Όπου νάσαι. Σε ενα ξενοδοχείο ίσως.
—'Η κυρά Μάρθα άναστενάξε.
—Δεν μπορεί να γίνη άλλοι-
—'Ας, της έγήγησε ο Λέανδρος. Αυτή είναι η μόνη λύσις.
—'Η καλόδοξη γερόντισσα, ποδχε συνηθίσει από τέτοιες συμφορές μέσα στο σπικέλι του Άρτέμη, έσκυψε τό κεφάλι της χωρίς να πη λέξι.
—Της έδωσα τό κλειδί και της είπα τί είχα βάλει μέσα στο συρτάρι. Τό έπηρε και τό σιγούρεψε στον κόρφο της.
Τη χαιρετήσαμε και τοιασθήκαμε να φύγουμε.
—'Η καλή γρηούλα έκλαιγε.
—'Εξω είχα ρέξει για καλά.
—Να τρέξω να φέρω ένα αυτοκίνητο, μου είπε ο Λέανδρος.
—'Οχι, είπα. 'Ας κατεβούμε μαζί καλύτερα.
Κατεβήκαμε στο δρόμο. Λίγο πού κάτω πήραμε ένα αυτοκίνητο.
—'Ο Λέανδρος έδωσε τη διεύθυνσι του σπιτιού μου.
—'Οχι, όχι! φώναξε στο σωφέρ. Πήγαινε από το Ζάππειο πρώτα.
—'Ο Λέανδρος γύρισε και με κίτταζε κατάπληκτος.
—Στό Ζάππειο! Γιατί; ρώτησε.
—Χαιμονέλασα με πίκρα.
—'Οχι για να ρεμβάσουμε, βέβαια, αγάπη μου, τού είπα.
—'Αλλά...
—Πά να περάση λίγο ή ώρα και να ξυπνήσουν στο σπίτι μου. 'Αν πηγαίναμε από τώρα, θ' άνησυχούσαν.
—Τότε, γιατί δεν μέναμε μία ώρα ακόμα στο σπίτι;
—'Οχι, Λέανδρε. Δεν μπορούσα να ύποφέρω. 'Όλο τό σπίτι καθόταν στην ψυχή μου.
Πήγαμε στο Ζάππειο και καθήσαμε ο' έναν πάγκο.
—'Η μέρα ήταν υπέροχη, γιατί φως και κελαδισμός. Μα η καρδιά μου ήταν μαύρη. 'Υπόφερα, θάθελα να κλάψω, να κλάψω, να δάκρυα πόρνα, με δάκρυα αίματος, βγαλμένου από την καρδιά μου.
—Μερικοί έρωτικοί πού περνούσαν, μ' άς κίτταζαν πασέζενα. Τί να φανταζόντουσαν άραγε; Πάντως, ήταν άδύνατον να μαντέψουν την αλήθεια την τραγική, τη φρικτή αλήθεια.
—'Ο Λέανδρος κρατούσε τό κεφάλι του σκυμμένο.
—'Υπόφερε κι αυτός πολύ.
—Πέρασε έτσι μία ώρα.
—'Ηταν κορς να φύγουμε.
—Σηκώθηκα όρθη.
(Ακολουθεί)

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΓΡΟΜ'ΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΔ'ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ "ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΕΣ,, ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Οι ψυχίατροι και η αυτοκτονία της εποχής μας. Σε πόσες κατηγορίες διαιρούνται οι αυτές; Γιατί αυτοκτονούν οι «βεντέτες» του θεάτρου και της εδόνης. Η τραγωδία της Ρεζίν Φλορύ. Οι μοιραίες έρωτες της Κλωντ Φράνς. Ο εξορισμός θανάτος της Τζέννυ Γκόλντερ. Η απογοήτευση της Κλαίρ ντε Λορέζ. Το δάσος της Βουλώνης κέντρον αυτοκτονιών. Τι έπαυσε η άστυνομία, κλπ.

ΦΟΡΗΤΗ ζέση! Σαράντα βαθμούς υπό σκιάν! Όλη η Εύρώπη πυρπολείται κάτω από τον άδυσώπητο ήλιο του καλοκαιριού. Τα πάντα έχουν παραλύσει. Ακόμη κι' αυτό το ανθρώπινο μυαλό. Καθημερινώς λοιπόν σημειώνονται ένα σωρό παράξενοι θάνατοι: Κρούσματα παραφροσύνης! Οι ψυχίατροι κάνουν διαρκώς βαρυσήμαντες δηλώσεις για τη δυστυχισμένη ανθρώπινη μηχανή, που δουλεύει σαν χαλασμένο ρολόι. Μά ποιο τ' όφελος; Κάθε τόσο, ένα συνταρακτικό δράμα άποκαλύπτεται στις στήλες των εφημερίδων. "Ενας μησπηριδής θάνατος. Μιά αυτοκτονία. Το θύμα είναι από τα γνωστά και τα πιο συμπαθή πρόσωπα στο Εύρωπαϊκό κοινό του θεάτρου, του μιούζικ-χάλ ή της εδόνης. Είναι μια «βεντέτα», μια «γόησσα», μια «ωμορφή γυναικά». Γιατί αυτοκτόνησε; Απο νευρασθένεια, από απογοήτευση, από έρωτα! Μά πολλές φορές και χωρίς λόγο! Είχε βαρεθεί να τη χειροκροτούν και να τη θαυμάζουν...

Οι ψυχίατροι ωστόσο, κάθε φορά που θα γνωσθή ένας τέτοιος θάνατος, ξέρουν ν' ανακαλύπτουν όλη τη σκοτεινή τραγωδία της ζωής της άτυχης καλλιτέχνιδος και να εξηγήσουν τους λόγους που την ώδηγησαν σ' αυτό το θραυστικό τέλος.

Κατά τους ψυχιάτρους, λοιπόν, οι αυτόχειρες διαιρούνται σε δύο μεγάλες κατηγορίες: Σ' εκείνους που έχουν από κληρονομικότητα το «μικρόβιο», την κλίσι προς την αυτοκτονία και σ' εκείνους, που δίνουν ένα τέλος στη ζωή τους, ύστερ' από ένα μεγάλο ψυχικό κλονισμό.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν όσοι είναι παιδιά αλκοολικών ή πάσχουν από αγιάτρευτες αρρώστιες. Στην άλλη, ανήκουν οι τοξικομανείς. Οι άσωτοι, εκείνοι που καταστρέφονται εαφνικά οικονομικώς κι' όσοι δοκίμασαν όλες τις απολαύσεις της ζωής και που παθαίνουν τέλος από πληξή.

Με τί τώρα αυτοκτονούν; Μετά πάντα. Με το πιστόλι ή με το βερονάλ. Με το γκάζι ή με τα κουφέτα του κινίνου. Με το σταιν ή με τον ηλεκτρισμό. Με μια δυνατή ένεση μορφίνης ή και μ' ένα σκουριασμένο καρφί!

"Ενας Γάλλος ψυχίατρος, ο δόκτωρ "Ερνεστ Λαρμπίς, αναφέρει ότι κάποτε τον κάλεσαν να εξετάσει έναν νευρασθενή, που ήταν στα τελευταία του. "Ο γιατρός μάταια προσπάθησε ν' ανακαλύψει τί είχε. Δεν του εύρισκε τίποτ' άλλο, παρά μια μεγάλη νευρική ταραχή. Τί είχε πάθει λοιπόν; Τέλος τον υπέβαλε σε μια προσεκτική ανάκριση και κατόρθωσε να τον καθάρει να του πη την αλήθεια. "Ο άτυχος αυτός άνθρωπος είχε αποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει, καταπίνοντας δια τα κουμπιά των ρούχων του!

"Αλλά η γυναίκες, η ωμορφες «βεντέτες» του θεάτρου και του μιούζικ-χάλ, που έχουν πάντα ένα πλήθος θαυμαστών και ικανοποιούν κάθε τρελή επιθυμία τους, τί λόγους έχουν για να τερματίζουν τόσο τραγικά και τόσο άπρόοπτα τη ζωή τους; Μήπως τρελλαινούνται εαφνικά από τον υπερβολικό εύτυχο;

Μήπως έρχεται μια μέρα, που όλη αυτή η λατρεία τις στενοχωρεί; Κάθε άλλο. Πρόκειται περί μιας ομαδικής παραφροσύνης, λένε οι ψυχίατροι. "Η γυναίκες αυτές είναι θύματα μιας τρομερής επιδημίας, που κάνει τακτικά την εμφάνισή της στους καλλιτεχνικούς κύκλους κι' αποδεκατίζει κυριολεκτικώς τις μεγάλες «βεντέτες» και τους «αστέρες». Καμιά «γόησσα», που έχει τα νύχια της τσακισμένα από τις καταχρήσεις των ναρκωτικών και τα όργια της ευνυχίας, δεν μπορεί να γλυτώσει απ' αυτή τη μοιραία επιδημία της αυτοκτονίας. Και σκοτώνεται, χωρίς

"Η βεντέτα του Γαλλικού κινηματογράφου Νικόλ ντε Ρουό

καμιά αίτια ή για μια άσημαντη αφορμή. Για το τίποτα!

Και ιδού διάφορες τέτοιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις: "Η Ρεζίν Φλορύ ήταν μια από τις πιο ωμορφες και τις πιο χαριτωμένες «βεντέτες» του ελαφρού θεάτρου στο Παρίσι. Είχε αναρίθμητους θαυμαστές, που κάθε βράδυ, κυριολεκτικώς αποθέωναν. "Ηταν λοιπόν ευτυχισμένη! Είχε ένα πολυτέλες τοκίνητο, μια ωμορφή βίλλα στο δάσος της Βουλώνης κι' ένα άραιο μόνιμο τραπέζι, τον Ζερμό Λουβιέ, που ικανοποιούσε όλες τις πολυτελείς ιδιοτροπίες της. "Η Ρεζίν Φλορύ δεν γλύπε ποτέ ναυρί στη βίλλα της. Ξενυχτούσε στα εύθυμα κέντρα του Μονιάρτρη, έπινε σαμπάνια, χόρευε κι' έκανε ένα σωρό τούλες. "Ολ' αυτά τέλος άρχισαν να την κοράζουν, να μη της χαριστούν πειά. Οι έγκληματικοί «έμποροι του λευκού έρωτος», οι τρομεροί λαθρέμποροι της κοκάνης ανέλαβαν να της διασκεδάσουν και να της ξεναδώσουν την ευθυμία της. "Η Ρεζίν Φλορύ άρχισε τότε να συχνάζει στα ύποπτα κέντρα των τοξικομανών και να ζή μια έρσιλική ζωή, γεμάτη παθήσεις. Σε λίγο δεν ζούσε πια, παρά μονάχα για την καλή νη. Είχε άπουσυρθεί μάλιστα από το θέατρο κι' απέφυγε να παλαύνει θαυμαστές της. Κι' άσφα, έπαψε μια μέρα να σημεία ζωής. Οι Παρισιανοί σχολίασαν λίγο την εξαφάνισή της. "Επειτα σιγά-σιγά την εξέχασαν. "Η Ρεζίν Φλορύ είχε τραβήξει σ' ένα ξενοδοχείο μιας παλιάς συνοικίας της πόλεως και ζούσε σαν νευρασθενής. Σ' αυτή την άπουσυρθεί είχε ακολουθήσει μια πιστή φίλη της, η Μπλάν Ντυρρέν, από τις καλύτερες χορεύτριες της Μονιάρτρη. "Η δούλο καλλιτέχνιδες είχαν κλεισθή σ' εκείνο το ξενοδοχείο, μακριά από τους θαυμαστές της, που τώρα τους αντιπαθούσαν!

Μια μέρα, ωστόσο, η Ρεζίν Φλορύ, είπε στη φίλη της: —Βαρέθηκα πια τον κόσμο! "Η ζωή δεν έχει κανένα άποτρο. Είναι μια κωμωδία!...

"Η Μπλάν Ντυρρέν παραδέχθηκε ότι η φίλη της είχε δίκιο. Κι' έτσι αποφάσισαν να δώσουν ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση. Μια νύχτα λοιπόν μέθυσαν με κοκάνη και τα έζησαν, άνοιξαν το παράθυρο και πήδηξαν στο δρόμο από το πάτωμα του ξενοδοχείου.

"Η Μπλάν Ντυρρέν έμεινε στον τόπο. "Η Ρεζίν Φλορύ πτώχευσε. Κατά την πτώση της, το φουστάνι της έμπλεξε στη γη της εισόδου κι' έτσι, όταν έπεσε στο δρόμο, τραυματίστηκε μονάχα ελαφρά.

"Η σπώπειρα αυτή, όπως ήταν φυσικό, άναστατώνει το Παρίσι. Όλες η εφημερίδες αφιέρωναν στήλες όλοκληρες για τη τραγική χορευτριά και της φίλης της. Κι' ήταν μια μέρα που η Ρεζίν Φλορύ θέλησε να εξαγυρίσει στη σκηνή, ο θεατρικός πρότειναν μεγάλα και κολακευτικά συμβόλαια. Πριν όμως περάσει λίγους καιρός, η Ρεζίν Φλορύ έφτασε τρελλά έναν άσχημο, μά ωμορφο «κομπάρσο» του θεάτρου. Τον Ζωρζ Μπουτέλ. Μά ο νεαρός ήθοποιός ήταν παρηγορημένος κι' άγαπούσε παράφορα τη γυναίκα του.

Μια μέρα λοιπόν είπε στη γυναίκα του: —Δεσποίνις Φλορύ, δεν είσαι γεννημένη για τις μεγάλες ριπείες. "Ο έρωτας είναι το λυσοειδές σου. Γιατί ξεχνάς ότι είσαι παντρεμένη κι' ότι έχεις παιδί; "Αφήσε με καλώς στην ήσυχία μου...

"Η άσπιας του Ζωρζ Μπουτέλ, η Ρεζίν Φλορύ, έπαιζε τη Ρεζίν Φλορύ στη μεγάλη μελαγχολία της. "Αποπειραμένη πάλι, έβγαλε από το Παρίσι και πήγε στο Άντερλντ. Μά δεν κατόρθωσε να γλυτώσει απ' αυτό τον μεγάλο έρωτα της. Και μια μέρα, με μια νύχτα ένεσε μορφίνης, αυτοκτόνησε!

"Ας αναφέρουμε και μια άλλη περίπτωση: "Η Κλωντ Φράνς, η Κλαίρ ντε Λορέζ, η Τζέννυ Γκόλντερ, που είχε σκηνοθετήσει τόσο ποητικά το θάνατό της. Μά κανείς δεν συλλογιόθηκε ότι η τρελή Τζέννυ Γκόλντερ δεν είχε κανένα λόγο να σκοτωθή κι' ότι είχε θελήσει να κάνει έναν εξωφρενισμό, που κατέληξε σ' ένα μοιραίο και τραγικό τέλος.

"Ενα βράδυ, σ' ένα μπάρ των "Ηλυσίων, η Κλαίρ ντε Λορέζ, έβασκε με τη συντροφιά της. "Η Λορέζ ήταν μια ήθοποιός του κινηματογράφου, όχι και τόσο γνωστή, μά εξαιρετικά ωμορφή. "Η μοιραία της σαμπάνιας άδειάζαν γρήγορα κι' οι θα-

να πρόκειται για το άδοξο τέλος μιας «μοιραίας» γυναίκας της εδόνης, της Κλωντ Φράνς, της οποίας η ζωή ήταν μια διαρκής περιπέτεια. "Η Κλωντ Φράνς έκανε την εμφάνισή της στους άριστοκρατικούς κύκλους του Βερολίνου μ' ένα παταγωδώς σκάνδαλο. Είχε παρσούρει στην καταστροφή τον Φράντς Χίμμερ, το γενικό διευθυντή μιας μεγάλης Γερμανικής Τραπέζης. "Ο Φράντς Χίμμερ ήταν ο άνθρωπος, που την είχε βγάλει από τον υπόκοσμο και την είχε κάνει μεγάλη κυρία. Καθημερινώς έδινε γι' αυτήν μεγάλα ποσά για τους εξωφρενισμούς της. Μια μέρα τέλος είδε ότι είχε κατασπαταλήσει όλη την περιουσία του κι' είχε καταχραστή εξ αίτιας της, ένα μεγάλο ποσό της Τραπέζης. Για να γλυτώσει λοιπόν τη φυλακή και τους εξεπτελισμούς, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει.

Το σκάνδαλο όμως του Φράντς Χίμμερ έκανε διάσημη την Κλωντ Φράνς κι' όλοι πειά τη θεωρούσαν ως μια επικίνδυνη και «μοιραία» γυναίκα!

"Ενας σκηνοθέτης τότε της έπρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. "Εκείνη δέχτηκε, γιατί ήξερε ότι θα γινόταν ακόμη πιο γνωστή. Και το αποτέλεσμα; Δεν υπήρχε στο Βερολίνο άνθρωπος, που να μη ήξερε τη «διαβολογυναικά», όπως έλεγαν την Κλωντ Φράνς.

"Εκείνο τον καιρό ακριβώς εξερράγη ο πόλεμος. "Η νυχτερινή ζωή του Βερολίνου είχε μεταβληθή τώρα σε μια πραγματική κόλαση. Οι Γερμανοί ικανοποιούσαν κάθε τρέλλα τους, γιατί ήξεραν ότι την άλλη μέρα θα σκοτώνονταν ίσως στο μέτωπο. "Η Κλωντ Φράνς—χάθηκε άξαφνα από τη Γερμανία. Είχε πάει στην "Ελβετία, για να ξεκουρασθή. Στην πραγματικότητα όμως, είχε αναλάβει να παρακολουθή τους Γάλλους κατασκόπους, γιατί, παρ' όλο το Γαλλικό καλλιτεχνικό ψευδώνυμό της, ήταν Γερμανίδα. "Η δράσις της τώρα ως μυστικής πράκτορος, ήταν, μά την άλλημερα, σατανική! Κανείς δεν την είχε υποπτευθή ποτέ κι' η Κλωντ Φράνς έκανε ανένδοξη τη δουλειά της, ως τη μέρα που γνώρισε τον Λεόν Σαρμάς, έναν άμορφο Γάλλο αξιωματικό. Το ειδύλλιο τους ήταν άποτα πιο τρυφερά και τα πιο τερπνά. "Η Κλωντ Φράνς, που είχε συνδεθή μαζί του για να του αποσπάσει τα μυστικά του έπιτελείου, είδε με τρόμο ότι τον άγαπούσε παράφορα. Μια νύχτα λοιπόν, ύστερα από μια νευρική κρίση, άνοιξε το σωλήνα του γκαζιού και έαπλώθηκε στο κρεβάτι της. Την άλλη μέρα τη βρήκαν νεκρή. "Όλοι άπέδωσαν το θάνατό της σ' ένα τυχαίο δυστύχημα. Κι' μόνο ύστερα από καιρό έλαβε άσφαγή ότι η Κλωντ Φράνς είχε αυτοκτονήσει, για να μη μάθει ο φίλος της ότι ήταν Γερμανίδα κατάσκοπος.

Καμιά φορά πάλι η «βεντέτα», αυτοκτονούν για λόγους διαφημικούς! Νά μια τέτοια περίπτωση. "Η Τζέννυ Γκόλντερ ήταν ένας από τους πιο δημοφιλείς «αστέρες» των Παρισιανών μιούζικ-χάλ. Οι έκκεντρικοί χοροί της και τα εξωφρενικά τραγούδια της, ξετρελλαιναν κάθε βράδυ τους άριστοκράτες της κομπούλεως. "Η Τζέννυ Γκόλντερ είχε τα καλύτερα «νούμερα» στις μεγάλες επιθεωρήσεις κι' η τοιαυτή της στοιχίζαν πάντα μια όλοκληρη περιουσία. Μια μέρα, η μεγάλη «βεντέτα» είχε μια πολύ άτυχη ιδέα: "Ηθελε ν' άναστατώσει όλο το Παρίσι, που τη λάτρευε με την εαφνική αυτοκτονία της! "Ενα βράδυ λοιπόν γύρισε στη βίλλα της, κλείστηκε στο διαμέρισμά της, φόρεσε μια λευκή μεταξωτή πυτζάμα και έαπλώθηκε στο κρεβάτι της. Κατόπι πήρε το μικρό πιστόλι της, το στήριξε πάνω στο στήθος και τράβηξε τη σκανδάλη.

Το παράδοξο τώρα σ' αυτή την υπόθεση, είναι ότι η «ωμορφή Τζέννυ Γκόλντερ δεν ήθελε να σκοτωθή, άλλ' απλώς να τραυματισθή ελαφρώς για ν' άναστατώσει τους θαυμαστές της και να διασκεδάσει με τον τρόπο τους. Μά η σφαίρα, για κακή της τύχη, τη βρήκε στην καρδιά! Κι' έτσι η ωμορφή χορεύτρια, που ξετρελλαινε κάθε βράδυ τους Παρισιανούς με τα τραγούδια της και τους εξωφρενισμούς της, πέθανε δίχως να προφέρει μια λέξη.

"Όλος ο εύθυμος κόσμος της Μονιάρτρης έκλαψε την ωμορφή Τζέννυ Γκόλντερ, που είχε σκηνοθετήσει τόσο ποητικά το θάνατό της. Μά κανείς δεν συλλογιόθηκε ότι η τρελή Τζέννυ Γκόλντερ δεν είχε κανένα λόγο να σκοτωθή κι' ότι είχε θελήσει να κάνει έναν εξωφρενισμό, που κατέληξε σ' ένα μοιραίο και τραγικό τέλος.

μινες του κέντρου χειροκροτούσαν τους έκκεντρικούς χορούς της. Κανείς δεν υποπτευόταν ότι η ωμορφή «βεντέτα» προσπαθούσε μ' αυτό τον τρόπο να ξεχάσει τη μεγάλη απογοήτευση της ζωής της. Κανείς επίσης δεν μπορούσε να φαντασθή ότι το τρελλό αυτό γλέντι θα κατέληγε σ' έναν συνταρακτικό θάνατο. "Η Κλαίρ ντε Λορέζ εκείνο τον καιρό, άγαπούσε παράφορα ένα Μεξικανό χορευτή, τον Κουανίτο, έναν από τους «βασιλείς» της ε'θυμίας στη νυχτερινή Μονιάρτρη. Μά ο Κουανίτο άγαπούσε περισσότερο τα λεφτά από τον έρωτα της ωμορφής «βεντέτας» και γι' αυτό προτιμούσε να έχει υποπτες σχέσεις με ηλίκαιωμένες "Αμερικανίδες. "Η Κλαίρ ντε Λορέζ προσπαθούσε να τον συγκινήσει με το τρυφερό αίσθημά της, μά δεν συνάντησε σ' αυτόν τίποτ' άλλο, παρά τον σαρκασμό και την ειρωνεία. "Η απογοήτευση λοιπόν που δοκίμασε, της έφερε ένα τόσο μεγάλο ψυχικό κλονισμό, ώστε η ωμορφή «βεντέτα» δεν είδε άλλη διέξοδο, παρά μόνο την αυτοκτονία. Κι' εκείνο το βράδυ, μέσα στην τρελή εύθυμία της συντροφιάς της, πήρε κρυφά μια δυνατή δόσι βερονάλ και συνέχισε αδιάφορα τους χορούς της και το μεθύσι με τη σαμπάνια. Μά, όπως ήταν φυσικό, δεν άργησε να σωριασθή άναίσθητη στη μέση του νυχτερινού κέντρου. Οι φίλοι της νόμισαν ότι είχε λιποθυμήσει και τη μετέφεραν γρήγορα στο σπίτι της. "Επειτα την άφησαν να ήσυχάζει και να «εμεθύσει», με την ελπίδα ότι το πρωί θα ήταν τελείως καλά. Μά η Κλαίρ ντε Λορέζ δεν έγινυσε πειά απ' αυτόν τον μοιραίο ύπνο της.

*** "Η τραγική αυτοκτονία της Κλαίρ ντε Λορέζ, θα έλεγε κανείς, δέι ήταν ένα μοιραίο σύνθημα: "Αναστάτως όλλες τις αίσθηματικές γυναίκες του θεάτρου και των νυχτερινών κέντρων, που είχαν άτυχίσει στον έρωτα και πολλές απ' αυτές δεν άργησαν να τη μιμηθούν.

Πρώτη ακολούθησε το παράδειγμά της η μικρούλα και χαριτωμένη Μαριζ Βωτιέ, μια από τις καλύτερες χορεύτριες των «Φολι Μπεζέες». "Ενα πρωί δυο άστυφλινες ποδηλάτες τη βρήκαν νεκρή στο δάσος της Βουλώνης. Είχε αυτοκτονήσει, παίρνοντας κι' αυτή μια δυνατή δόσι βερονάλ.

"Υστερα από λίγο καιρό, με το ίδιο δηλητήριο, ήτοκτόνησε στο πολυτέλες διαμέρισμά της κι' η γνωστή «βεντέτα» του Γαλλικού κινηματογράφου Νικόλ ντε Ρουό. Μετά τρεις μέρες, βρέθηκε πάλι στο δάσος της Βουλώνης το πτώμα της Σόνιας Τσερνακόβ, μιας νεαράς κι' εαφρετικά ωμορφής Ρωσίδας άριστοκράτιδος.

Το δάσος της Βουλώνης είχε γίνει ο «ποσοφίλης τόπος» των αυτοκτονούντων, όπως στην "Αθήνα η "Ακρόπολις και η τριανταφυλλιά του Νεκροταφείου άλλοτε. Πολλές ωμορφες γυναίκες, απογοητευμένες από τη ζωή κι' από τον έρωτα, διάλεξαν τις δεινροστοιχίες του για τελευταίο καταφύγιο τους.

"Η εφημερίδες αφιέρωναν όλοκληρες στήλες γι' αυτό το τραγικό φαινόμενο των διαρκών αυτοκτονιών. "Όσο για τους άστυνομικούς, άναγκάστηκαν να περιπολούν διαρκώς στο μοιραίο δάσος και να συλλαμβάνουν κάθε «υπόπτη» γυναίκα. Φαντάζεστε δε την κατάληξή τους, όταν η έρευνα αυτών των «απογοητευμένων» έβγαλε σε φως ένα σωρό πιστέλια δηλητήρια και ναρκωτικά...

Παρ' όλα όμως τα δραστήρια μέτρα της άστυνομίας, η αυτοκτονία δεν περιορίσθηκε. Λίγον καιρό, κατόπι η αυτοκτονία της μικρούλας Σάσας Λυό, μιας ωμορφής χορεύτριας, δεκαεπτά μόλις χρόνων, συνεκλόνησε πάλι το Παρίσι. "Η μικρούλα χορεύτρια ήταν τρελά έρωτευμένη μ' έναν πλούσιο και ηλίκαιωμένο "Αμερικανό. Αυτός όμως ο έρωας της δεν είχε συγκινήσει καθόλου τον ψυχρό και πραγματικό «γιάγκη», που κανόνισε όλες τις υποθέσεις του με τα δολάρια του. "Η ωμορφή μικρούλα του φαινόταν ένας σωστός πειρασμός, ένας σατανας και γι' αυτό την άπέφυγε και δεν τολμούσε ούτε να την κυττάξει. "Η μικρούλα Σάσα Λυό, άπογοητευμένη, του έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα κι' έπειτα κλείστηκε στην κάμαρά της κι' άφησε άνοιχτό το σωλήνα του γκαζιού. Το πρωί τη βρήκαν νεκρή. "Ο ηλίκαιωμένος "Αμερικανός, μόλις έμαθε το θάνατό της, τα έχασε κυριολεκτικώς από την κατάληξή του.

"Η πέτρινη καρδιά του λυγισε από τη συμφορά. Της έκανε λοιπόν μια μεγαλοπρεπή κηδεία κι' έπειτα εξεαναρίστηκε από τα κοσμικά κέντρα του Παρισιού. Είχε κλεισθή στη βίλλα του και δεν δεγότανε κανένας. Κι' ύστερα από ένα μήνα, βασανιζόμενος από τις τύψεις, αυτοκτόνησε.

Μά το κακό δεν σταματά ως εδώ. "Η αυτοκτονία δεν άπαια τον καθημερινώς. Και κανένας δεν ξέρε πώς θα θεραπευθή η συμφορά αυτή.

*** "Ενα βράδυ, σ' ένα μπάρ των "Ηλυσίων, η Κλαίρ ντε Λορέζ, έβασκε με τη συντροφιά της. "Η Λορέζ ήταν μια ήθοποιός του κινηματογράφου, όχι και τόσο γνωστή, μά εξαιρετικά ωμορφή. "Η μοιραία της σαμπάνιας άδειάζαν γρήγορα κι' οι θα-

να πρόκειται για το άδοξο τέλος μιας «μοιραίας» γυναίκας της εδόνης, της Κλωντ Φράνς, της οποίας η ζωή ήταν μια διαρκής περιπέτεια. "Η Κλωντ Φράνς έκανε την εμφάνισή της στους άριστοκρατικούς κύκλους του Βερολίνου μ' ένα παταγωδώς σκάνδαλο. Είχε παρσούρει στην καταστροφή τον Φράντς Χίμμερ, το γενικό διευθυντή μιας μεγάλης Γερμανικής Τραπέζης. "Ο Φράντς Χίμμερ ήταν ο άνθρωπος, που την είχε βγάλει από τον υπόκοσμο και την είχε κάνει μεγάλη κυρία. Καθημερινώς έδινε γι' αυτήν μεγάλα ποσά για τους εξωφρενισμούς της. Μια μέρα τέλος είδε ότι είχε κατασπαταλήσει όλη την περιουσία του κι' είχε καταχραστή εξ αίτιας της, ένα μεγάλο ποσό της Τραπέζης. Για να γλυτώσει λοιπόν τη φυλακή και τους εξεπτελισμούς, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει.

Το σκάνδαλο όμως του Φράντς Χίμμερ έκανε διάσημη την Κλωντ Φράνς κι' όλοι πειά τη θεωρούσαν ως μια επικίνδυνη και «μοιραία» γυναίκα!

"Ενας σκηνοθέτης τότε της έπρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. "Εκείνη δέχτηκε, γιατί ήξερε ότι θα γινόταν ακόμη πιο γνωστή. Και το αποτέλεσμα; Δεν υπήρχε στο Βερολίνο άνθρωπος, που να μη ήξερε τη «διαβολογυναικά», όπως έλεγαν την Κλωντ Φράνς.

"Εκείνο τον καιρό ακριβώς εξερράγη ο πόλεμος. "Η νυχτερινή ζωή του Βερολίνου είχε μεταβληθή τώρα σε μια πραγματική κόλαση. Οι Γερμανοί ικανοποιούσαν κάθε τρέλλα τους, γιατί ήξεραν ότι την άλλη μέρα θα σκοτώνονταν ίσως στο μέτωπο. "Η Κλωντ Φράνς—χάθηκε άξαφνα από τη Γερμανία. Είχε πάει στην "Ελβετία, για να ξεκουρασθή. Στην πραγματικότητα όμως, είχε αναλάβει να παρακολουθή τους Γάλλους κατασκόπους, γιατί, παρ' όλο το Γαλλικό καλλιτεχνικό ψευδώνυμό της, ήταν Γερμανίδα. "Η δράσις της τώρα ως μυστικής πράκτορος, ήταν, μά την άλλημερα, σατανική! Κανείς δεν την είχε υποπτευθή ποτέ κι' η Κλωντ Φράνς έκανε ανένδοξη τη δουλειά της, ως τη μέρα που γνώρισε τον Λεόν Σαρμάς, έναν άμορφο Γάλλο αξιωματικό. Το ειδύλλιο τους ήταν άποτα πιο τρυφερά και τα πιο τερπνά. "Η Κλωντ Φράνς, που είχε συνδεθή μαζί του για να του αποσπάσει τα μυστικά του έπιτελείου, είδε με τρόμο ότι τον άγαπούσε παράφορα. Μια νύχτα λοιπόν, ύστερα από μια νευρική κρίση, άνοιξε το σωλήνα του γκαζιού και έαπλώθηκε στο κρεβάτι της. Την άλλη μέρα τη βρήκαν νεκρή. "Όλοι άπέδωσαν το θάνατό της σ' ένα τυχαίο δυστύχημα. Κι' μόνο ύστερα από καιρό έλαβε άσφαγή ότι η Κλωντ Φράνς είχε αυτοκτονήσει, για να μη μάθει ο φίλος της ότι ήταν Γερμανίδα κατάσκοπος.

Καμιά φορά πάλι η «βεντέτα», αυτοκτονούν για λόγους διαφημικούς! Νά μια τέτοια περίπτωση. "Η Τζέννυ Γκόλντερ ήταν ένας από τους πιο δημοφιλείς «αστέρες» των Παρισιανών μιούζικ-χάλ. Οι έκκεντρικοί χοροί της και τα εξωφρενικά τραγούδια της, ξετρελλαιναν κάθε βράδυ τους άριστοκράτες της κομπούλεως. "Η Τζέννυ Γκόλντερ είχε τα καλύτερα «νούμερα» στις μεγάλες επιθεωρήσεις κι' η τοιαυτή της στοιχίζαν πάντα μια όλοκληρη περιουσία. Μια μέρα, η μεγάλη «βεντέτα» είχε μια πολύ άτυχη ιδέα: "Ηθελε ν' άναστατώσει όλο το Παρίσι, που τη λάτρευε με την εαφνική αυτοκτονία της! "Ενα βράδυ λοιπόν γύρισε στη βίλλα της, κλείστηκε στο διαμέρισμά της, φόρεσε μια λευκή μεταξωτή πυτζάμα και έαπλώθηκε στο κρεβάτι της. Κατόπι πήρε το μικρό πιστόλι της, το στήριξε πάνω στο στήθος και τράβηξε τη σκανδάλη.

Το παράδοξο τώρα σ' αυτή την υπόθεση, είναι ότι η «ωμορφή Τζέννυ Γκόλντερ δεν ήθελε να σκοτωθή, άλλ' απλώς να τραυματισθή ελαφρώς για ν' άναστατώσει τους θαυμαστές της και να διασκεδάσει με τον τρόπο τους. Μά η σφαίρα, για κακή της τύχη, τη βρήκε στην καρδιά! Κι' έτσι η ωμορφή χορεύτρια, που ξετρελλαινε κάθε βράδυ τους Παρισιανούς με τα τραγούδια της και τους εξωφρενισμούς της, πέθανε δίχως να προφέρει μια λέξη.

"Όλος ο εύθυμος κόσμος της Μονιάρτρης έκλαψε την ωμορφή Τζέννυ Γκόλντερ, που είχε σκηνοθετήσει τόσο ποητικά το θάνατό της. Μά κανείς δεν συλλογιόθηκε ότι η τρελή Τζέννυ Γκόλντερ δεν είχε κανένα λόγο να σκοτωθή κι' ότι είχε θελήσει να κάνει έναν εξωφρενισμό, που κατέληξε σ' ένα μοιραίο και τραγικό τέλος.

*** "Ενα βράδυ, σ' ένα μπάρ των "Ηλυσίων, η Κλαίρ ντε Λορέζ, έβασκε με τη συντροφιά της. "Η Λορέζ ήταν μια ήθοποιός του κινηματογράφου, όχι και τόσο γνωστή, μά εξαιρετικά ωμορφή. "Η μοιραία της σαμπάνιας άδειάζαν γρήγορα κι' οι θα-

Το δηλητήριο των απελπισμένων γυναικών

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ Ο ΔΑΝΔΗΣ

ΟΝΟΝ δυο άνθρωποι στην εποχή μας λανσάρουν την ανδρική μόδα. Στην Εύρωπη ο πρίγκιπας της Ουαλίας. Στην Αμερική ο Φρανσώ Τόν.

Ο Φρανσώ Τόν είναι ο πιο κομψός άνδρας του Νέου Κόσμου. Ότι φορέσει αντιγράφεται άμεσα από τους μεγάλους ράφτες της Αμερικής κι επιδεικνύεται με άνδρες μαννεκέν στις κοσμικές συγκεντρώσεις, ως τελευταία εξερασία! Η προτιμήσεις του Φρανσώ Τόν στα χρώματα, εινε νόμος για τους κομψούς «γιάγκηδες», κι η χίλιες γραβάτες του εινε περίφημες στο Χόλλυγουντ για την ωμορφιά τους και την πρωτοτυπία τους.

Μα υπάρχουν δυο Φρανσώ Τόν. Ο ένας είναι ο γνήσιος βασιλιάς του βιομηχανίου της Νέας Υόρκης, ο φημισμένος Μπρούμιελ της Αμερικής, του οποίου η περιπέτεια απασχολούν τις σελίδες των Κυριακάτικων περιοδικών. Ο άλλος είναι ο μεγάλος καλλιτέχνης της μόδας, ο οποίος, εδώ και λίγους καιρούς, πήγε στο Χόλλυγουντ, για να παίξει στον κινηματογράφο, και πού δλοι τον λένε με οικειότητα «Φρανσώ». Ο ένας λοιπόν είναι τελείως διαφορετικός από τον άλλον. Κι οι δυο τους όμως διακρίνονται για την εξαιρετική ευγένειά τους. Κι αλήθεια, όταν ο «Φρανσώ» «γυρνάει», στο στούντιο, δεν ξεχωρίζει διόλου από τους άλλους διάσημους αστέρες. Είναι υπερβολικά απλός στο ντύσιμό του και δεν του άρεσει καθόλου ο θόρυβος. Μα όταν τελειώσει τη δουλειά του, γίνεται άλλος άνθρωπος! Είναι πάλι ο γνήσιος του βασιλιά του βιομηχανίου, ο κομψότερος άνθρωπος της Αμερικής, που ζει μια πριγκιπική ζωή, γεμάτη ξρωτά, και πού δίνει ένα σωρό συνεντεύξεις για την ανδρική μόδα και τις ιδιοτροπίες της.

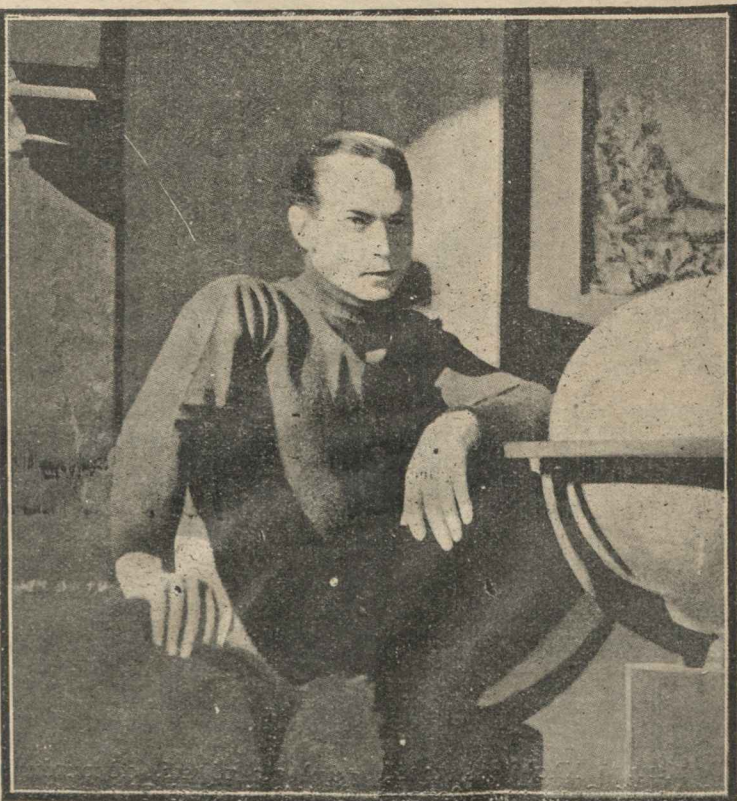
—Δεν δικαιολογούνται σήμερα, λέει ο Φρανσώ Τόν, να μην εινε κομψοί οι άνδρες! Η κομψότητα δεν είναι πολυτέλεια, είναι ανάγκη. Πρέπει όμως να εινε ευφυής, όπως το ταλέντο. Η πιο φτηνή γραβάτα, παραδειγματός χάριν, είναι καλύτερα κλειστή και καλοδεμένη, κάνει μεγαλύτερη εντύπωση από μια άλλη, που κοστίζει πάρα πολύ και πού έχει δεθεί χωρίς γούστο. Έπισως το διάλεγμα του χρωματισμού της και γενικώς το διάλεγμα των χρωμάτων που ταίριαζουν σ' έναν άνδρα, είναι ο μεγαλύτερος συντελεστής της κομψής εμφάνισής του.

Η καλλιτεχνική ζωή του Φρανσώ Τόν δεν ήταν οδύνη, από τα πρώτα του βήματα. Αυτό ο μεγάλος γόνος του Χόλλυγουντ δεν αντιμετώπισε βέβαια, όπως πολλοί συνάδελφοί του, τις στερήσεις και τη δυστυχία, μα κίπιασε πάρα πολύ για να γίνει αστέρας. Να τι λέει στην Αυτοβιογραφία του :

«Από μικρός αγαπούσα παράφορα το θέατρο. Ήμουν το πιο πρόθυμο παιδί της Νέας Υόρκης, για να μη με τιμωρούν και να μ' αφήνουν έτσι να παρακολουθώ κάθε βράδυ τις παραστάσεις των θεάτρων. Απ' την ηλικία μου για τη σκηνή, την ελξα κληρονομώ από τον πατέρα μου, ο οποίος περνούσε όλα σχεδόν τα βράδια του στο θέατρο...»

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, οι γονείς μου, για να ικανοποιήσουν αυτόν τον πόθο μου, μ' άφησαν να διοργανώσω ένα θέατρο από ερασιτέχνες ηθοποιούς. Μάθενα λοιπόν όλους τους φίλους μου και τις αδελφές τους κι άρχισα να τους μαθαίνω διάφορα θεατρικά έργα. Απ' το πρωί ως το βράδυ δεν έκανα άλλη δουλειά. Ο πατέρας όμως δεν έδινε με τόσο καλό μάτι αυτή την εξέλιξή μου. Τ' όνειρό του ήταν να πάω μια μέρα τη θέση του στο εργοστάσιο. Ήθελε να με κάνει μηχανικό. Για να με εξαναγκάσει να τον υπακούσω, μου έκοψε την χρηματική «επιχορήγηση», που μου έδινε για το θέατρό μου. Ήθελε μια μέρα, λοιπόν, που βρέθηκα σε δύσκολη θέση κι' αναγκάστηκα να διαλύσω τον άμορφο αυτό θέατρό μου, να στείλω το κεφάλι και να υπακούσω στη θέληση του πατέρα μου. Όταν όμως πήρα το διπλώμά μου, αντί να πάσω δουλειά σε κανένα εργοστάσιο, προτίμησα ν' ακολουθήσω στην περιουσία του ένα θέατρο παιδικών! Έπειτα από ένα χρόνο, προσελήφθη, ως ηθοποιός παιδιών, στο θέατρο της Νέας Υόρκης.

Απ' τότε άρχισε το θεατρικό στάδιό μου. Αν και δεν ήμουν μεγάλος

Ο περίφημος θεσπής και κινηματογραφικός άστρος Φρανσώ Τόν

(Ένα αποκλειστικό άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot για τον πιο κομψό άνθρωπο του Νέου Κόσμου)

ταλέντο», καθώς λένε, ελξα ωστόσο στη σκηνή με εξαιρετική επιτυχία. Οι συνάδελφοί μου έλεγαν ότι ελξα μια ευφυή χαρις στις κινήσεις μου, που γοήτευε τους θεατές. Όσο για τις Αμερικανίδες, ήταν ακριβώς ξετρελαμένες μαζί μου. Ήμουν ο πιο αγαπητός τους άνθρωπος! Οι άνδρες τότε, για ν' άρεσουν κι' αυτοί, άρχισαν να μιμνήσκονται το ντύσιμό μου και να φορούν ό,τι φορούσα κι' εγώ! Το αποτέλεσμα; Ελξα γίνε ο άνθρωπος που οδήμει τη μόδα στη Νέα Υόρκη.

Εκείνη την εποχή, λοιπόν, συλλογιόμην για πρώτη φορά να μπορώ να ελξω την ίδια επιτυχία στον κινηματογράφο. Μα πράγματι, όπως απέδειχθη, ελξα μεγάλη φωτογένεια κι' ήμουν κατάλληλος να παίζω στην οδύνη.

Οι φίλοι μου λένε ότι έχω απάνω μου κάτι το εξαιρετικό, που με ελκύει τη συμπάθεια των θεατών. Εγώ ωστόσο δεν το πιστεύω, γιατί δεν βρίσκω ότι διαφέρω από τους άλλους αστέρες...

Η έρωτικέ μου περιπέτεια; Μα είναι τόσες πολλές! Χωρίς να το θέλω έχω γίνει ο ήρωας ένα σωρό σκανδαλίων, που έχουν φτάσει μέχρι της δημοσιότητας.

Πρό καιρού, μια όμορφη Μεξικανίδα, η Λοίτε ντε Πάρα ή Μπάρ, ελξε ελθει με τον πατέρα της στο Χόλλυγουντ, για να ζήσει λίγο μαζί με τους αγαπημένους της αστέρες. Ήταν πολύ ευφυής κι' η γιορτές που έδινε στη βίλλα της ελξαν μια βασιλική μεγαλειότητα. Ξαφνικά, ύστερ' από μια εβδομάδα, ή τόσο ευθύνη Λοίτε έχασε την ευθύνη της κι' έγινε μελαγχολική και συλλογιόμενη. Μάταια η πατέρας της προσπαθούσε να μαντέψει την αιτία της μελαγχολίας της. Η γιορτάς του Χόλλυγουντ τον βεβαίωσαν ότι ή κόρη του ελξε πάρα πολύ ψηλκό κλονισμό κι' ότι αυτό την ώδηγούσε προς τη νεύρωση. Ελξε εξασπασθή από τα κοσμικά κέντρα, εγκατέλειψε τ' αγαπημένα της σπορ και κλεινόταν ολόκληρες μέρες στη βίλλα της και δεν ήθελε να δεχθί κανέναν. Οι ύπηρετες της την έβλεπαν να μένει πολλές ώρες στο κήπο της και να κλαίει απαρηγόρητα. Μα τι ελξε λοιπόν ή όμορφη Μεξικανίδα; Κανείς δεν μπορούσε να βοηθί την ατία αυτής της αλλαγής της. Και μια μέρα πού ο πατέρας της έλκε από το σπίτι, ή Λοίτε κλεισθηκε στο δωμάτιό της, έγραψε δυο γράμματα κι' έστειλε αμέσως, παίρνοντας ένα δραστηκό δηλητήριο! Το ένα απ' αυτά τα γράμματα ήταν για τον πατέρα της. Το άλλο ήταν για μένα...

Η όμορφη Μεξικανίδα μου εξομολογήτο ότι με ελξε έρωτική γοητεία, μα έπειδή δεν ήθελε να προσθέσι ακόμη μια περιπέτεια στην ήδη γαλήνη των κατακτησών μου, προτίμησε να πεθάνη!... Το Χόλλυγουντ, φυσικά, αναστατώθηκε. Μα, όπως είδατε, ή φταιγα εγώ! Το παράξενο όμως εινε ότι δεν ελξα προσέξω διόλου τη την όμορφη Μεξικανίδα, πού μ' αγαπούσε τόσο. Όταν πήγαμε να συναντηθούμε, δεν μου μιλούσε ποτέ με καλό τρόπο κι' ελφισα απ' αυτή μια άφορη για να με ταπεινώση. Η Λοίτε ντε Πάρα μ' αγαπούσε κι' ειναν παράξενο και φλογερή, ρωτά, πού την ώδηγούσε στον θάτο. Αυτό με λίσσε, βέβαια, και πού και για λίγο καιρό φορούσε γραβάτες με πλατέες μπλε ρίγες. Το αποτέλεσμα; Η ηρωτική αυτή πηγή αν τες πήραν τ' όνομά της και δεν έμεινε κανείς Αμερικανός, που να μη φορέση γραβάτα Λοίτε ντε Πάρα ή Μπάρ...

Αντίς, ωστόσο, ή έρωτικέ πέτεια δεν μ' απασχολούσε πού το τη δουλειά μου. Εργάζομαι στο στούντιο τραγουτάζω έδωκα στο χρόνο. Τόν άλλο καιρό έπαιζομαι στη βίλλα μου, στο Μπρούκλιν. Μ' άρεσε εξαιρετικά ο λιος, ή θάλασσα κι' ο ήλιος. Ήταν τα τρία πράγματα που με διασκέδαζαν.

Έχω ωστόσο μια επιθυμία. Θέλω να παίζω συγχρόνως και στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Αυτό όμως εινε πολύ δύσκολο. Απ' το εργοστάσιο στο στούντιο και πού και πού πού για να πραγματοποιήσω το όνειρό μου...

Κι' ο Φρανσώ Τόν, ο πιο κομψός άνθρωπος του Νέου Κόσμου, έλκεσε τη συναιμία μες α' ένα περιστεριώδες χαμόγελο: Ελξε πού θα έλκε μες α' λίγα πού για την ιδιαιτελική ζώ του, που, όπως αναφέραμε, έχε την περιπέτεια και τις περιπέτειες της άμορφης πριγκίπισσας!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

πία από το παραθύρο.

Απ' την κρυψώνα του, ο διάσημος αστυνομικός μπορούσε να βλέπει ολόκληρο το δωμάτιο, χωρίς να τον βλέπουν.

Σε λίγο, θήματα ακούστηκαν στο διάδρομο και κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Η κ. Αραβέλλα, μόλις άκουσε το χτύπημα ταραχτηκε, προσπάθησε να μιλήσει, αλλά ή φωνή της έσπυσε στα χείλη της.

—Κουράγιο! Μιλήστε!... της ψιθύρισε ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Αραβέλλα!... Σ' είσαι; άκούστηκε συγχρόνως μια μισο-πνιμμένη φωνή απ' έξω.

—Μάλιστα! Περσάτε, απάντησε ή κ. Αμπερδίν, με το χέρι στην καρδιά της, που χτυπούσε δυνατά.

Η πόρτα άνοιξε άμεσα και παρουσιάστηκε ένας ψηλός και γεροδεμένος άνδρας, ντυμένος κομψότατα, με μεταξωτό καπέλο. Ο έποικέτης κρατούσε ένα χοντρό μασοτούμι με άσημη λαθή.

—Καλά! Είσαι ολόμορφη θέλω κι' ελπίζω πως θάφερεις όλο το ποσό που σου έζητησα.

Κι' αφού έκλεισε την πόρτα και την σύρτωσε, προχώρησε με άργα και σταθερά θήματα προς την κυρία Αραβέλλα, ή οποία πελιδνή απ' τον φόβο της, άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

—Α, όχι σκηνές, σε παρακαλώ! της είπε με υπόκοψη κι' επιβλητική φωνή ο έποικέτης, μόλις στάθηκε μπροστά της. Ξέρεις καλά, ότι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό... Το πράγμα, άλλωστε, εινε απλούστατο! Απαίτώ να μου δώσης γίλιες λίρες και τίποτ' άλλο!... Μήπως σου κακοφαίνεται; Αν σ' αρέσει αυτό, πρέπει να ξέρεις, ότι δεν κάνεις καθόλου κακό. Σε κέρνω μόνο, ότι είσαι γυναίκα μου κι' ότι έχω δικαίωμα επάνω σου! Να!... Και θάμουν όχι άπλως θάλακας, αλλά ζών, αν καταδικάσω τον εαυτό μου να φορήση της πείνας, τη στιγμή που εσύ ζής μ' έναν πολυεκατομμυριούχο, πνιμμένη στην πολυτέλεια!... Κάνε γρήγορα, λοιπόν. Δός μου τα χρήματα, γιατί διάζομαι!

Η κ. Αμπερδίν τράβηξε με τρεμάμενα χέρια το πάκο των χαρτονομισμάτων μέσα απ' τον στηθόδεσμό της και, δίνοντας το στον άνδρα έκδισατή της, ψιθύρισε: —Νά! Πά' τα! Αλλά εινε όλα όσα έχω!... Και να μην περμένης άλλα από αυτά. Αυτή εινε ή τελευταία φορά που σου δίνω χρήματα!

—Εκείνος άρπαξε τα χρήματα με απερίγραπτη αληθσία και είπε: —Για να ιδούμε όμως, εινε σωστό το ποσό που σου ζήτησα.

Κι' άρχισε να μετρά τα χαρτονομίσματα. Η δουλειά αυτή απερόφνησε σε τέτοιο βαθμό την προσοχή του, ώστε δεν άντελήφθη πως τον πλησίαζε σιγά-σιγά ο Σέρλοκ Χόλμς, με προτεταμένο το περιστροφικό του.

Ο άθλιος εκδισατής, μόλις είδε πως δεν είχε στα χέρια του ολόκληρο το ποσό που είχε ζητήσει από την κ. Αραβέλλα, λίσσας απ' το κακό του και ξεστομιζόντας μια θραυερή ελαστήμια, σήκωσε τη γροθιά του για να την χτυπήση. Μα, την ίδια στιγμή, ρίχτηκε απάνω του ο διάσημος αστυνομικός και τον άρπαξε απ' το μπράτσο.

—Μην κουνήθεις, Ζάκ Δελωνύ! φώναξε με θροντερή φωνή ο Σέρλοκ Χόλμς, σφίγγοντας το μπράτσο του κακοποιού. Μή θέλεις να... Μά δεν πρόφτασε να τελειώση τη φράση του, γιατί άντελήφθη

ότι δεν κρατούσε πια παρά μόνο έναν τεχνητό βραχίονα. Ο Ζάκ Δελωνύ είχε ξεφύγει και με δυο πήδους είχε φτάσει στην πόρτα.

—Περισσότερο φως, κ. Αραβέλλα, φώναξε ο διάσημος αστυνομικός.

Η νεαρά κυρία άναψε άμεσα το γκάζι, αλλά την ίδια στιγμή άντηχσε ένας πυροβολισμός και συγχρόνως ή πόρτα έκλεισε με πάταγο.

Η σφαίρα του Ζάκ Δελωνύ, λίγο έλειψε να πετύχη στο σκοπό της. Σφύριξε πλάι στο αυτί του Σέρλοκ Χόλμς, τρύπησε το τζάμι και χάθηκε στο δρόμο.

—Ο διάβολος να με πάρη! φώναξε ο διάσημος αστυνομικός, ενώ άκουγόntonουσαν ακόμη τα πηδήματα του κακούργου, που κατέβαιναν γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα! Έδώ έγινε ένα θάμα!

—Συγχωρήστε με, κ. Χόλμς! τραύλισε συντετριμμένη ή κ. Αραβέλλα. Λησμονήσα να σάς πω για...

—Για το τεχνητό μπράτσο του Ζάκ... συμπλήρωσε ο διάσημος αστυνομικός, εξετάζοντας το ψεύτικο χέρι του Δελωνύ. Η παραλυσία σας αυτή, κ. Αραβέλλα, μάς έστοιχισε πολύ, πάρα πολύ!... Μα δεν μου λέτε, πότε ο Ζάκ Δελωνύ έχασε το χέρι του και πώς;

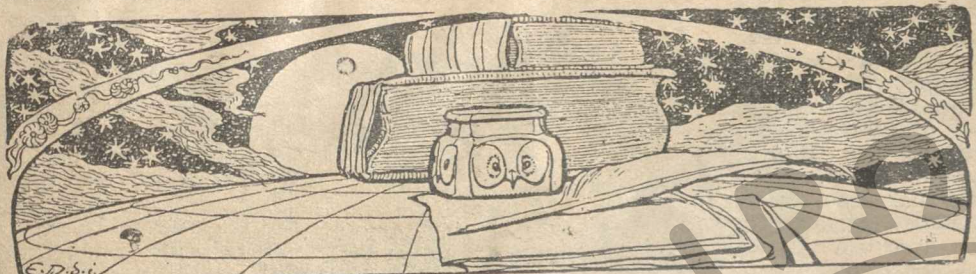
—Το έχασε όταν ήταν νέος ακόμη. Του συνέβη κάποιο άτυχημα στο κυνήγι. Καθώς...

Αλλά ή δυστυχισμένη γυναίκα δεν συμπλήρωσε τη φράση της, γιατί άκούστηκαν θραυρά θήματα στη σκάλα.

—Ερχονται! Ερχονται οι άνθρωποι του ξενοδοχείου! άρχισε να θρηνηλογή ή κ. Αμπερδίν. Η καταστροφή μου εινε άναπόφευκτη!... Εινε αδύνατον να σωθώ!... Θά μού ζήτησουν έξηγήσεις!...

—Εννοια σας, κυρία! Μην άησυχείτε! της είπε ο Χόλμς. Θά τους δώσω εγώ ό,τι εξηγήσεις χρειάζονται με τρόπο ικανοποιητικό!

Κι' άνοίγοντας την πόρτα, φώναξε στους ανθρώπους πουχαν μαζευτή έξω από το δωμάτιο: —Σταθήτε εκεί!...

την περίμενε στο σταθμό Σάδουελ, τράβηξε προς την οδό Μίλεν.

Καθώς έβιάζε άργά, τούρπε άξαφνα μια σκέψη που τον έκανε να γελάση.

—Θαμάσια! ψιθύρισε χαϊδεύοντας τον τεχνητό βραχίονα του Δελωνύ, τον οποίο είχε τυλίξει μέσα σ' ένα πανί. Περιφημεί δέσ! Η άποτυχία έχει και τα καλά της κάποτε...

Σε λίγο μπήκε μέσα σ' ένα ποτοπωλείο του Μπρόστον, στο οποίο εούγνασε τακτικώτατα.

Ο διευθυντής του καταστήματος, ένας ρωμαλέος μεσόκοπος άντρας, άνεγνώρισε τον διάσημο αστυνομικό, παρά την μεταμφίση του, και έτρεξε να τον υποδεχθή.

—Έχετε ένα γράμμα, κ. Χόλμς, του είπε. Μου το έφερε ένα λουστράκι. Μου είπε πως του το έδωσε ένας έφημεριώπωλης.

—Σ' ευχαριστώ! αποκρίθηκε ο Σέρλοκ Χόλμς, παίρνοντας το γράμμα. Πότε σας το έφεραν;

—Πρό μισής ώρας.

—Καλά.

Και δίνοντας στον καταστηματάρχη τον τεχνητό βραχίονα, πρόσθεσε:

—Φύλαξ' το καλά αυτό. Δεν πρέπει να το δή κανείς. Θάρτω να το πάρω αύριο.

—Εννοια σας, κ. Χόλμς, θέλετε τίποτε άλλο;

—Όχι.

Κατόπιν ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε το γράμμα. Μα απ' την πρώτη ματιά που έρριξε σ' αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του άλλοιώθηκαν. Σκοτεινίσανε ή μορφή του και του ξεφύγαν ή έξηξ λέξεις:

—Τόν άμοιρο!... Εινε χαμένος!... Εινε ζήτημα αν προφτάσω να τον σώσω!...

(Ακολουθεί)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ!

ΤΟΥ Ε. Λ. WHITE

—Κλείδωσες καλά τις πόρτες, αδελφή Τσέρρυ;... Και τα πα-

—Ναι, όλα είναι κλειστά, αδελφή Σιλβέρ!

Παρό' όλη την διαθεσίμασί της, η Στέλλα Τσέρρυ ήτανε θέ-
βαι, πώς κάτι είχε ξεχάσει να κλείσει... αλλά τί; Δεν θυμά-
ταν ούτε η ίδια... Η άφηρημάδα ήταν το μόνο ελάττωμά της.
Μήπως πριν από λίγες μέρες δεν είχε ξεχάσει ανοιχτή τη θύ-
ση του μπάνιου; Και σήμερα πάλι δεν είχε αφήσει ξεβιδωτό το
καπάκι του κυλίνδρου και το δαχτυλίδι; Η τελευταία μάλιστα
αυτή άφηρημάδα της είχε γίνει άφορη να στείλουν έσπευσμέ-
νας τον ύπνρέτη, τον "Αίλς, στην πλησιέστερη πόλη για να φέ-
ρη δαχτυλίδι. Κ' έτσι τώρα η δυο νοσοκόμες είχαν μείνει μόνες
τους με την μαγειρίσα, η οποία ήταν γυναίκα του "Αίλς και
τον άρρωστό τους, τον γιατρό Γκλεντνέιγκερ Μπέκερ στο άπο-
μακρυσμένο σπίτι του. Ο καθηγητής Μπέκερ, κάνοντας πειρά-
ματα, είχε πάθει δηλητηρίαση από αερίοφως. Είχε όμως σωθή
ως εκ θαύματος χωρίς στην έγκαιρη επέμβαση του βοηθού του,
της Στέλλας Τσέρρυ, και στην άφοσίωσή της. Τέσσερα μερόνυ-
χτα, η νέα είχε μείνει στο πλευρό του άρρωστου, χωρίς τροφή
σχεδόν και χωρίς ανάπαυση! "Αλλά την τέταρτη ημέρα τόσο ή-
ταν εξαντλημένη, ώστε ο θεράπων γιατρός, ο δόκτωρ Τζόνς, εί-
χε επιμείνει να προσλάβουν μια δεύτερη νοσοκόμα. "Ετσι, πριν
από τρεις μέρες, η αδελφή Σιλβέρ είχε προσληφθή ως βοηθός.

Η αδελφή Τσέρρυ, ένοιωθε ένα αίσθημα ντροπής για την ά-
φηρημάδα της! "Εξ αιτίας της είχαν μείνει μόνες τους, τρεις γυ-
ναίκες ανυπεράσπτες. Σε άλλη περίσταση, αυτό δεν θα είχε
καμμία σημασία, αλλά τελευταία μερικοί μυστηριώδεις φόνοι,
των οποίων τα θύματα ήταν πάντοτε νεαρές νοσοκόμες, είχαν
ανάστασει την περιφέρεια. Η αστυνομία
ανάζητούσε ως δολοφόνο κάποιον φοιτητή
της Ιατρικής, τον Σιλβέστερ Λήκ. Ο νέος
αυτός είχε αγαπήσει τρελλά μια νοσοκό-
μο, αλλά εκείνη δεν πήρε τα λόγια του
στά σοβαρά κι' όταν, μετά λίγο καιρό ά-
γάπησε κάποιον άλλον, ο Σιλβέστερ άρ-
ρώστησε βαρεια κι' αναγκάστηκε να ύπο-
στη μια σοβαρά έγχειρησι. Βρισκόταν ά-
κόμα σε ανάρρωση, όταν μια μέρα, έφυγε
κρυφά από το νοσοκομείο. Συγχρόνως ό-
μως θρέθηκε σκοτωμένη μέσα στο πλυστα-
ριό του νοσοκομείου ή δυστυχισμένη νέα,
την οποία είχε αγαπήσει! "Ήταν φανερό,
πώς ο Σιλβέστερ την είχε σκοτώσει από
έκδικησι κι' από τρέλλα. Από τότε στά-
θηκε αδύνατο να τον θρούν και παραδό-
ξως λίγες μέρες κατόπιν μια άλλη νεαρή
νοσοκόμος θρέθηκε τραγαλισμένη στον
κίτη μιας έξοχης επαύλεως, όπου είχε
προσληφθή για να περιποιηθή κάποιον ά-
σθενή. Τρεις μέρες κατόπιν, άλλη μια νο-
σοκόμος θρέθηκε τραγαλισμένη κι' αυ-
τή, μέσα στο κρεβάτι της, στο θεραπευ-
τήριο κάποιου γιατρού. Από τότε, η γυναι-
κες και τα κορίτσια της ήσυχης εκείνης
περιφέρειας είχαν τρομοκρατηθή. Κλείδωναν έπιμελώς τα σπι-
τι τους και τα κορίτσια δεν έβγαιναν έξω το θρόδυ, αν δεν
είχαν συντροφιά.

Η αδελφή Τσέρρυ έπηρε ένα κερύ και γύρισε από κάμαρα
σε κάμαρα, από τα υπόγεια ως τη σοφίτα. "Όλα ήταν κλει-
στά. Κι' όμως ήταν θέβαι πώς κάποιον παράθυρο είχε μείνει
ανοιχτό!... Το σπίτι του γιατρού Μπέκερ έμοιαζε με πύργο.
Κάτω ήταν ή άποθήκες κι' η κουζίνα και στο ισόγειο ή τρα-
πέζα, το σαλόνι και το γραφείο του γιατρού. Παραπάνω θρι-
σκόταν το ιδιαίτερο διαμέρισμα του γιατρού, στο δεύτερο όρο-
φο ήταν τα δωμάτια των νοσοκόμων και του ζεύγους "Αίλς. Κι'
πάνω ψηλά, ήταν τα έργαστήρια.

—Ελπίζω να μη έχασες κανένα παράθυρο ανοιχτό! της εξα-
ναίπε η αδελφή Σιλβέρ, όταν η Τσέρρυ κατέθηκε πάλι κάτω.
Είσαι τόσο άφηρημένη!... Σκέψου, πώς πολύ πιθανόν να μα-
θευτηκε έξω πώς μέναμε μόνες μας άποψε. Και φυσικά, αν πα-
ρουσιασθή "αυτός", δεν θα γυρίση να κυττάξη έμένα, αλλά θα
διαλέξη έσένα για θύμα! "Εσύ είσαι άμορφη και νέα!...

—Μη μου θυμίζεις διαρκώς την άφηρημάδα μου, αδελφή Σιλ-
βέρ, είμαι άρκετά στενοχωρημένη πού εξ αιτίας μου έφυγε ο
"Αίλς και δεν θα μπορέση να γυρίση πριν από τα ξημερώματα.

Δεν είχε τόσοσ ο φόθος μου για την μοναξιά μας, όσο ή άνη-
συχία μου μήπως μας χρειασθή δαχτυλίδι τη νύχτα για τον άρ-
ρωστό μας!... "Αλλά αντί να κουβεντιάσουμε, πήγαμε συ πών
άρρωστό μας, είνε ή σειρά σου τώρα, κι' έγω θα πάω να πώ
στη μίσση "Αίλς να έτοιμάση το φαγητό μας.

Η Στέλλα Τσέρρυ κατέθηκε στην κουζίνα. Παραξενεμένη, εί-
δε τη μαγειρίσα, μια ψηλή, γερή γυναίκα, με συμπαθητική
φυσιογνωμία, καθισμένη μπροστά σ' ένα τραπέζι με το κεφάλι
της μέσα στα χέρια της. "Ανησυχία η Στέλλα την σκούνησε.

—Τι πάθατε, μίσση "Αίλς; Μήπως είστε άρρωστη;
"Αλλά ή μαγειρίσα δεν υπόρσε παρά να τραύση μερικάς
άσυνάρτητες λέξεις. Κοντά της θρισκόταν ένα άδειο ποτήρι. Προ-
φανώς είχε πηή κάτι παραπάνω κι' είχε μεθύσει. Η Στέλλα φά-
ναζε την αδελφή Σιλβέρ και με κόπο ή δυο τους την άνευσαν
στην κάμαρά της και την ξάπλωσαν άπάνω στο κρεβάτι της.
"Η μίσση "Αίλς θυθίστηκε άμέσως σ' ένα θαθ, παράξενο ύ-
πνο...

—Μείναμε δυο τώρα! είπε παράξενα ή αδελφή Σιλβέρ.
—Βλέπω πώς προσπάθεις να με τρομάξης! είπε ή Στέλλα.
—Αλλά δεν σου κάνει έντύπωσι αυτός ο ύπνος της μαγι-
ρίσας!

—Θά ήπια περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε! είπε ή αδελφή Τσέρ-
ρυ με άδιαφορία. Πηγαίνω να φέρω ό,τι θρω για να κοιμη-
σου με!

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ή Στέλλα κατέθηκε πάλι στην κου-
ζίνα, έβαλε άπάνω σ' ένα δίσκο ψωμί, τυρί, λίγο ψητό κρύο και
κομπόστα. "Αλλά ή στιγμή πού έτοιμαζόταν ν' άνεθί τις σκά-
λες, αντίηχησε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. "Εσπευσε να πά-
ρη το άκουστικό.

—"Ω! σεις είστε, δόκτωρ Τζόνς!...Ναι...
τί μου λέτε;... Μα είνε φοβερό!... Σας
ευχαριστώ πού με είδοποιήσατε...

—Τι συμβαίνει; τί είνε φοβερό; ρώτη-
σε από πάνω από τη σκάλα ή αδελφή
Σιλβέρ.

—Φαίνεται πώς μια άλλη νοσοκόμος
θρέθηκε σκοτωμένη πέρα στα λατομεία.
"Όπως μου είπε ο δόκτωρ Τζόνς, ο φόνος
θα έγινε προ τριών ημερών. Η αστυνο-
μία θρίσκει επί τα ίχνη του δολοφόνου.
Είνε το τέταρτο θύμα αυτού του τρελλού!

—Φοβομαι, αδελφή Τσέρρυ, μήπως γί-
νεις έσύ το πέμπτο! Γιατί αν πάθω κι'
έγω τίποτε, θα μείνης δλομόναχη!...

—Είσαι άλλόκοτη, αδελφή Σιλβέρ, με
την έπιμονή σου να θέλεις να με τρομά-
ξης!

—Μά δεν φοβάσαι τίποτε έσύ;
—Τί να φοβθώ, άφού όλα είνε κλει-
στά!... "Ελα να κοιμηθώ.

Ο άρρωστος κοιμόταν ήσυχα κι' ή δυο
γυναίκες κάθησαν στην πλαγινή κάμαρα
να κοιμηθούν.

Ξαφνικά όμως ή Στέλλα άναστήθηκε.
Είχε θυμηθή μονομιάς, πώς είχε άφήσει ανοιχτό το παράθυρο
του υπογείου. "Υψιστε Θεέ, κι' αν είχε μη κανείς από κει!...

Ότόσο κατάρθωσε να συγκρατηθή και με προσποιητή άφέ-
λεια σηκώθηκε και κατέθηκε κάτω. Πραγματικά, το παράθυρο
ήταν ανοιχτό. Το έκλεισε, αλλά με άπορία είδε κάτω πατημα-
σιές, ή όποιες δεν ύπηρχαν προτίτερα. Για πρώτη φορά τρέ-
μαζε. "Ετρεξε στο τηλεφώνω, για να ζητήση βοήθεια. Μά δεν
κατάρθωσε να πάρη άπάντησι. Η συσκευή είχε πάθει κάποια
θλάση! "Η μήπως είχαν κόψει το σύρμα; "Ολόγυρά της άπλω-
νόταν σκοτάδι και μονάχα το φως του κεριού έβριχη ένα άνω-
δρό φως κι' έκανε τις σκιές να διαγράφονται, μαύρες, θαθείς
άπάνω στους τοίχους και στις γωνιές. "Η θροχή πού έπεσε ό-
λο το άπόγευμα, είχε πάμει, άνεμος είχε σηκωθή τώρα και σού-
ριζε άπαίσιμα, λυπητερά! Τρομοκρατημένη, η νέα, άρχισε ν' ά-
νεβαίνι γρήγορα τις σκάλες και μπήκε στο δωμάτιο του άρ-
ρώστου. Ο καθηγητής δεν κοιμόταν, αλλά γύριζε το κεφάλι
του έδω κι' έκεί άνήσυχα. "Η Στέλλα τον φώναξε με τ' όνομά
του, γλυκά, τρυφερά. Μήπως δεν ήταν ή μηνητή του, από δυο
μέρες τώρα; Από εύγνωμοσύνη, δυο μέρες προτίτερα, ο για-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Γάμοι θαυμάσιων. Γάμοι ακανθώδεις. Γάμοι περιπελεγμέ-
νοι. Γάμοι επί γάμων. Γάμοι πρόσκαιροι. Γάμοι...ραγδαίοι
Γάμοι έξωφρενικοί. Γάμοι γρουσουζίκι. Γάμοι με άπρέπτα.
Γάμοι με παρανύμφους τα παιδιά των νυμφευμένων. Γάμοι...
φρίξον ήλιε και στέναξον γη, κτλ.

*Ακούσατε και φρίξατε.
Τον περασμένο μήνα, μια γρή, κατοικούσα στο Καμπομπάσ-
σο, μια μικρή πόλη κοντά στο Μιλάνο, άφού επέζησε του έδδό-
μου συζύγου της, αυτοκτόνησε στην προχωρημένη ήλικία των
103 χρονών, παίρνοντας σουμπλιμέ!...

*Η μίσση "Ελεονώρα Λίντερ πάλιν έχωρισε πέντε άνδρες και
παντρεύτηκε τον έκτο στην πόλη Πρόβιντας της Ρόντ "Αιλαντ,
μέσα σε διάστημα δέκα χρόνων! Στον τελευταίο της σπών γά-
μο, τέσσερες από τους πρώην συζύγους της ήσαν παρόντες, κι'
ο πέμπτος της είχε στείλει ένα όραίο δώρο, έπειδή ήταν έφαιρα
άρρωστος και δεν μπορούσε να παραστή την γαμήλιο τελετή.

*Τα ληξιαρχικά χρονικά στην "Αγγλία άναφέρουν ότι το 1678
κάποιος Τόμας Ουάτσον, ίθαγενής του Μπράντ Μπράντον, της
κομητείας Λακανσάιρ, είχε την δαβολεμένη τύχη να θάνη κατά
σειράν και τις όχτα γυναίκες του. Την δόση μάλιστα την έθα-
ψε...δυο φορές, γιατί την πρώτη φορά ή άτυχη σύζυγος είχε
πάθει νεκροφάνεια!

*Επίσης ο Τζέιμς Γκάυ, ο όποιος πέθανε στο Μπορντώ της
Γαλλίας στις 28 "Απριλίου 1772, ήταν ένας πραγματικός κυα-
νώγων. Μέσα σε 101 χρόνια, ο θεόφοβος αυτός παντρεύτηκε
και ξεπάστρεψε 16 γυναίκες!...

*Τον Σεπτέμβριο του 1894, κάποια Μαρία Σπένσερ από το
Μπουρμπόν των "Ηνωμένων Πολιτειών, παντρεύτηκε στην πόλη
Νήθ της Ουάλλιας με τον ένδέκατο σύζυγό της. Το πιο ένδια-
φέρον σ' αυτή την υπόθεσι είνε το ότι ή ήλικία της γυναικας αυ-
τής, την έποχη πού έτέλεσε τον ένδέκατο γάμο της, ήταν μόνον
44 χρονών.

Κι' αυτό γιατί πρωτοπαντρεύτηκε όταν ήταν 15 χρονών.

*Εδώ και λίγους μήνες, στην "Αμερική, κάποιος μίστερ Ντρίου
παντρεύτηκε κάποια μίσση Μουίρ.
Κι' οι δυο σύζυγοι ήσαν ήλικιωμέ-
νοι—ο γαμπρός 82 χρονών κι' ή νύ-
φη 75—και είχαν άρκετη πείρα του
γάμου. Ο κ. Ντρίου παντρεύταν
για έννάτη φορά και ή Μουίρ για
δωδεκάτη!...

*Ος παρανύμφοι στον γάμο τους
παρέστησαν τά...δέκα παιδιά τους!

*Τον περασμένο χρόνο πέθανε στην
Βουδαπέστη, σε ήλικία 89 χρονών,
ένας κύριος όνομαζόμενος Κζού-
κωρ. Ο άνθρωπος αυτός είχε παν-
τρευτή 15 φορές. Πέθανε δε από τη
λύπη του, έπειδή δεν κατάρθωσε να
κάνη γυναίκα τον μια εύσαρκη γή-
ρα, την όποιαν υπεραγαπούσε!...

*Έξέ με πνιχτή φωνή κι' άμέσως έ-
σπευσε για να το κλείση. Μά κα-
θώς έσκυβε για να τραβήξη τα
παντζούρια, ή Στέλλα με μια αυ-
θόρμητη σκέψι αυτόσυντηρήσεως
δωρησε άπάνω στον δολοφόνο, τον
άρπαξε από τα πόδια και τον έ-
σπρωξε έξω από το παράθυρο. Μια
στιγμή διέκρινε τα παραμορφωμένα
άπο τη φρίκη χαρακτηριστικά του,
τα χέρια του πού μάταια ζητούσαν
ένα στήριγμα, και σκέπασε το πρό-
σωπό της με τα χέρια της για να
μη ιδή, να μην άκούση τον ήχο του
σώματος, καθώς τοσκιόδων κάτω,
στο πλακοστρωτο της αυλής.

Πέρασαν άρκετες ώρες, όπου
ή Στέλλα ν' άποφασίση να κατέθι
στο δωμάτιο πού γιατρού. Ο κα-
θηγητής κοιμόταν τώρα ήσυχα...

Τότε ή αδελφή Τσέρρυ πήγε κι'
άνοιξε ένα ένα τα παράθυρα, άφί-
νοντας το πρώην, όρσερο άεράκι
να μη έλεύθερα μέσα στα δωμά-
τια, ενώ ή πρώτες άκτινες του ή-
λίου έδιωχναν όριστικώς τον νυχτε-
ρινό εφιάλτη...

Μια σκιά, ή σκιά του δολοφόνου,
διαγράφκε στον άπέναντι τοίχο...

πώς είχε πάρει το χέρι της και της είχε περάσει το δακτυλί-
δι του.

—Μικρή μου Στέλλα, της είχε πη με συγκίνησι, σ' αγαπώ,
είλες να γίνης γυναίκα μου;

Κι' ή νέα είχε άπάντησι:

—Ναι, μόνο να γίνετε γρήγορα καλά!

Από τότε ο γιατρός τη φώναζε «Στέλλα» και με θλέμμα γε-
στο τρυφερότητα την παρακολουθούσε καθώς τον περιποιόταν.

Το αυτό φάνηκε τώρα παραξενεμένη, για την άδικαιολόγητη
αποτυχία του άρρωστου και τα άσυνάρτητα λόγια του.

—Αδελφή...ένας άνδρας...αδελφή! μουρμούρισε ο άρρω-
στος και θυθίστηκε σε ύπνο, σάν ναρκωμένος!...

Η Στέλλα έμεινε κάμωση ώρα κοντά στον άρρωστο. Πήγε
κατόπιν στο διπλανό δωμάτιο και έκεί θρήκε την αδελφή Σιλ-
βέρ, ή όποια είχε θγάλει τα παπούτσια της, τα όποια την στέ-
ναν φαίνεται, γιατί κούτσαινε όταν περπατούσε. Το καταπλη-
τικό όμως ήταν, ότι κι' ή αδελφή Σιλβέρ φαινόταν σάν ναρ-
κωμένη. Δεν μπορούσε να κρατήση ανοιχτά τα μάτια της.

—"Παντοκό! τραύλισε. "Άκουσε!...Αυτός...είνε μέσα!...

Το κεφάλι έγειρε θορύ άπάνω στο τραπέζι και δεν σάλεψε
πιά... "Όστε είχε μείνει δλομόναχη μέσα στο σπίτι! Κάπου
έκεί κοντά παραμόνευε ο τρελλός, έτοιμος να σπαράξη το νέο
θύμα του!

Κι' αυτή τη φορά, αυτήν, είχε διαλέξει για θύμα! "Η Στέ-
λλα τρελλή από φόθο, θγήκε τρέχοντας από την κάμαρα. "Ανέ-
θηκε τις σκάλες, όπου έφθασε στη κάμαρά της, μα όλα φαι-
νόταν άσυνήθιστα. Η μίσση "Αίλς ρογάλιζε στο διπλανό δω-
μάτιο. Σεβασμένη ή νέα, άνέθηκε στη σοφίτα, στα έργαστή-
ρια του γιατρού, μα όλα ήσαν έντάξει. "Ενα καταθλιπτικό αή-
θη, ή ανάγκη λίγου καθαρού άέρος, την έκανε ν' άνοιξη το
παράθυρο.

"Ήταν άδύνατον να μη κανείς μέσα στο σπίτι από
κει. Το παράθυρο έβλεπε άπάνω στη στέγη, ή όποια είχε τόσο
πάχυνση κλει, ώστε ήταν άδύνατον να σταθ ή άνθρωπος έκει.
Όποτε ύπηρχαν σολήνες νερού για να πιαστή. Η νυχτερινή δρο-
σιά της έκανε καλό, ο άνεμος πού φυσούσε έδιωχνε τα σύννε-
φα κι' άφαινε τη σελήνη να φαίνεται ανάμεσα τους. Πέρα, μα-
κριά, διέκρινε τον σκοτεινό όγκο του βουνού... Πιό ήσυχη τό-
ρα ή νέα θυμήθηκε τον άγαπημένο της άρρωστο. Κατέθηκε στο
κρεβάτι του... Παντού θαύλευε άκρα ήσυχία. "Η Στέλλα κά-
θησε κοντά στο κρεβάτι πού γιατρού και άρχισε να συλλογι-
έται. Της είχε κάνει έντύπωσι το φθονερό, μοχθηρό ύφος της
αδελφής Σιλβέρ, όταν της άνήγγειλε τον άρραβώνα της με το
γιατρό.

Με κακία της είχε πη:

—Κάτι τέτοιες σάν και σένα, ξελογιάζετε τους άνδρες κι' έ-

πειτα τους άφινετε, μόλις θρήτε
κατέναν άλλω, πού να σας άρέση
καλύτερα!

"Επανελημμένος ή αδελφή
Τσέρρυ είχε πάσει την συνάδελ-
φό της να κυττάζεται στον καθρέ-
πτη, προτού μη στην κάμαρα του
γιατρού. "Ισως να της είχε περά-
σει από το νού πώς...

Η Στέλλα πετάχτηκε όρθή!
Μέσα στη σιγή της νύχτας, ανά-
μεσα στα σφυρίγματα του άνεμου,
είχε άκούσει θήματα... Της φάνη-
κε πώς κάποιος προσπαθούσε ν'
άνοιξη την πόρτα της πλαγινής
κάμαρας. Σάν τρελλή, ή νέα θγή-
κε στο διάδρομο κι' άρχισε ν' ά-
νεβαίνι τις σκάλες. Μια στιγμή
απόθηκε, έσκυψε πάνω από τα
καγκελά της σκάλας και κύττα-
ξε. Μια σκιά διαγραφόταν στον
άπέναντι τοίχο, ή σκιά του φονιά,
πύ την κυνηγούσε! Αδμήν! Το
νέο θύμα του, το πέμπτο! Με μια
σπνή φρίκη, ή νέα έτρεξε παρα-
πάνω, ός ότου έφθασε στη σοφί-
τα. "Εκεί κρυμμένη πίσω από την
πόρτα, περίμενε με το θάνατο στη
βυχή! Και νά, σε λίγο, τα θήμα-
τα άνήτησαν έξω από την πόρτα.
Και στο φως του φεγγαριού, ή
τρομοκρατημένη Στέλλα άναγνώ-
ρισε την συνάδελφό της! "Αλλά την ίδια στιγμή ένα πον-
τικό πέρασε κοντά στην πόρτα... Τότε ή αδελφή Σιλβέρ
σήκωσε το πόδι της, και με τα χοντρά, άντρίκια παπού-
τσια πού φόρούσε τώρα, πάτησε το μικρό ζω και το έ-
κανε λυώμα! Και τότε ή Στέλλα μονομιάς κατάλαθε...

Η αδελφή Σιλβέρ ήταν ο ζητούμενος Σιλβέστερ Λήκ.
Μετά τον φόνω του τελευταίου θύματός του, είχε μεταμ-
φισθή σε νοσοκόμο, τα λεπτά, σχεδόν γυναικεία, χαρα-
κτηριστικά του τον είχαν βοηθήσει! Σάν το φείδι πού μα-
γνητίζει το θύμα του προτού το καταβροχθεί, έτσι κι'
αυτός θέλησε να παίζη με τον φόθο της Στέλλας, του νέου
θύματός του.

—Τι διάβολο άνοιξης το παράθυρο, ήλιθιο πλάσμα! φώ-

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ένας - ένας οι Ίνδοι άκουγαν τα λόγια του προέδρου του συμβουλίου και έψιφίζαν, λέγοντας ένα «ναί» ή ένα «όχι».

Η ιστορία αυτή δεν κράτησε παρά λίγα λεπτά.

Τα μέλη του συμβουλίου είχαν θγάλει κιόλας την απόφασί τους. Κ' η απόφασίς αυτή ήταν αρκετά φρόνιμη, έτσι που να ικανοποιηθούν οι δυο αντίπαλοι πολεμιστάι της φυλής, ο Βακόνιο κι ο Ίσσου Ρόγιο.

Την απόφασί του συμβουλίου την άνηγγειλε στους Ίνδους άκροατάς ο κήρυκας, με δυνατή και καθαρή φωνή.

Το συμβούλιο επεδίκαζε την Ίζολίνα στον Ίσσου Ρόγιο και το λευκό έλλογο στο Βακόνιο.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

Η απόφασίς αυτή ευχαρίστησε τους Ίνδους.

Μά κι' αυτός ο Ίσπανικός Λύκος φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Τα πράγματα είχαν έρθει όπως δεν τα περίμενε. Η εξαφάνισις του Βακόνιο τον ώφέλησε εξαιρετικά. Είχε κερδίσει την Ίζολίνα, την όποια τόσο ποθούσε. Τι τον ενδιέφερε πλέον για το λευκό έλλογο των λειμώνων;

Μά κι' ο πατέρας του Βακόνιο δεν φαινόταν δυσαρεστημένος. Ο γιός του είχε κερδίσει το λευκό έλλογο. Και για το γέρο-Ίνδο, ένα καλό έλλογο άξιζε πιο πολύ από μια λευκή αιχμή-λωτο.

Τα πράγματα, φυσικά, θα συνέβαιναν διαφορετικά, αν θρισκόταν στο στρατόπεδο ο Βακόνιο. Άλλά ο Βακόνιο, ο πραγματικός Βακόνιο, θρισκόταν τη στιγμή αυτή πολύ μακριά, δεμένος σφιχτά στον κορμό ενός δέντρου, γυμνός απ' τη στολή του και τα στολίδιά του, με τα μακριά του μαλλιά σύρριξα κομμένα!...

“Υστερ' από όλα αυτά, οι Κομάγχαι που είχαν συγκροτήσει το συμβούλιο σηκώθηκαν επάνω κι' ο άρχηγός αυτών έκανε ένα νόημα στον κήρυκα.

Τι έσήμαινε πάλιν αυτό;

Τους παρακολουθούσα μ' αγωνία για να δω τί θ' άπογίνει. Μετά την απόφασί πουλάσε το συμβούλιο, η Ίζολίνα έκινδύνευσε σοβαρά.

Πώς θα μπορούσα πλέον να την σώσω;

Ο Ίσσου Ρόγιο δεν θα την σκηνή του άρχηγού τους ένα ευλινο είδωλο και κατάλαβα ότι οι Κομάγχαι επρόκειτο να ευχαριστήσουν τα πνεύματα, γιατί τους εφώτισαν να θυάλουν σωστή κρίσι κατά τα συμβούλιά τους. Δυο εύρωστοι Κομάγχαι φορτώθηκαν το είδωλο. Μπρός από αυτό πήγαινε ο άρχηγός τους και πίσω ακολουθούσαν οι άλλοι πολεμιστάι. Έτσι η πομπή έκανε το γύρο του στρατοπέδου.

Τέλος είδα να θγάζουν απ' τη σκηνή του άρχηγού τους ένα ευλινο είδωλο και κατάλαβα ότι οι Κομάγχαι επρόκειτο να ευχαριστήσουν τα πνεύματα, γιατί τους εφώτισαν να θυάλουν σωστή κρίσι κατά τα συμβούλιά τους. Δυο εύρωστοι Κομάγχαι φορτώθηκαν το είδωλο. Μπρός από αυτό πήγαινε ο άρχηγός τους και πίσω ακολουθούσαν οι άλλοι πολεμιστάι. Έτσι η πομπή έκανε το γύρο του στρατοπέδου.

Φαντάσθηκα, ότι κατά το διάστημα αυτό θα μπορούσα να πλησιάσω την Ίζολίνα. Άλλά η έλπίδα μου αυτή δεν πραγματο-

ποιήθηκε, γιατί ο Ίσσου Ρόγιο άφησε να την φυλάνε πέντε πολεμιστάς.

“Έτσι μου διέφυγε και η ευκαιρία αυτή.

Η ώρα πειά είχε περάσει.

Το είδωλο είχε τοποθετηθί και πάλιν μέσα στη σκηνή του άρχηγού. Και οι Ίνδοι είχαν συγκεντρωθί ξανά γύρω στις φωτιές, κουβεντιάζοντας, καπνίζοντας, άφηγούμενοι διάφορες περιπέτειές τους.

Το λευκό έλλογο είχε παραδοθί πειά σ' ένα φίλο του Βακόνιο, για να του το φυλάξει, ώσπου να παρουσιαστή ο γενναίος πολεμιστής. Κ' η Ίζολίνα, η φτωχή Ίζολίνα, περίμενε κι' αυτή, με τη σειρά της, τον κύριό της.

Κανείς δεν πρόσεχε πειά την κακότηκη κόρη. Κανείς άλλος, εκτός του Ίσσου Ρόγιο, ο όποιος την πλησίασε τώρα, στάθηκε περήφανα μπρός της και της είπε Ίσπανιστί, για να μην τον καταλαβαίνουν τί λέει οι Ίνδοι:

—Λοιπόν;... Άκουσες την απόφασί του συμβουλίου, δόνα Ίζολίνα ντε Βάργας;

—Από το μέρος που θρισκόμουν άκουγα καθαρά τα λόγια του Ίσπανικού Λύκου.

Η όργη μου δεν είχαν όρια.

Συγκρατούσα όμως τον έαυτό μου, γιατί τη στιγμή αυτή δεν μπορούσα να κάμω τίποτε και η παραμικρή μου άπερισκεπαστή θά γινόταν άφορημη να χαθώ κι' εγώ κ' η Ίζολίνα να μείνι για πάντα στα χέρια των Ίνδων.

Η Ίζολίνα άκουσε τα λόγια του Ίσσου Ρόγιο, χωρίς ν' άπαντήση.

Αυτό όμως δεν άνησούχησε τον άθλιο κακούργο.

—Ξέρω καλά, δόνα Ίζολίνα, της είπε, ότι γνωρίζεις τη γλώσσα στην όποια έμειλνσε ο άρχηγός του συμβουλίου. Συνέπες άκουσες την απόφασί των Κομαγχών για σένα.

Και πάλιν η Ίζολίνα δεν άποκρίθηκε.

—Ανήκεις σε μένα ψυχή και σώματι... Το άκουσες; συνέχισε Ίσπανικός Λύκος, με φωνή πιο έντονη. Σ' έρωτά, Ίζολίνα ντε Βάργας, άκουσες την απόφασί του συμβουλίου;

—Ναί, την άκουσα, άπάντησε η Ίζολίνα, με φωνή πουδενε έγκαρτέρησι.

—Πρέπει να είσαι ευχαριστημένη συνεπώς που το συμβούλιο σ' επεδίκασε σε μένα δόνα Ίζολίνα. Γιατί εγώ είμ' ένας λευκός όπως είσαι και σύ... και... γιατί έσώσα απ' την άγκαλιά ενός Έρυθροδέρμου. Δεν είσαι λοιπόν ευχαριστημένη;

—Ναί... Πολύ ευχαριστημένη, άπάντησε και πάλιν μ' έγκαρτέρησι η Ίζολίνα.

Τα λόγια της αυτά έκαναν τον Ίσσου Ρόγιο να θυάσει.

—Λες ψέμματα! φώναξε. Δεν είσαι ειλικρινής μαζί μου, γλυκεριά μου, σενιορίτα. Χτες άκούσα μου μιλούσες περιφρονητικά. Ναί, ναί... Με μισείς και με περιφρονείς, το καταλαβαίνω.

—Δεν έχω δικαίωμα να σε περιφρονώ, άπάντησε η Ίζολίνα. Μήπως δεν είμαι αιχμάλωτός σου;

—Ναί, τώρα λες την αλήθεια, σενιορίτα. Είσαι αιχμάλωτός μου και δεν έχεις το δικαίωμα να με περιφρονής. Έξ' έλλου, μ' ένοσπώ την αλήθεια, λίγο μ' ένοσπώ φέρει, στο κάτω της γραφής για

ΤΟΥ ΜΕΙΝ ΠΟΥ

τα αισθήματά σου. Μπορείς να μ' αγαπάς ή να μη μ' αγαπάς. Δικαίωμα σου... Μά αργά-αργά θ' άλλαξης, ωραία μου σενιορίτα. Ο καιρός εινε καλός γιατρέας και σύμβουλος στις περιστάσεις αυτές. Έπ' το παρόντος πρέπει να ξέρεις τούτο: “Ότι είσαι δική μου, έντελώς δική μου. Κατάλαβε, ωραία μου;

Τα πρόστυχα αυτά λόγια του άρχιερου αυτού, του ληστού αυτού, μ' έκαναν να λυσσάξω από το θυμό μου. “Εσφίξα τη λαθή του μαχαίριού μου και τοιμαζόμουν να όρμησω έναντίον του θά πρόφταναι άσφαλώς να του καρφώσω το μαχαίρι μου στο στήθος του, πριν προλάβει ν' άμυνθί. Κατόπιν όμως θα είχα να κάμω με είκοσι πάνω-κάτω Ίνδους, που θρισκόντουσαν κοντά του, γύρω στη φωτιά.

Μά τον κίνδυνο αυτό δεν τον σκεπτόμουν, δεν τον λογάριαζα καθόλου, άπάνω στο θυμό που με κατείχε. Και θα πηδούσα απ' την κόρη μου έναντίον του ληστού, αν άξαφνα δεν τον άκουγα να λή στήν Ίζολίνα:

—Έλα!... Σήκω άπάνω... Έμπρός, μικρούλα μου!... Άκούθηνό με. Το μέρος δώδ δεν εινε κατάλληλο για κουβέντες. Δεν θέλω να μάς άκούνε οι άλλοι. Θ' άποτραθηχτούμε εκεί, πίσω από τα δέντρα και θα τα είπούμε με την ήσυχία μας. Ξέρω εκεί ήσυχες πράσινες φωλιές, γωνίες με μαλακή χλόη για να έσπλώσως το άδρό κορμί σου. Έμπρός λοιπόν, αγαπητή μου! Άς φύγουμε από δω. Άνυπομονώ να σε σφίξω στην άγκαλιά μου, μικρέ μου άγγελε!

Τα λόγια αυτά, αν κι' ελπώθηκαν με κακία και ειρωνία, ώστόσο με συγκράτησαν. “Εμείνα καρφωμένος στη θέσι μου, γιατί η πρότασις του Ίσσου Ρόγιο με διευκόλυνε θαυμασίως. Αυτό, διέσπα, ήθελα κι' εγώ: Ν' άπομακρυνθί ο άθλιος αυτός από το στρατόπεδο, μαζί με την Ίζολίνα.

Καρφωσα λοιπόν το βλέμμα μου στην άγαπημένη μου και περιμένα να δω τί άπάντησι θα δώση.

Η Ίζολίνα γύρισε τα μάτια της προς τα σφιχτοδεμένα πόδια της και έλεπε:

—Πώς μπορώ να σάς άκολουθήσω; Δεν βλέπετε πως τα πόδια μου εινε δεμένα;

Τα λόγια αυτά ελπώθηκαν με πάλιν άπλόητητα, λες και η Ίζολίνα έπιθυμούσε ν' άκολουθήσθι τον Ίσσου Ρόγιο στο δάσος, λες κι' εύρισκε ευχάριστο τον περίπατο αυτό.

Τι έσήμαινε τούτο;

—Άσφαλώς η Ίζολίνα είχε κάποιον σχέδιο. Άλλά ποιά άκριβώς;

—Έχεις δικιο, της άπάντησε ο Ίσπανικός Λύκος. Διέσπα! Δεν τό είχα προσέξει αυτό...

Κι' έθγαλε το μαχαίρι του.

Άξαφνα όμως, ενώ είχε σκύψει κοντά στην αιχμάλωτο κι' έτοιμαζόταν να της κόψη τα δεσμά της, σηκώθηκε άποτόμως θόβος και φώναξε:

—Μά την Παναγία!... “Όχι, δέ... Δεν έμπιστευόμαι σε σένα, μικρούλα μου. Μπορείς να μου σπείρης και να το θάλεις στα πόδια... Και πού να τρέχω ξοπίσω σου... Καλύτερα λοιπόν έτσι, σενιορίτα. Ναί, καλύτερα έτσι.

—Δεν μπορώ να θαδίσω, με δεμένα τα πόδια, έλεπε η Ίζολίνα.

—Τό ξέρω, σενιορίτα. Άλλά δεν είν' ανάγκη να θαδίσω καθόλου, έγνοια σου...

—Η Ίζολίνα τον κούτταξε περίεργα.

—“Η δουλειά γίνεται κι' άλλωιώς, συνέχισε ο άθλιος εκείνος. Θα σάς πάρω στα χέρια μου κι' έτσι δεν θα κουρασώτε καθόλου.

Και πράγματι, έσκυψε πάλιν κοντά στην αιχμάλωτο, την άγκαλίωσε, με τα δυνατά του χέρια, την σηκωσε μ' ευκολία σαν να ήταν θρέφος κι' έτράβηξε έμπρός.

Εινε θαύμα πως συγκρατήθηκε τη στιγμή αυτή, βλέποντας τον κακούργο έξωμότη να σηκώνη στην άγκαλιά του την αγαπημένη του.

Μά ο Θεός με φωτίσε και δεν έκαμα καμμία τρέλλα.

Ο Ίσσου Ρόγιο πέρασε μπρός από τη σκηνή του άρχηγού των Κομαγχών, κρατώντας την Ίζολίνα στα χέρια του και τράβηξε προς το δάσος που ύπρχε δεξιά της κατασκηνώσεως.

Οι Ίνδοι που θρισκόντουσαν μαζεμένοι γύρω στη φωτιά των έβδαν κι' άρχισαν να γελούν. Μερικοί μάλιστα από αυτούς φώναζαν στο ληστή μερικές πρόστυχες φράσεις.

Ο Ίσσου Ρόγιο δεν τους άπάντησε.

Μπροστά πήγαινε ο άρχηγός τους και πίσω ακολουθούσαν οι άλλοι πολεμιστάι...

Βιαζόταν να φτάση στο δάσος.

Μά περισσότερο από αυτόν βιαζόμουν εγώ. ““Ηθελα να φτάσω στο δάσος εγκαίρως. Άρχισα λοιπόν να προχωρώ προς τα εκεί, κρυθόμενος πίσω από τους θάμνους, χωρίς να κάμω τον παραμικρό θόρυβο.

Έφτασα πρώτος στο δάσος και κρύφθηκα πίσω από τα δέντρα. Ο Ίσσου Ρόγιο άργησε λίγο, γιατί έτσι καθώς ήταν φορτωμένος, άναγκάστηκε να σταθί στη μέση του δρόμου και να πάρη την άναπνοή του.

Φρόντισα στο μεταξύ αυτό να σταθώ σ' ένα μέρος άσφαλές και σίγουρο. Είχα θγάλει το μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι μου και το κρατούσα στα χέρια μου, έτοιμος να χτυπήσω, έτοιμος ν' άγωνισθώ, μέχρις έσχάτων.

Άξαφνα άκουσα βαρεία πατήματα και είδα τον Ίσπανικό Λύκο να πλησιάζη.

—Έπ' τί τέλους! ψιθύρισα.

“Η στιγμή που τόσο άνυπόμονα περίμενα είχε φτάσει. Ο έχθρός μου, ο έχθρός της Ίζολίνας, ο άνθρωπος που άρνήθηκε τους λευκούς χάριν των Ίνδων, ο ληστής, ο προδοτής, ο κακούργος, ήταν εκεί μπροστά μου, σ' απόστασι όλιγων έθμωτων.

Προχωρούσε άργά, κρατώντας σφιχτά πάντα την Ίζολίνα στην άγκαλιά του.

Δεν μιλούσε.

Όύτε και η ταλαίπωρη αιχμή-λωτός του έλεγε λέξι.

Λίγα θήματα ακόμα και θα φτάνανε στο μέρος που στεκόμουν. Μά ξαφνικά συνέθεη κάτι που δεν το περίμενα.

Ο Ίσσου Ρόγιο παραπάτησε και σωριάστηκε κάτω, μαζί με την Ίζολίνα.

Νόμισα στην άρχη πως ο Ίσσου Ρόγιο σκόνταψε. Μά άμέσως σχεδόν τον άκουσα να θρυχιέται άγρια και να θλαστήσθι.

Τί είχε συμβή λοιπόν;

““Ημουν τόσο εξαφνιασμένος, ώστε δεν σάλεψα από τη θέσι μου, αν και η περιστάσις ήταν καταλλήλη για να ριχθώ άπάνω του και να τον ξεμπερδέψω.

Στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα, είδα τον Ίσπανικό Λύκο και την Ίζολίνα να παλεύουν με λύσσα.

Άμέσως κατόπιν η Ίζολίνα έξέφυγε από τα χέρια του ληστού και πήδησε όρθη. Και τότε πειά είδα, ότι η τολμηρή κόρη κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό μαχαίρι, που άστράφτε στο φως του φεγγαριού και στις φλογές των άντικρινών φωτιών των Κομαγχών, γεμάτο αίμα.

Κατάλαβα άμέσως τί συνέθε. Η συγκίνησις όμως μ' έπνιγε.

““Ηθελα να φωνάξω, να καλέσω την άγαπημένη μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

““Η Ίζολίνα, χωρίς να χάνη καιρό, έσκυψε γρήγορα-γρήγορα, έκοψε με το μαχαίρι τα δεσμά των ποδιών της κι' άμέσως ήλθε στην άγκαλιά μου, μα δεν είχα τη δύναμη.

(Άκολουθεί)

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΠΩΣ ΖΟΥΣΕ Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ένας αυτοκράτωρ με συνήθειες μικροαστού. Ή μετριοφροσύνη του Ναπολέοντος. Όπου τόν... ένοχλει ή δόξα. Πώς περνούσε την ημέρα του. Η αγάπη του προς τη ζέστη. Τα υπέρθερμα μπάνια του. Το άτελεύτητο κουβεντολάι με τον ακόλουθό του Κονσταν, κτλ. κτλ.

ΣΗ δόξα κι' αν απόκτησε, κι' όσα μεγαλεία, κι' αν γνώρισε στη ζωή του ο Μέγας Ναπολέων, δεν έπαυε να είναι στο βάθος ένας απλός άστος. Ένώ κάθε άλλος στη θέση του, θα θαμπωνόταν απ' την απότομη άνοδό του, σ'α υπέρτατα αξιώματα της πολιτείας, ο Ναπολέων δεν άλλαξε καθόλου ούτε στο χαρακτήρα του, ούτε και στις συνήθειές του.

Σε όλες τις περιόδους της πολυτάραχης ζωής του, παρέμεινε ο ίδιος, λιτός, έγκρατης, άφελής, μετριοφρων. Ένώ ή νίκες του κατέπλησαν όλον τον κόσμο, ο ίδιος απόφυγε τις μάταιες επιδείξεις ύστερα από κάθε θρίαμβό του. Κάποτε του πρότειναν να γυρίσει στο Παρίσι επί κεφαλής του νικηφόρου στρατού του, ως θριαμβευτής. Ο Ναπολέων για άπάντησιν... θύμωσε:

—Δεν μού άρέσουν τα χειροκροτήματα, ούτε τα έπισητά!... είτε. Δεν είμαι κανένας ήρωας μελοδράματος!...

Να και μία άλλη απόδειξις της φυσικής μετριοφροσύνης του: Όταν έβγαίνει περίπατο, όταν εμφανιζόταν για άποιοδήποτε λόγο σε κανένα δημόσιο μέρος, ο λαός που τον έλάτρευε, τον περικύκλωνε, έπευφημώντας τον. Η ένθουσιώδης αυτή ύποδοξη όμως, αντί να τον κολακίζει, τόν... ένοχλούσε. Καί κάποτε δεν κρατήθηκε, αλλά έξέφρασε στον έμπιστό του Μπουριέν το κρυφό του αυτό παράπονο:

—Τί εύτυχισμένος που είσαι, καυμένη Μπουριέν!... το είπες. Δεν είσαι έσθ' αναγκασμένος να γίνεσαι κάθε τόσο... θέατρο, σαν κι' έμένα!... Τί να γίνη όμως;... Είναι, βλέπεις, ή μοίρα μου, είναι το καθήκον μου, να εμφανίζομαι έτσι στα πλήθη... Νάξερεις όμως, πόσο με στενοχωρεί αυτό!...

Θέλετε κι' άλλες άκόμη απόδειξεις; Καθώς αναφέρει ο Ζιραντιέν, όταν έπρόκειτο να του άπαγγείλουν στις έπίσημες τελετές κανέναν λόγο και του πήγαιναν—όπως είναι ή συνήθεια—το χειρόγραφο να το διαβάσει από πρύν, φρόντιζε με μεγάλη προσοχή να σούνη... κάθε έπαινετική λέξη, που άφορούσε το άτομό του!

Και άκόμη: Όταν έπρόκειτο να γραφούν ή έπιγραφές της «Θριαμβευτικής Αψίδος», το Ίνστιτούτο της Γαλλίας πρότεινε να γραφή το όνομα του Ναπολέοντος, συνοδευόμενο από τους τίτλους του «Αύγουστου», και του «Γερμανικού». Ο Ναπολέων όμως άρνήθηκε:

—Ο τίτλος μου, είπες, είναι «Αυτοκράτωρ των Γάλλων» και μού έδόθη από το λαό... Όταν δεν μπορώ νάχω καμιά αγέση ούτε με τον Αύγουστο, ούτε με τον Γερμανικό, ούτε καν με τον Κάισαρα!...

Η θαυμαστή αυτή ταπεινοφροσύνη του δεν τον έγκατέλειπε ποτέ. Σ' αυτήν μάλιστα όφειλεται και ή σωτήριος του έδειξη, όταν άργότερα ή μοίρα του φάνηκε τόσο σκληρή.

Όταν, μετά την καταστροφή του 1814, του άνήγγειλαν ότι ή Δυνάμεις αποφάσισαν να τον στείλουν έξόριστο στο ξερώνισο της Έλβας, ο μέχρι της χθές άκόμη κοσμοκράτωρ δεν ταράχτηκε καθόλου. Ο τότε «φρούραρχος των Άνακτόρων» γ' Μπωσσέ, που έσπευσε να τον έπισκεφθή άμέσως μετά την τραγική άναγγελία, διηγείται στα άπομνημονεύματά του τα έξης:

—Εύρηκα τον Ναπολέοντα ήρεμο, ήσυχο, άποφασισμένο... Του μίλησα για τη νήσο της Έλβας, κι' έκείνος μού άπάντησε: «Τό κλίμα είναι ύγιεινότατο, καθώς μαθαίνω, κι' οι κάτοικοι πολύ καλοί άνθρωποι... Δεν πιστεύω να τά περάσω άσχημα, κι' έλπίζω να μην κακοπεράσω κι' ή γυναίκα μου»...

Όταν άκόμη ο Ναπολέων βρισκόταν στον κολοφώνα της δόξης του, ο στρατάρχης Κελλερμάν ζήτησε την άδεια, εκ μέρους πολλών πολιτών, να άναγείρη ένα μνημείο προς τιμήν του. Ο Ναπολέων άρνήθηκε:

—Μία τόσο μεγάλη τιμή από τους υπηκόους μου, θα έπιθυμούσα να μού γίνη μόνο με-

τά τον θάνατό μου... Έάν έννοείται και τότε εξακολουθώ να με θεωρούν άξιο!...

***

Άφοδ παρουσιάσαμε σε γενικές γραμμές μία όψη του χαρακτήρος του Ναπολέοντος, άς ρίξουμε μία ματιά και στις συνήθειές του.

Κάθε πρωί, στις έφτά, ο ακόλουθός του Κονσταν, χωρίς καμιά διατύπωση, έμπαινε μέσα στο δωμάτιό του, για να τον εγείνη. Τό τί άντικρυζε εκεί τότε, δεν περιγράφεται. Μέσα στην αυτοκρατορική κρεβατοκάμαρα βασιλευε όχι πείρα άναστασίας, αλλά πραγματική... άναρχία!... Τα ένδύματα του αυτοκράτορος ήσαν πεταγμένα δω κι' εκεί: Σε μία γωνιά βρισκόταν ριγμένη ή στολή του, στο πάτωμα ήσαν σκορπισμένα τα παπούσμά του, πίσω από κανένα έπιπλο ήταν το καπέλο του, και ούτω καθεξής!

Η πρώτες έρωτήσεις του Ναπολέοντος, σαν ξυπνούσε, ήσαν στερεότυπες: «Τί ώρα είναι» και «Τί καιρό κάνει έξω».

Η μόνη πολυτέλεια που επέτρεπε στον έαυτό του, ήταν να έχει άνακαμμένη τη σόμπα χειμώνα-καλοκαίρι, όση ώρα έκανε ντυτή το πρωί. Η αγάπη αυτή της ζεστασίας του είχε καταστήσει πραγματική μανία. Το μπάνιο του το έπαιρνε τόσο ζεστό, ώστε—καθώς διηγείται ο Μπουριέν—το δωμάτιο γέμιζε άπ' ό τμούς κι' αναγκαζόταν ν' άνοίξη τα παράθυρα!

Μετά το μπάνιο, ο Κονσταν του έκανε μασάζ με κολώνια. Κατά τη διάρκεια της εργασίας αυτής, ο Ναπολέων δεν έπαυε να κουβεντιάζει με τον ακόλουθό του.

—«Η Αυτοί Μεγαλειότης, αναφέρει ο ίδιος ο Κονσταν, μρωτούσε τί είχε κάνει την προηγούμενη ήμέρα. Άν έγραφα, έζω, με ποιους έφαγα, άν με περιποιήθηκαν εκεί που με είχαν καλέσει, τί φάγαμε κλπ...» Άλλοτε πάλι ήθελε να μάθει, που μού είχαν κοστίσει διάφορες ένδυμασίες μου... Του άνέφερα τ' ποσά, και τότε ο αυτοκράτωρ έβαζε τις φωνές και μου έλεγε: πώς, όταν ήταν αυτός άνθυπολογάχος, έκανε πολύ λιγότερα έξοδα, πώς δεινούσε συχνά στού Ράιχ—ένα λαϊκό έστιατόριο της έποχής εκείνης—και πώς έτρωγε πολυτέλεια μονάχα με δυο φράγκα!...

Άλλοτε πάλι ήθελε να του διηγείται ο Κονσταν χίλιες-δυο μικροστορίες και τα παραμύθια των άλλων υπηρέτών!... Τό κουβεντολόγημα αυτό διακοπτόταν, καμιά φορά, απ' τον έρχομό του άσπαστικού έμπορου Κορβιζάρ.

—Καλώς τόν μεγάλο μου τσαρλατάνο!... του έλεγε ο Ναπολέων είθυμα. Δεν μού λές γι' αυτό, πρόλαβες να σκοτώσεις κανέναν σήμερα το πρωί!...

Ο Κορβιζάρ που ήταν συνθιμισμένος στα άστειότητες αυτές του αυτοκράτορος, δεν τ' άχανε διόλου και άπάντησε άναλόγως.

Ύστερα απ' το μασάζ, ο Ναπολέων φορούσε την κυλόττα του, την έρωμπε-ντέ-σάιμπερ και χωρίς να βγάλει άκόμη τόν νυχτικό που σκούφο, ξυρίζονταν μοναχός του έμπρός σ' έναν καθρέτη που κρατούσε ο όπρητής του. Σάν τελείωνε το ξύρισμα, φορούσε τη στολή του, έπαιρνε την κοκκάλινη ταμπκέρα του—που δεν την άφηνε απ' το χέρι του, συνήθως όλη την ήμέρα—και περνούσε στο έστιατόριο γραφείο του, όπου τόν περιέμεναν οι γραμματείς του.

Έτσι άρχιζε ή ήμέρα αυτού του άνδρος τόν όποιο έτρεμε όλη ή Εύρώπη...

Ο Μέγας Ναπολέων, όταν ήταν Πρώτος Υπάτος

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Η άποκαλύψις μίς μεγάλης έφημερίδας του Άμστέργου. Πώς λειτουργούσε στο Βερολίνο μία Σχολή Λωποδυτικής Τέχνης. Οι μαθητάι του Βίκυ Κάρνερ. Τα έξαμνηα τών άποκρύφων μαθημάτων. Άπό πού άρχιζαν την έξάσκησιν του έπαγγέλματος οι διπλωματούχοι, κλπ. κλπ.

ΙΑ από τις σοβαρότερες έφημερίδες του Άμστέργου, ή «Χαμπούργκερ Φρέντενμπατ», άπεκαλύψε έδώ και λίγον καιρό ότι στη Γερμανική πρωτεύουσα λειτουργεί ή πιο παράδοξη σχολή: «Η Σχολή Λωποδυτικής κι' Έπαιτείας»!... Η είδησις αυτή άναστάτωσε, φυσικά, την άστυνομία, έγιναν άνακρίσεις και τέλος ήσαν σε φώς τα ακόλουθα πολύ περίεργα πράγματα:

Στόν αριθμό 120 της Φρίντριχστράσε, υπάρχει ένα παλιό κι' άκατοίκητο σπίτι, τό όποιον ο ιδιοκτήτης του, ο Έρμαν Τάουζεν, τό είχε εγκαταλείψει, για να γλυτώσει από τις άπειλητικές έπιτολές, που έλάμβανε καθημερινώς από τους κακοποιούς του Βερολίνου. Οι έγκληματια είχαν καταστρώσει αυτό τό ξενιτο εκώλειο, για να τρομοκρατήσουν τόν αγαθό Τάουζεν και να κληρονομήσουν τό σπίτι του, τό όποιον, καθώς άπειλήχθη, τούς εχρεώζετο για να στεγάσουν τό πρώτο τάπητο λωποδυτικό Ίνστιτούτο τους. Πράγματι δέ, ύστερα από ένα μήνα συστηματικής τρομοκρατίας, ο άτυχος Τάουζεν έξαναγκάστηκε από τό Βερολίνο κι' επί δυο χρόνια, μέχρι δηλαδή της περιεργής αυτής σχολής των λωποδυτών, είχε να δίνει σημεία ζωής. Φοβούμενος για τη ζωή του, είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα σε μία λαλή συνοικία της Γερμανικής πρωτεύουσας. Έκανε κλεισμένος εκεί, και μόνον μετά τόν δημοσιογραφικό θόρυβο της «Χαμπούργκερ Φρέντενμπατ» και τις έρευνες της άστυνομίας, τόλμησε να παρουσιάσει και ν' άποκαλύψη ότι τό άκατοίκητο έκείνο σπίτι ήταν δικό του.

Άλλά άς δούμε πώς λειτουργούσε αυτό τό καταληκτικό λωποδυτικό Ίνστιτούτο του Βερολίνου. Είναι γνωστόν ότι οι Γερμανοί κακοποιοί είναι οι πιο έπαιδινοί έγκληματια του κόσμου. Έργάζονται πάντα με έπιτηρητικό σύστημα, έχουν έταιρείες άλληλοβοηθείας και τό εκώλειο τους άγορεύει ν' ανακαλύφθουν από την άστυνομία, γιατί είναι πάντοτε προσεκτικοί! Γιατί, λοιπόν, να μην έχουν και ή σχολή, στην οποία να μαθαίνουν οι νεαροί έγκληματια δτι τούς χρειάζεται για τό επάγγελμά τους; Έτσι, λοιπόν, ιδρύθηκε τό σχολείο αυτό των κακοποιών. Καθώς αναφέρει ή Γερμανική έφημερίδα, τό σχολείο των λωποδυτών έχει σημειώσει καταληκτική έπιτυχία και ο αριθμός τών μαθητών του αυξήθηκε τούς χίλιους! Οι φοιτητάι του ήσαν άνδρες όλων τών κοινωνικών τάξεων, από τις όποιες στρατολογείται μετά τόν πόλεμο ή άστυνομία λεγόντων τών κακοποιών. Τό μόνο που χρειάζονταν για να γίνη αυτής όποιος σ' αυτό τό παράδοξο σχολείο, ήταν να συστήθι από έναν καλόν λωποδυτή!

Όλοι οι μαθητάι της σχολής των λωποδυτών ήσαν υγιεινοί, άποκατάστητοι, έπαινετοί και πολλές φορές μερικά εκώλεια ξεπερνούσαν τούς άπ' αυτόν άνοήτ' δασκαλόν τους. Άλλος δέ ήταν όστι ήθελε να μάθει να δώ αργήτερα τό επάγγελμα των καλόν λωποδυτών κι' άρχισον γρήγορα να μαθαίνουν ετήμως τό ψωμί τους...

Τα μαθήματα γινόντουσαν την νύκτα, γιατί οι μαθητάι όλη τη μέρα βρίσκονταν στους δρόμους ή έκαναν άλλα σφοδρά έπατεες επιχερήσεις, τις όποιες καταδικάζουν οι νόμοι. Μόλις έφτανε νύκτας, τό παλιό έκείνο σπίτι της Φρίντριχστράσε γέμιζε από ένα άπαισιόχαλο πλήθος παραδόξων ύποκαταστημάτων. Ήταν άλγες, γυναίκες, έρωτες, τού διεφθάρωντες, νεαροί κακοποιοί και μυστηριώδεις άνδρες, που είχαν περάσει τα σαράντα. Όλα παρακολουθούσαν με έξαιρετική προσοχή τα μαθήματα του Βίκυ Κάρνερ, τού διεφθάρωντος του λωποδυτικού Ίνστιτούτου.

Ο Βίκυ Κάρνερ είναι ένας πραγματικός γεροκομμένος! Άπό ήλικίας δέκα χρόνων, είχε δοσοληφές στην άστυνομία και μέχρι σήμερα, που είναι έξιηνητα, συνεχίζει να έπισκέπτεται τις φυλακές, να μένη λίγο εκεί πέρα, για να ξεκουράζεται, και τέλος να «καταπίνει»... Όιες λοιπόν τις γνώσεις και την λωποδυτική τέχνη των πενήντα χρόνων της έγκληματικής δουλειάς του, τις χρησιμοποιούσε για να διδάσκη τους νεαρούς κακοποιούς, πώς να εργάζονται στις μεγαλειώδεις και πώς να προετοιμάζουν τα εκώλεια τους. Όπως παντοκράτωρ, έτσι και στη σχολή των λωποδυτών

Πώς μαθαίνουν οι λωποδύτες ν' άρπάζουν πορτοφόλια

ή σπουδές είχαν μοραστή σε έξαμνηα. Για να γίνη ένας κακοποιός έπισητήμιον λωποδύτης, έπρεπε να φοιτηται τρία έξαμνηα!

Τό πρώτο έξαμνηο άφιερωνόταν στη διδασκαλία του τρόπου με τόν όποιο ο κακοποιός έπρεπε να έλθι σε επαφή με τό θύμα του. Πώς να τό προσελάλη, πώς να διαλέγη την κατάλληλη στιγμή για να τό κλέψη και πώς να εξαφανίξη με ταχυδακτυλουργική ικανότητα τό κλοπιμαίο. Σ' αυτό τό έξαμνηο ο νεαρός έγκληματίας μαθαίνει να είναι επιδέξιος και να μη χάνη καθόλου την ψυχραιμία του.

Τα πρώτα αυτά μαθήματα δεν διδασκόντουσαν από τόν Βίκυ Κάρνερ, αλλά από ένα μονόχειρα κακοποιό, ο όποιος είναι ο φόβος κι' ο τρόμος του Βερολίνου. Όταν οι φοιτητάι είχαν έξασκηθή άρκετά μ' αυτό τό πρώτο έδος τών άσκήσεών τους, τούς παρελάμβανε ο ίδιος ο διεφθάρων της σχολής, για να τούς διδάξη έξη άκόμη μήνες, να κάνουν ένα σωρό ταχυδακτυλουργίες, ή όποιες λέγονται στη γλώσσα του Γερμανικού ύποκατομήνου «Βοημικός κλέψος». Με τις ταχυδακτυλουργίες αυτές, οι κακοποιοί μπορούσαν να πάρουν τό πορτοφόλι ή τό ρολόγι του θύματος τους, με τέτοια ταχύτητα, ώστε κανείς να μη τούς αντίληφθι. Αυτή ή διδασκαλία διαρκούσε μέχρις ότου οι μαθητάι μπορούσαν να κλέψουν, χωρίς να τό πάρη έδηση, κι' αυτόν άσκηον τόν Βίκυ Κάρνερ.

Ύστερ' από αυτά τα μαθήματα, οι μαθητάι της λωποδυτικής σχολής στο τελευταίο πιά έξαμνηο, έφήμοσαν όλες τις θεωρίες, που είχαν μάθει προηγουμένως, και άρχιζαν τότε να κλέβουν τούς συμπαθητάι τους και τούς δασκάλους τους...

Όταν τελείωνε πιά και τό τρίτο έξαμνηο, οι νεαροί κακοποιοί μπορούσαν να δώσουν εξετάσεις. Αυτές ή εξετάσεις γινόντουσαν μυστικά σ' έλους τούς μεγάλους λωποδύτες του Βερολίνου κι' ήσαν εξαιρετικά δύσκολες. Έπρεπε να κλέβουν τούς ίδιους τούς καθηγητάς τους, χωρίς αυτοί να τό αντίληφθουν, άν και προσέχαν άγρυπνα κάθε κίνησι των νεαρόν κακοποιών που εξέταζαν.

Άν ο μαθητής κατόρθωνε, λοιπόν, να περάσει μ' έπιτυχία άπ' όλες αυτές τις δοκιμασίες, ο Βίκυ Κάρνερ τού έδινε τό δίπλωμά του και τού επέτρεπε ν' άρχισι τη λωποδυτική δράσι του από την Πράγα και κατόπιν να πάη στη Βιέννη. Σ' αυτές τις δυο πόλεις έπρεπε να μένη τούλάχιστον ένα χρόνο, για να πάρη τόν αέρα της δουλειάς. Έπειτα μπορούσε να πάη όπου ήθελε στην Εύρώπη. Ήταν πιά ένας έπισητήμιον λωποδυτής, που ήξερε να εξαφανίξη με μεγάλη εύκολία από τα χέρια τών άστυνομικών! Πολλοί όμως από αυτούς τούς έπισητήμιονες λωποδύτες προτιμούσαν να μην άρχίσουν να έξασκούν άμέσως τό λωποδυτικό επάγγελμά τους, άλλ' έπήγαιναν στη Βουδαπέστη, για να τελειοποιηθουν. Έκείνετρα υπάρχει μία άνοητη σχολή κακοποιών, στην οποία οι έγκληματια μπορούν να τελειοποιηθουν στη διάρρηξη τών χρηματοκιβωτίων και σε μεγάλα και καταληκτικά λωποδυτικά τεχνάσματα.

Τό περίεργο τώρα είναι ότι οι μαθητάι της σχολής των λωποδυτών έμαθαιναν άκόμη και να ζητιανεύουν! Μη νομίζετε, όμως, ότι αυτό τό πράγμα είναι εύκολο. Οι ζητιάνοι σήμερα είναι οι πιο έπιτηδείοι κακοποιοί, έχουν πιά διεθνή οργάνωσι! Έχουν μία μυστική γλώσσα, με την όποια συνεννοούνται μεταξύ τους, κι' ένα πληθος συνθηματικά σημάτια. Έχουν έπίσης κι' ένα σωρό τρόπους, για να παραμορφώνουν τό σώμα τους, να γίνονται ασάφηδες και να προκαλούν τόν φόβο των άφελών διαβατών.

Οι μαθητάι λοιπόν της λωποδυτικής σχολής είχαν διαβόληται έξασκηθεί και κατόρθωναν μέσα σ' ένα μήνα να μαθαίνουν όλες αυτές τις κατεργαριές τών ζητιάνων. Κι' έτσι, όταν δεν μπορούσαν να δουλέψουν ως λωποδύτες, εργαζόντουσαν ως ζητιάνοι και κατορθώναν να μη μένουν ποτέ άνεργοι!

Η άνακάλυψις όμως του παραδόξου αυτού σχολείου των λωποδυτών διεφθάρωσε έπίσης κι' ένα πλήθος κλοπών και έγκληματιών, τό όποια είχαν άναστατώσει τούς άστυνομικούς του Βερολίνου. Όταν δέ συνέληφθη ο Βίκυ Κάρνερ, έπαύθησε με ύπερσφάνεια όλη όλη αυτή ήσαν έργα των μαθητών του! Μα δεν πρόδωσε τά όνόματά τους. Προτίμησε να κλεισθή στη φυλακή, από την όποια δεν θ' άργήσει πάλιν να δραστηριοίξη...

ΖΩΡΖ ΣΑΡΙΑΝΤΙΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κρύβε την εύτυχία σου, αλλά πρόσεξε μήπως, ένώ άποφεύγεις τόν φθόνον, προκαλείς τόν οίκτο. Πιττακόσ

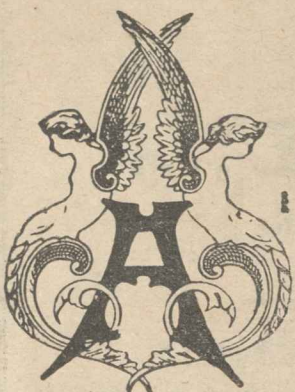

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΧΡΗΣΤΑ, ΚΑΜΜΕΝΑ ΣΤΙΡΤΑ!...

ΤΟΥ EDWIN RUTT

ΠΟ κεί που στεκόταν, πίσω από το παρράθυρο της σάλλας του χορού της Λέσχης, η Τζούλια Βάναρτ είδε τον Βάνα Πάταιν μονάχο του κάτω στον κήπο. Έρριξε μια γρήγορη ματιά γύρω της, είδε ότι ο άνδρας της χόρευε εκείνη τη στιγμή με τη Νάν Πάταιν και έπαυσε να σκεφτεί. Απαρτήρηθη, δόθηκε από τη σάλλα του χορού και κατέβηκε στον κήπο να συναντήσει τον Βάνα.

Από καιρό τώρα, η Τζούλια φλερτάρει με τον Βάνα και μάταια προσπαθούσε να τον μπλέξει στα δίχτυα της, όπως είχε κάνει ως τότε με τους άλλους νέους, κατά προτίμησιν με τους ζύγους των φιληνάδων της. «Ως τότε, ο μόνος που είχε φανη αδιάφορος απέναντί της ήταν ο Βάνα και πεισμαμένη για την περιφρόνηση αυτή της άμορφιάς της, η Τζούλια είχε θαλή να νίκηση άλλη μια φορά! Και τώρα ακόμα, που η Τζούλια είχε παντρευτεί, εξακολουθούσε το επικίνδυνο παιχνίδι της! Στην αρχή, ο άνδρας της ο Χάλ της είχε κάνει μερικές σκληρές ζηλοτυπίες, την είχε απειλήσει κιόλας, αλλά η Τζούλια γελούσε πάντοτε και του έλεγε ότι λίγο φλέρτ δεν ήταν τίποτε κακό.

Έτσι, σιγά-σιγά, ο άνδρας της είχε πάψει να της κάνει παρατηρήσεις. Η ζωή χωρίς φλέρτ, χωρίς μερικούς κινδύνους, δεν είχε χάρη. Σαν τα παιδάκια που ανάθουν σπέρτα και διασκεδάζουν με την σύντομη φλόγα τους, έτσι κι η Τζούλια τρελαίνονταν για ένα γρήγορο, κρυφό, τρελλό φιλή, κλεμένο από τους συζύγους των άλλων...

«Αλλά, Βάνα! φώναζε η νέα καθώς πλησίασε εκεί που στεκόταν ο Πάταιν. Κάτι μόνος σου; Θέλεις την συντροφιά μου ή με... φοβάσαι; Γιατί αλλιώς δεν μπορώ να εξηγήσω γιατί με αποφεύγεις.

—Αν σε φοβόμουν, Τζούλια! Άλλα γιατί;

—Γιατί στον κύκλο μας έχω τη φήμη πως είμαι επικίνδυνη! Δεν φοβόμουν τον κίνδυνο! Μ' αρέσει η μάστιγα! Απάντησε ο νέος. Άλλα εσύ είσαι παράξενη και δεν ξέρει κανείς πώς να φερθή μαζί σου!

—Εγώ παράξενη! Άλλα, Βάνα, η διαγωγή σου, απέναντί μου είνε προσβλητική! Γιατί όταν αποφεύγει κανείς την συναναστροφή μιας γυναίκας, είνε σαν να τη θίγει...

Ο νέος φάνηκε στενοχωρημένος και διστακτικά είπε: —Η Νάν μου λέει πολλές φορές πως είμαι λίγο απότομος. «Ως τώρα όμως δεν φαντάστηκα πως κι άλλοι το παρατηρήσαν αυτό... Άλλα, αν, όπως λες, σε απέφυγα, το έκανα γιατί νόμιζα πως εσύ κι ο Χάλ είστε πολύ άγαπημένοι κι' επομένως... Δεν νόμιζα ποτέ πως η επιφυλακτικότητά μου θα ήταν προσβλητική για σένα...

Η Τζούλια τον κύτταζε κατάματα, έπιμονα! Και ξαφνικά, ο νέος την άρπαξε στην αγκαλιά του, την φίλησε παράφορα κι' άμέσως κατόπιν την έσπρωξε μακριά, απότομα.

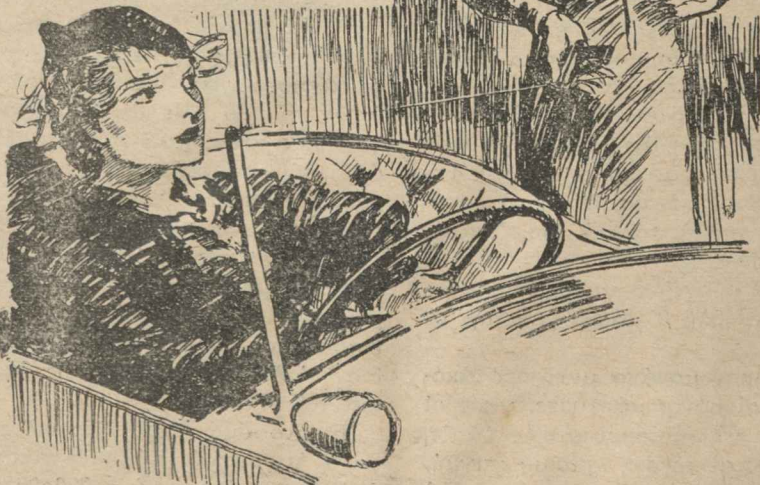
—Με συγχωρείς, Τζούλια! είπα με πινυμένη φωνή, παραφέρθηκα! Μά είσαι τόσο ωμορφη!... Τόσο προκλητική!

Χωρίς να πούν άλλη λέξη, οι δυο νέοι έπείστησαν στη Λέσχη. Ο Χάλ στεκόταν στην ταράτσα. Το πρόσωπό του φαινόταν κουρασμένο, το ύψος του θαρρετισμένο, απογοητευμένο! Τον τελευταίο καιρό, έτσι ήταν πάντοτε, άκεφος και λιγδολογός. Κι' όσο η Τζούλια έθελπε την νευρικότητά του, τόσο τον εύρισκε πληκτικό, και φλερτάρει για να διασκεδάση τότε με τον ένα, τότε με τον άλλον...

Χωρίς ν' ανταλλάξουν μια λέξη, η Τζούλια κι' ο Χάλ έπείστησαν στο σπίτι τους.

Πέρασαν αρκετές μέρες, χωρίς η Τζούλια να τύχη να θρεθί μόνι της με τον Βάνα. Όχι θέβαια πως τον αγαπούσε—η Τζούλια κορόιδευε τα θαθεία αισθήματα, τους ρομαντισμούς—αλλά ήθελε να διασκεδάση την πλήξη της! Μια μέρα έτυχε να πληροφορηθί, ότι το απόγευμα εκείνο, ο Βάνα δεν είχε δουλειά κι' επρόκειτο να πάη στη Λέσχη να παίξει μπριτζ. Πιθανόν η Νάν θα πήγαινε στο τένις. Η Τζούλια πήρε μια τολμηρά απόφαση. Έγραψε στον Βάνα κι' έστειλε το σημείωμα στη Λέσχη του.

Με την πρόφαση πως ήθελε να

Ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο λαμποκοπούσε μέσα στο χέρι της...

τον ρωτήση για κάποια σπουδαία υπόθεσή της, του έδωσε ραντεβού κοντά στο «πατινάτζ», έρημο εκείνη την εποχή. Ήταν περίεργη να ιδί αν θα πήγαινε...

Την ώρισμένη ώρα, η Τζούλια νύηκε μ' ένα κομψό μωρό φόρεμα, έβαλε με χάρη ένα μαύρο καπελλάκι άπανά στα έσθια μαλλιά της και κατόπιν με το μικρό αυτοκίνητό της πήγε στο ραντεβού. Δεν περίμενε εκεί πολλή ώρα. Σέ λίγο άκουσε πίσω της τον θόμβο μιας μηχανής και χωρίς να γυρίση να κυττάξη περίμενε να πλησιάσει ο Βάνα. Πράγματι, το αυτοκίνητο στάθηκε εκεί κοντά. Βήματα άνηχσαν πίσω της και μια φωνή, όχι η φωνή του Βάνα, αλλά της γυναίκας του, έλεγε:

—Άλλο, Τζούλια! Φαίνεται παραξενεμένη που με θέλεις εδώ, έ; Πιθανόν να περιμένεις κανέναν άλλον!... Άλλα εγώ μόνι παίζουμε με τα λόγια! Προτού πάω στο τένις, πέρασε από τη Λέσχη, εκεί μου έδωσαν αυτό το σημείωμα σου...

Η Τζούλια είχε σταθή, σασιτισμένη στην αρχή, μα άμέσως κατόπιν συνήλθε και ρώτησε ειρωνικά:

—Συνηθίζεις λοιπόν να διαβάζεις γράμματα που δεν απανθύνονται σε σένα;... Και πηγαίνεις στα ραντεβού του άνδρα σου;...

—Διαβάζω τα γράμματα του άνδρα μου όταν προέρχονται από άλλες γυναίκες και ήρθα σ' αυτό το ραντεβού, για το όποιο ο Βάνα δεν έμαθε τίποτε!... Θέλω να σε προειδοποιώ, Τζούλια! Θα σε παρακαλέσω ν' αφήσης τον άνδρα μου ήσυχο!...

«Ω! μα δεν σκοπεύω να σου τον πάρω, αγαπητή μου! Απάντησε η Τζούλια με ειρωνικό ύφος. Τι να τον κάνω!

—Αυτό το ξέρω! Γιατί αλλιώς, θα φερόμουν διαφορετικά! Ξέρω πως το κάνεις για να διασκεδάσης την πλήξη σου. Άλλα ο Βάνα είνε σαν όλους τους άνδρας, όσο τον άφησε κανείς ήσυχο, πάει καλά... Προτιμώ όμως να μη φλερτάρης μαζί του... Άν όμως τον αγαπάς σ' αλήθεια και σ' αγαπά κι' αυτός, τότε το πράγμα διαφέρει...

—Άλλα σου είπα, Νάν, μπορείς να μένης ήσυχη, δεν τόν άγαπώ!

—Τότε, σου έπαναλαμβάνω, άφησε τον ήσυχο! Άλλωθις... Άλλωθις τί; ρώτησε η Τζούλια προκλητικά. Άν δεν τόν άφήσω;

Η Νάν την κύτταζε μια στιγμή κατάματα, κατόπιν έστρεψε την σάτα της κι' ένα μεταλλικό αντικείμενο έλαμψε μέσα στο χέρι της. Η Νάν κρατούσε ένα περιστρόφο! Χωρίς να θέλη η Τζούλια γλίσσασε. Ο στόχος είπα με φαινομενική άνεση:

—Άνοστο παιγνίδάκι κρατάς στα χέρια σου, Νάν, κι' έπινοδύνο!

—Λοιπόν άκουσε, Τζούλια, ή θ' αφήσης ήσυχο τον Βάνα, ή φοδ' δεν τόν αγαπάς ή αλλιώς...

—Ισως σου φαίνεται μελοδραματική, γελώ! Άλλα σου μιλώ σοβαρά! Άγαπάς τον άνδρα μου! Πιθανόν να μη το καταλαβαίνεις εσύ αυτό! Μά είνε αλήθεια! Έμεις δεν αγαπάμε πλουσίους γονείς, όπως εσύ. Κανέναν δεν μς θοήθησε. Μόνι μας, με χίλια δυο θέματα, δημιουργήσαμε την ευτυχία μας. Δεν ένωδ' να τη χάσω τώρα για ένα απόλυτο καπνιστή μιας άχρηστης, έπιπολαίας γυναικάς, όπως είσαι σ'! Βγά! το από το νοδ σου!...

—Ευχαριστώ! Άστε είμαι μια άχρηστη, έπιπολαία γυναίκα, άχρηστη, έπιπολαία γυναίκα, έ; —Ναι! Τζούλια! Ισως δεν φταις εσύ, αλλά μοιάεις μ' εμένα και την καμμένο σπέρτα, κι' ο άνδρας σου το ίδιο!...

—Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, ότι χωράς μονομιάς όλα τ' άσπας, χωρίς να κοιτάςτε όπως έμεις, ήπειδ' δεν έχετε κανένα σκοπό στη ζωή σας, πλήττετε εσ' το αχρηστή, έπιπολαία γυναίκα!...

—Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, ότι χωράς μονομιάς όλα τ' άσπας, χωρίς να κοιτάςτε όπως έμεις, ήπειδ' δεν έχετε κανένα σκοπό στη ζωή σας, πλήττετε εσ' το αχρηστή, έπιπολαία γυναίκα!...

—Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, ότι χωράς μονομιάς όλα τ' άσπας, χωρίς να κοιτάςτε όπως έμεις, ήπειδ' δεν έχετε κανένα σκοπό στη ζωή σας, πλήττετε εσ' το αχρηστή, έπιπολαία γυναίκα!...

—Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, ότι χωράς μονομιάς όλα τ' άσπας, χωρίς να κοιτάςτε όπως έμεις, ήπειδ' δεν έχετε κανένα σκοπό στη ζωή σας, πλήττετε εσ' το αχρηστή, έπιπολαία γυναίκα!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΙΝΔΙΑΝΑ, ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Πώς παντρεύεται κανείς άφε-σέβες. Τα μπουλουκια των έρω-τεχτυπημένων και άλληλοπαγομένων. Γάμοι μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. Γάμοι φτηνοί και γάμοι πολυτελείας. Γάμοι... πάνω στο κρεβάτι!... Όπου οι γονείς σπεύδουν, αλλά φτάνουν πάντα άργά. Ο παντρεύόμενος δικηγόρος κ. Χώς κτλ.

«Αν υπάρχει ένας έπίγειος παράδεισος για κείνους που θέλουν να παντρευτούν ανενόχλητα, αυτός είνε ασφαλώς ή πόλις Ζέφφερσονβιγ, στην πολιτεία της 'Ινδιάνας. Η Ζέφφερσονβιγ είνε ή μόνη πόλις που παρέχει άσυλο στους έρωτευμένους και τους παντρεύει ύπ' εϋθύνην της και δίχως διατυπώσεις, μέσα στο πιο μικρό χρονικό διάστημα.

Όποιοι θρεθί στην πόλι αυτή παντρεύεται χωρίς να τ' καταλάβη. Γι' αυτό τον λόγο, ή κίνηση των έρωτευμένων, των κλεμένων ζευγαριών και κείνων τέλους που πηγαίνουν να παντρευτούν στην ρομαντική αυτή πόλι όπο συνομιτιό, είνε τεραστιά.

Μόλις ο ταξειδιώτης αποβιβάσθι στην πλατφόρμα του σιδηροδρομικού σταθμού ή στην αποβάθρα της Ζέφφερσονβιγ, θά τον πλησιάσουν οι πράκτορες των 'Γραφείων Γάμων, τα όποια είνε σκορπισμένα σ' όλη την πόλι και θά τον ρωτήσουν με το σοβαρότερο ύφος:

—Μήπως ο κύριος περιμένει τη νύφη; Πρόκειται να παντρευτεί; Θά προτιμήσετε το γραφείο μας; Θά σας παντρεύουμε άφε-σέβες!...

Η Ζέφφερσονβιγ όφειλε την οικονομική της εύρωστιά—και την δόξα της φυσικά—άποκλειστικώς στους γάμους. Οι εϋδόκιμοι κάτοικοι της, όταν εργάζονται ως υπάλληλοι στα διάφορα 'Γραφεία Γάμων' έπαγγέλλονται τους...κουμπάρους!...

Το μεγαλύτερο 'Γραφείο Γάμων, το όποιον έχει στο ένεργητικό του ως σήμερα 110.000 γάμους, είνε το δικηγόρος Χώς. Βρίσκεται στην αποβάθρα, όπου καταρτάνουν τα πλοίαρχα του πορθιού, με τους καταδικασμένους έρωτευμένους άπ' την πόλι Λούις-βού, της πολιτείας Κέντουκι. Το κτίριο είνε φωταγωγημένο μέρα και νύχτα και στην πρό-σοψι του φέρε μια πελώρια έπιγραφή μ' αυτά τα λόγια:

«Όσοι έρωτευμένοι διατείνονται στο Κέντουκι, άς πείσουν να μπουν κατευθύναν στο γραφείο μου!...

Σαν τέλειος έπιχειρηματίας ο δικηγόρος Χώς, έχει στην έπηρεσία του ένα πλήθος 'κράχτες', οι όποιοι έπιβιβάζονται στα τραίνα και στα πλοία και πηγαίνουν εκατοντάδες μιλία μακριά, για να θροδν πελάτες. Οι 'κράχτες' αυτοί, τρομεροί άνοιχοματήδες, κατοπεύουν σαν γεράκια τα κλεμένα ζευγάρια και την καταλλήλη στιγμή τα οδηγούν στον τόπο της εκτέλεσως! Η άδεια του γάμου έχουν όγη έντοματεσθι, πλεοναν-κός!

Ο κ. Χώς είνε πρόθυμος να τέλειση το γάμο άπ' όσον τον θέλουν οι βιαστικοί μελλοντοφί. Αυτό εξαρτάται άπ' τα οικονομικά τους. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο υπάρχουν διάφορα τιμολογία...γάμων.

Όσοσ' κάθε γαμήλιος τελετή είνε «μεγαλοπρεπής και έντο-παιστική». Λόγοι έκατοντάδες, κτλ. κτλ.

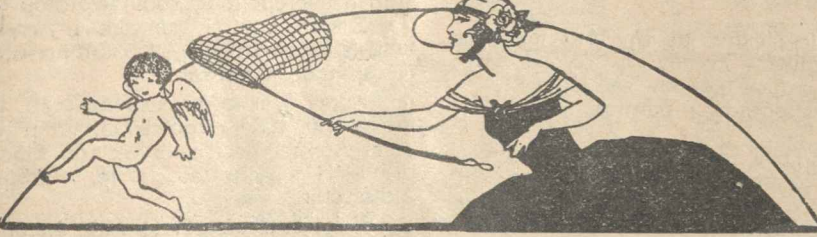
Όταν όμως ή άμοιή είνε μικρή, τότε ή τελετή του γάμου είνε σύντομη. Κ' ή άμοιή αυτή ποικίλουν άπό...ένα σουγιά-δάκι της τσέπης ως έκατο δολλάρια!

Ένα άλλο ζευγάρι είχε την άπρονοσία, μόλις έφτασε στην Ζέφφερσονβιγ με το τραίνο, να μην πη κατευθύναν σ' ένα γρα-φεύο γάμων για να έπισημοποιήση τις σχέσεις του. Άνέβαλε το γάμο για την έπομένη, προτιμώντας να διακυβεύσθι πρώτα σ' ένα ξενοδοχείο.

Μα το άσχημο γι' αυτός ήταν ότι οι γονείς της νέας άνα-καλυσαν το κρησφύγετό τους. Κι' έπρόλαβαν το γάμο, θά ρω-τήσετε. Άστείεσθε; Οι 'κράχτες' των διαφόρων γραφείων γάμων, άγρυπνοί, κι' έτσι, πριν να μπουν μες στο θεαμάτιο των έρωτευμένων οι γονείς της παραιορατημένης νέας, ο δικη-γόρος πρόφτασε και τους παντρεψε πάνω στο...κρεβάτι, μπαί-νοντας πρώτος!

«Όχι παίζουμε!...

πεία! Σαν τρελή είχε άρπάξει τη θάλιτσα της, μπήκε στο αυτοκίνητό της, κι' έφυγε, έφυγε μακριά να κρύψι τη λύσσα της, τη νύφη της! «Όλα τελείωσαν πεία με-ταξύ μας, Τζούλια, και πρέπει... Μα ή Τζούλια δεν τον άκουγε

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Στο κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ, έκανε η πριγκίπισσα, τρέμοντας, 'Εκεί εινε θαμμένος ο Νεβέρ.

—'Ακριβώς, γι' αυτό η συνοδεία που θα με μεταφέρει στον τόπο της εκτελέσεως, θα σταθούμε εκεί, είπε ο Λαγκαρντέρ, του οποίου το χαμόγελο έγινε ακόμα πιο πικρό. Πρέπει, σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου, ο δολοφόνος, δηλαδή εγώ, να ζητήσω συγγνώμη από το θύμα μου επάνω στον τάφο του.

—'Εσύ, 'Ερρίκε! φώναξε η πριγκίπισσα με δύναμη. 'Εσύ, δολοφόνος του Νεβέρ; 'Εσύ, ο ύπερσπαστής του! 'Εσύ, ο σωτήρας μας!

—Μη μιλάτε τόσο δυνατά, κυρία μου. Στο κοιμητήριο λοιπόν του Σαιν-Μαγκλουάρ, μπρός στον τάφο του Νεβέρ, θα υπάρξει ένα τσεκούρι. Μ' αυτό το τσεκούρι θα μου κόψουν το δεξί χέρι απ' τον καρπό και κάτω... Το ίδιο δηλαδή χέρι, με το οποίο σκότωσα το Νεβέρ!..

—'Η πριγκίπισσα σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της και φώναξε:

—'Ω! φρίκη!..

—'Εινε άδικο, δεν είν' έτσι, κυρία; Έκανε με την ίδια πάντοτε φρίκη ο Λαγκαρντέρ. Καταλαβαίνετε λοιπόν την αγωνία της τελευταίας μου ώρας. Μόνο των άτιμων κόθουν τα χέρια!..

—Μά γιατί αυτή η περιτή συγκρότησις; ρώτησε η πριγκίπισσα.

—Γιατί θέλουν να παραδειγματίσουν τους δολοφόνους, απάντησε ο Λαγκαρντέρ. Το χέρι με το οποίο σκότωσαν, πρέπει να κοπεί!

—Μά δεν είσθε σεις δολοφόνος, Θεέ μου! 'Ο αντιβασιλεύς δεν θα το ανεχθή...

—'Ο αντιβασιλεύς μπορούσε να κάνει τα πάντα προ της αποφάσεως, εκτός σε περίπτωση δημολογίας του ένοχου... Μά ως μη ασχολούμεθα πια γι' αυτό, σάς ικετεύω, κυρία... Νά τί θέλω από σας: Μπορείτε να δώσετε στο θάνατο την αιγλή του μαρτυρίου ενός αγίου... Μπορείτε να με αποκαταστήσετε στα μάτια όλων... Το θέλετε;

—'Αν το θέλω! Με ρωτάτε κιόλας; Τί πρέπει να κάνω;

—'Ο Λαγκαρντέρ χαμήλωσε περισσότερο τη φωνή του ή οποία έτρεμε ελαφρά καθώς είπε:

—Μέσα στο κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ υπάρχει η εκκλησία. Θά ήθελα να βρίσκεται εκεί η Αύγη με τουαλέττα νύφης. Θά ήθελα να βρίσκόσαστε και σεις εκεί... και όταν η συνοδεία μας φτάσει εκεί, να μ' αφήση να γονατίσω μπροστά στο βωμό.

—'Η πριγκίπισσα τραβήχτηκε πίσω. Τά γόνατά της κλονίζοντουσαν.

—Σας τρομάζω, κυρία;... ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Τελειώνετε! Τελειώνετε! φώναξε η πριγκίπισσα.

—Θά ήθελα ακόμα, εξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ, ένας ιερέυς να ευλογήση εκεί με τη συγκρατηθείσά σας το γάμο του 'Ιππότη 'Ερρίκου ντε Λαγκαρντέρ και της δεσποινίδος Αύγης ντε Νεβέρ.

—Σας όρκίζομαι στη σωτηρία της ψυχής μου, φώναξε η πριγκίπισσα, ότι αυτό που ζητάτε θα γίνει...

Τα μάτια του Λαγκαρντέρ ελαμψαν γεμάτα φλόγες. Τά χέρια του αναζήτησαν τα χέρια της πριγκίπισσας.

—'Η Αύγη, η οποία γύρισε προς το μέρος τους εκείνη τη στιγμή, είδε την πριγκίπισσα που έσφιγγε τον 'Ερρίκο μέσα στην αγκαλιά της. Τό είδαν αυτό κι' οι στρατιώτες της συνοδείας, γιατί, την ίδια στιγμή, άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν μέσα. 'Η πριγκίπισσα, η οποία δεν έφαινε πως χέρι του στην τσέπη...

—'Ε. λοιπόν; είπε ο Γκονζάγκας.

δινε καμιά προσοχή σε δλ' αυτά, εξακολούθησε μ' ένα είδος παραφόρου ένθουςιασμού:

—'Ετσι, κανένας δεν θά τολμήση να πη ότι η χήρα του Νεβέρ, αυτή που κράτησε το πένθος του, ευλόγησε το γάμο της κόρης της με το δολοφόνο του συζύγου της. 'Ωραία το σκέφτηκες, 'Ερρίκε, παιδί μου. Δεν μπορείς να πης πια ότι δεν σε καταλαβαίνω...

—'Ο κατάδικος είχε τά μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα.

—'Ω! με καταλαβαίνετε! ψιθύρισε. Και με κάνετε να λυπάμαι πικρά για τη ζωή που χάνω... Μόλις πώς χάνω μόνο την Αύγη, μά τώρα χάνω και σας τη μητέρα μου...

—Ποιός θα τολμήση να σε κατηγορήσει για δολοφόνο; Ξαναείπε η πριγκίπισσα. Σου όρκίζομαι πως ο ιερέυς θα σε περιμένει εκεί, για να ευλογήση το γάμο σου με την Αύγη. Θά είνε ο ίδιος μου ο εξομολογητής. 'Η συνοδεία σου θα μιά παραχωρήση τον απαιτούμενο χρόνο για τη στέμν, έτσι κι' αν χρειαστή γι' αυτό όλκληρη η περιουσία μου. Και μόλις γίνει ο γάμος, ο ιερέυς, η μητέρα κι' η νύφη θ' ακολουθήσουν τον κατάδικο στους δρόμους του Παρισιού. Κι' εγώ θα πάω...

—Σιωπή, κυρία! φώναξε ο Λαγκαρντέρ. Δεν έμενε μόνι.

—'Εκείνη τη στιγμή, ο αξιωματικός, ο επί κεφαλής της συνοδείας, τους πλησίασε.

—Κύριε, πτε στον Λαγκαρντέρ, δεν μπορώ να σας αφήσω περισσότερο. Σας παρακαλώ, να μ' ακολουθήσετε.

—'Η Αύγη έτρεξε για να του δώση το φιλιακό του αποχαιρετισμού. 'Η πριγκίπισσα, ελπε, σκύβοντας προς το αυτί του φυλακισμένου:

—Βασίζεστε σε μένα! Μά, εκτός απ' αυτό, δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο για να σας σώσω.

—'Ακούστε, είπε ο Λαγκαρντέρ, το οικογενειακό συμβούλιο, που θ' αποφασίση για την κόρη σας, συνεχεται στις όχτες το βράδυ, λίγη ώρα δηλαδή πριν γίνει η εκτέλεσίς μου. Θά είνε σ' αυτό κι' ο αντιβασιλεύς. Δεν θά μπορούσατε να καταρθώσετε να με παρουσιάσουν κι' εμένα εκεί;

—'Η πριγκίπισσα του έσφιξε το χέρι και δεν του απάντησε.

—'Η Αύγη παρακολουθούσε μ' ένα βλέμμα απογνώσεως το φίλο της, τον οποίο είχαν περιστοιχίσει πάλι οι στρατιώτες της συνοδείας και, πλάι στον οποίο, πένθιμος σαν το θάνατο, είχε σταθή ο δομινικανός μοναχός. 'Η συνοδεία παρέλαβε τον 'Ιππότη και βγήκε έξω, ενώ εκείνος αποχαιρετούσε με το βλέμμα του την πριγκίπισσα και την Αύγη.

—'Η πριγκίπισσα πήρε απ' το χέρι την Αύγη και την τράβηξε έξω, λέγοντας της:

—'Ελα, αγαπημένο μου παιδί! δεν τελειώσαν όλα ακόμα. 'Ο Θεός δεν θά αφήση να συντελεστή η φριχτή αυτή άδικα.

—'Η Αύγη, περισσότερο πεθασμένη, παρά ζωντανή, δεν άκουγε πια. 'Η πριγκίπισσα, καθώς ξαναβάραινε με την κόρη της στο άμαξι της, διάταξε τον άμαξα:

—Γρήγορα στο παλάτι!

Τη στιγμή που το άμαξι της ξεκινούσε, ένα άλλο άμαξι, που στεκόταν παράμερα, ξεκίνησε κι' αυτό. Μιά ταραγμένη φωνή ακούστηκε από μέσα, που έλεγε στον άμαξα:

—'Αν δε φτάσεις στο παλάτι πριν απ' το άμαξι της πριγκίπισσας, σε παύω!

Στο βάθος του δεύτερου αυτού άμαξιά, βρισκόταν ο κ. ντε Πεϋρόλ, του οποίου το πρόσωπο διατηρούσε ακόμα ίχνη συγκινήσεως απ' το άσχημο παιχνίδι, που του είχαν σκαρώσει προ όλων των όρων ο Σαβερνύ μαζί με τον Παπουάκι και τον Κοκαρντάς.

Το άμαξι του έφτασε στο παλάτι πριν απ' το άμαξι της πριγκίπισσας. 'Ο Πεϋρόλ πήδησε άμέ-

σως κάτω κι' έτρεξε μέσα.

—'Όταν η χήρα του Νεβέρ παρουσιάστηκε σε λίγο στο παλάτι, για να ζητήσει άκρως απ' τον αντιβασιλέα, συνάντησε μιά κατηγορηματική άρνηση. Σκέφτηκε να περιμένη εκεί την έξοδο ή την επιστροφή της Αύγης Βασιλικής 'Υψηλότητος. Μά ή μέρα πενούσε κι' έπρεπε να κρατήση την υπόσχεση, που είχε δώσει στο Λαγκαρντέρ.

—'Ο πρίγκηψ Γκονζάγκας βρισκόταν μόνος στο γραφείο του, όπου τον είδαμε για πρώτη φορά να δέχεται την επίσκεψη της ντόνας Κρούζ. Το γυμνό εἶφος του βρισκόταν επάνω στο τραπέζι του, που ήταν γεμάτο χαρτιά. Τη στιγμή εκείνη φορούσε, χωρίς να τον βοηθήσει κανείς από τους καμαριέρηδες του, έναν από τους ελαφρούς εκείνους δικτυωτούς θώρακας, που μπορούσαν να περαστούν κάτω απ' τὰ ρούχα. Το κοστούμι του, που το είχε βγάλει για να τον περάση και το οποίο ξαναφορούσε πάλι, ήταν ένα αλλικό ένδυμα από μαύρο βελούδο, χωρίς στολίδια. Τα άμφιασμά του τον παραιοήμων του κρεμόντουσαν σε μιά καρέκλα.

—'Εκείνη τη στιγμή, καθώς έσφιγγε το θώρακά του, ή καταστροφές, που του είχαν προκαλέσει τά χρόνια και τις όποιες έκρυβε συνήθως με τόση έπιτυχή δεξιότητα, φαινότουσαν καθαρά στο πρόσωπό του. Τά μαύρα του μαλλιά, που ο κουρέας δεν είχε κατεβάσει με την τέχνη του πάνω απ' τους κροτάφους, αποκάλυπταν τη μεγάλη φαλάκρα του και τις ρυτίδες του μετώπου του. Το ψηλό του ανάστημα τσάνικε σαν γέρο και τά χέρια του έτρεμαν, καθώς κούμπωνε το θώρακά του.

—Καταδικάστηκε ο Λαγκαρντέρ! Έλεγε, μονολογώντας. 'Ο αντιβασιλεύς, δεν θ' άνησυχούσε καθόλου. Έχω τους τίτλους, κι' έχω κάτι καλύτερο ακόμα: Έχω την έλευθερία μου, αφού κατηγορήθηκα ως δολοφόνος. 'Ολόκληρη την ήμερα έκανα τις μαουθρες μου. 'Ο αντιβασιλεύς, χωρίς να τον άντηληφθή, μ' έκανε γίγαντα... Διάβολε! Πόσο άργεί να περάση ή ώρα... Βιάζομαι!

—Τότε, είπε ο Πεϋρόλ ταπεινά, ή 'Υψηλότης σας είνε σίγουρη πως θά ήσυχασθώ.

—'Ο Γκονζάγκας του απάντησε μ' ένα περήφανο χαμόγελο:

—Τότε, γιατί βρίσκονται συγκεντρωμένοι εδώ όλοι οι άσπαστοι μας;... Τους είδα όλους στο σαλόνι σας με σπολή έκστρατείας.

—Βρίσκονται εκεί κατά διαταγήν μου, απάντησε ο Γκονζάγκας.

—Φοβάστε λοιπόν καμιά μάχη;

—Στην πατρίδα μου την 'Ιταλία, είπε ο Γκονζάγκας με ειρωνικό τόνο, κι' οι πιο μεγάλοι άρχηγοί, δεν παραμελούν ποτέ να εξασφαλίσουν τά νύχτα τους. Την τελευταία στιγμή καμιά φορά, τά πράγματα αντίστροφονται. Αυτοί οι κύριοι άποτελούν την όπισθοφυλακήν μου... Περιμένουν πολλή ώρα στο σαλόνι;

—Δεν ξέρω. Με είδαν να περνάω και δεν μου μίλησαν καθόλου.

—Φαίνονται σαν σκυλιά που τά έδειραν.

—Κανείς δεν λείπει;

—Κανείς, εκτός από το Σαβερνύ.

—Φίλε Πεϋρόλ, είπε ο Γκονζάγκας, ενώ έβου βρισκόσταν στη φυλακή, συνέθε έδω κάποι. 'Αν ήθελα, όλοι σας θά περνούσατε μιά πολύ άσχημη ώρα...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

δυνατό, απάντησε ο Γκονζάγκας. Και, με την αλήθεια, δεν άπατώνται πολύ. Πρέπει να είμαι πολύ δυνατός, φίλε Πεϋρόλ, για να μ' αφήση ο αντιβασιλεύς ελεύθερο...

—Είν' αλήθεια, ρώτησε ο Πεϋρόλ, ότι ή Αύγης Βασιλική 'Υψηλότης θά προέδρευε άπόψε στο οικογενειακό συμβούλιο;

—'Εγώ τον έπεισα να τό κάνει αυτό, απάντησε αδιάφορα ο Γκονζάγκας, ο οποίος έλεγε ψέμματα και στους πιο στενούς συνηθούς του.

—Και ή ντόνα Κρούζ; Βασίζεστε σ' αυτή;

—Περισσότερο από ποτέ. Μου όρκίστηκε πως θά παρουσιαστή στο συμβούλιο.

—'Ο Πεϋρόλ τον κύτταξε στα μάτια. 'Ο Γκονζάγκας, χαμογελώντας, εξακολούθησε:

—Μά αν ή ντόνα Κρούζ εξαφανιστή εξαφνα, τί να γίνει; Θά κάνουμε και χωρίς αυτήν. Έχω έχθρους, που ενδιαφέρονται να τη θυγάουν από τη μέση. Τό ότι ύπηρεζε αυτή ή νέα, φτάνει... Νά μέλη του οικογενειακού συμβουλίου την είδαν...

—Μήπως σκοπεύετε να την... άρχισε να ρωτά ή Πεϋρόλ.

—Θά δοίμε πολλά πράγματα άπόψε, φίλε Πεϋρόλ, τον διέκοψε ο Γκονζάγκας. Και δεκτή αν γινόνταν ή πριγκίπισσα σύζυγός μου από τον αντιβασιλέα, δεν θ' άνησυχούσε καθόλου. Έχω τους τίτλους, κι' έχω κάτι καλύτερο ακόμα: Έχω την έλευθερία μου, αφού κατηγορήθηκα ως δολοφόνος. 'Ολόκληρη την ήμερα έκανα τις μαουθρες μου. 'Ο αντιβασιλεύς, χωρίς να τον άντηληφθή, μ' έκανε γίγαντα... Διάβολε! Πόσο άργεί να περάση ή ώρα... Βιάζομαι!

—Τότε, είπε ο Πεϋρόλ ταπεινά, ή 'Υψηλότης σας είνε σίγουρη πως θά ήσυχασθώ.

—'Ο Γκονζάγκας του απάντησε μ' ένα περήφανο χαμόγελο:

—Τότε, γιατί βρίσκονται συγκεντρωμένοι εδώ όλοι οι άσπαστοι μας;... Τους είδα όλους στο σαλόνι σας με σπολή έκστρατείας.

—Βρίσκονται εκεί κατά διαταγήν μου, απάντησε ο Γκονζάγκας.

—Φοβάστε λοιπόν καμιά μάχη;

—Στην πατρίδα μου την 'Ιταλία, είπε ο Γκονζάγκας με ειρωνικό τόνο, κι' οι πιο μεγάλοι άρχηγοί, δεν παραμελούν ποτέ να εξασφαλίσουν τά νύχτα τους. Την τελευταία στιγμή καμιά φορά, τά πράγματα αντίστροφονται. Αυτοί οι κύριοι άποτελούν την όπισθοφυλακήν μου... Περιμένουν πολλή ώρα στο σαλόνι;

—Δεν ξέρω. Με είδαν να περνάω και δεν μου μίλησαν καθόλου.

—Φαίνονται σαν σκυλιά που τά έδειραν.

—Κανείς δεν λείπει;

—Κανείς, εκτός από το Σαβερνύ.

—Φίλε Πεϋρόλ, είπε ο Γκονζάγκας, ενώ έβου βρισκόσταν στη φυλακή, συνέθε έδω κάποι. 'Αν ήθελα, όλοι σας θά περνούσατε μιά πολύ άσχημη ώρα...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

—Ευχαριστήστε να με πληροφορήσετε, 'Υψηλότητε... τραύλισε ο Πεϋρόλ, ο οποίος έτρεμε κιόλας.

—Θά κουραζόμουν, αν το έλεγα δυο φορές, απάντησε ο Πεϋρόλ. Θά τό πω μπροστά σε όλους τους άλλους...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα τα νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς.

Εις εξαιρετικές τιμές ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΣ 3

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρός επέκτασιν της εργασίας, εκποιούνται άπαντα τα κάτωθι φορέματα και υφάσματα ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ήτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ...	Από Δρ.	95
Φορέματα πρωινά »	»	150
Παλτά μάλλινα σπόρ »	»	450
Επανωφόρια μεταξωτά κρέπ-ντέ-σιν »	»	550
Φορέματα κρέπ ζορζέτ »	»	650
Παλτά μεταξωτά μαροκαίν »	»	950
Φορέματα λινά »	»	250
Επανωφόρια με γούνες »	»	850
Παλτά δερμάτινα λούτρ »	»	1.500
Κορσέδες »	»	250
Υφάσματα μάλλινα »	»	45
Βελούδα, Μεταξωτά »	»	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξωτά »	»	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Όδος Περικλέους 58 και Εδαγγελιστρίας

Ζητούνται πεπειραμένοι μοδίστρες

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

του προσώπου και ολυνδύποτε μέρους

του σώματος, χρησιμοποιήσατε το παγκοσμίου φήμης Βιννέζκιον καλλυντικών - αποτριχωτικών RAPIDENTH, το οποίο εξελίφει ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ

το περιττόν τρίχωμα, συγχρόνως δέ, λόγω των εκλεκτών του καλλυντικών συστατικών, προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις δια την Ελλάδα:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοά Φέξη 59. — Α' όροφος
Αθήναι

Η δειτυχία...

...που επιθυμείτε, εδωσεται εις την τσάνταν σας, εάν έχετε πάντοτε μαζί σας δλίγην εκ της θαυμασίας πούδρας FORVIL, άρωματισμένη με το μαγευτικό άρωμα 5 Fleurs.

Η πούδρα FORVIL κρατά πραγματικώς περισσότερον από κάθε άλλην και άναξωγωναί και το πλέον ευάσθητον δέσμα.

Προτιμάται από όλον τον καλόν κόσμον.

Είνε προϊόν πολυετών μελετών του έργοστασίου Parfums FORVIL, Champs - Elysees, 120 Paris.

5 FLEURS FORVIL

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΗΝ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟ
ΩΡΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΗ
ΦΙΛΗΜΑ

Εάν έχετε παραλείψει
δόντια σας και ή άναπαυ-
είναι δύσσομος άπορροή
μειδιάσετε πριν μεταβήτε
δισ της ημέρας την μοναδική
έπιστημονική μέθοδον. Έ-
κατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
έπι ξηράς ψήκτες, ή προ-
δότη εις τα δόντια σας με
έκθαμβωτικήν λευκότητα.
Η ΚΟΛΥΝΟΣ έβαλινται
κηλιδώματα δροσίζει το στόμα
άρωματίζει την αναπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η Οικονομικώτερον υγιεινότερον
μα, διότι εν' σωληνάριον
κεί 67 ημέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΧΩΡΗ-
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Επί της οδού Αχαρνών 100
κριβώς εις το τέρμα, όμοι
χωριστά:

1ον) Κατάστημα αρκετά ευ-
ρον, κατάλληλον δι' ολαδήποτε
τιγείρησιν, και

2ον) Κατοικία εκ δύο δω-
ματων, κουζίνας μεθ' όλων των
ωών, αερίοφωσ και ηλεκτρισ-
μού.

Πληροφορία παρά τω δια-
κ. Ι. Σάλτη (όδος Πατισσίων 10)
λα ή α. μέγαρον Αθηνών

τη 9 π. μ. και 47 μ. π.

Γεν. Αντ. δια την Ελλάδα ΑΔΕΣ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Αιόλου 31. — Τηλέφωνον 25 - 202.